

НЕ *від*
ЦЬОГО
СВІТУ

*Запрошення в таємну кімнату,
близькість з Богом, під Його панування*

АНДРІЙ ШАПОВАЛ

Не від цього світу

Авторські права © 2025 Андрій Шаповал

Усі права захищені.

Ніяка із частин цієї книги не може бути відтворена або використана в будь-якій формі чи будь-якими засобами: електронними, механічними, включно з фотокопіюванням, записом на плівку чи іншими засобами збереження інформації, без попереднього письмового дозволу власника авторських прав. Виняток передбачено для рецензентів, які бажають процитувати невеликі уривки у своєму відгуку, призначеному для журналу, вебсайту, газети, аудіо- чи відеозапису, теле чи радіопрограми.

Священне Писання цитується за:

Біблія : сучасний переклад / Українське Біблійне Товариство. – Київ, 2020–2023.
Біблія або книги Святого Письма Старого й Нового Заповіту : у пер. проф. Івана Огієнка. – British and Foreign Bible Society, 1962.

Усі права на цей переклад і видання належать автору.

Автор щиро вдячний Світлані Онишук за її служіння в перекладі та Яні Півень за допомогу в редакції. Їхня відданість і відкриті серця зробили цю книгу доступною для українського читача.

ISBN: 978-1-964497-08-2 paperback

ISBN: 978-1-964497-18-1 hardcover

Зміст

Вступ	Звідки ти взявся?	1
Розділ 1	Повернення молодшого сина	7
Розділ 2	Сила його любові.....	31
Розділ 3	Модель панування.....	57
Розділ 4	Таємна кімната Ісуса	87
Розділ 5	Так що це було?.....	111
Розділ 6	Навчи мене, Дух Святий!.....	133
Розділ 7	У нас свято Господу!	161
Розділ 8	«Знайшов Я людину по серцю Моему»	189
Розділ 9	Дихання Бога.....	213
Розділ 10	Не від цього світу	243
Додаток 1	Як нас знайти	277

Я для себе прийняв рішення,
що я народжений для пробудження.
У Бога є призначення:
запалити довкола все покоління!

Я не один – нас дуже багато!
Хто став поруч – одна дорога.
Ми царство темряви тут руйнуємо
і Царство Світла наповнюємо.

Андрій Шаповал

ЗВІДКИ ТИ ВЗЯВСЯ?

«Звідки ти взявся?» — знову я почув це питання у свою адресу. Переді мною стояв чоловік, котрий був служителем і впритул дивився мені в очі. — Хто ти? Я ніколи раніше про тебе не чув. Те, що Бог робив через тебе сьогодні... той вогонь і помазання... я ніколи у своєму житті не переживав такого...»

Це відбувалося після служіння на конференції в Європі, де я був спікером. Під час моєї проповіді Бог виявив Себе могутнім чином. Я просто бачив, як Святий Дух опустився в залу, і я повів людей у молитві. Багато хто почав переживати вогонь Божий і отримав хрещення Духом Святим. Потім я спустився в залу й почав служити людям. Служіння закінчилося, але люди не розходилися. Я все ще відчував сильне

помазання і вогонь Божий у своєму тілі, але час підтискав, і мені потрібно було поспішати. Прямо на виході цей служитель зупинив мене, і в його очах я побачив і захоплення, і сльози, і величезну жагу Божої реальності. Він буквально вимагав від мене відповіді: «Звідки ти взявся?!»

«З таємної кімнати...» — відповів я, а потім, благословивши його, продовжив свій шлях.

Насправді довгий час мене ніхто не знав як проповідника. Та я і не шукав слави, не шукав кафедри, не шукав популярності в колі проповідників. Я хотів бути відомим у духовному світі, у Царстві Божому. Упродовж багатьох років я просто перебував з Ісусом, шукав стосунків та близькості з Ним. Але, як відомо, усе таємне, зрештою, відкривається і стає очевидним.

Коли у 2002 році я посвятив своє життя Господу, я поставив перед собою єдину мету — пізнавати Бога. Так, я виріс в Україні, у християнській родині, та із самого дитинства чув історії про Бога, але... ніколи не знав Його особисто. Тому того дня, коли я покаявся, я сказав Богові: «Упродовж двадцяти двох років я багато чув про Тебе, але із цього моменту я робитиму все, щоби пізнати Тебе ближче». У той момент я не думав про служіння Богові — я просто шукав особистих стосунків із Ним і вирішив присвятити цьому всього себе — не служінню Богові, а Самому Богу. І сьогодні я цілеспрямовано відокремлюю себе для того, щоб

бути з Ним і пізнавати, який Він є насправді. За цю близькість я б'юся вже двадцять років — за те, щоб не збитися з дороги, не відволікатися на другорядні речі, щоби Бог у моєму житті залишався Господом, і я був посвячений Йому. А служіння має бути плодом моїх стосунків із Ним, Його роботою через мене. Я не служу служінню, я служу Богові, віддаючи себе Йому, а Він служить через мене. Я зрозумів, що неможливо здійснювати волю Бога на землі, спираючись лише на свої власні здібності. Божа воля виконується через нас Його рукою, а не нашою харизмою. Іншими словами, через пізнання Господа ми стаємо каналом між небом і землею, дозволяючи Богові текти через нас і робити Свою справу.

У цій книзі моя увага не буде зосереджена на служінні. Я не ділитимуся з вами класичною моделлю молитви, не розповідатиму, як пророкувати чи виганяти бісів. Я не навчатиму вас проводити евангелізації чи крусейди — ви зможете робити це самі, якщо зрозумієте суть цієї книги.

Я хочу показати вам, як повернутися в дім Отця, під Його покров і побудувати близькі стосунки з Ним; як бути Його сином і перебувати під Його пануванням; як стати людиною за серцем Божим, щоб виконати всі Його бажання на землі.

Я розкажу вам про свої помилки, бо не хочу, щоб ви їх повторювали. Я поділюся своїм досвідом і тим, чому

Бог навчав мене впродовж багатьох років, відновлюючи мене в статусі сина Божого. Бог сьогодні підіймає Своїх синів і дочок, адже все творіння очікує одкровення, чи з'явлення Божих синів (див.: Римлянам 8:19). Тому останнім часом світові відкриваються не просто християни, а Божі сини — саме вони принесуть славу Отця на цю землю! Тільки син здатний побачити Отця, який творить, і виконати Його волю. Лише син має участь у спадщині. Тільки син знає Батька й підкоряється Йому добровільно. Насправді найвищий рівень свободи — це повна залежність від Господа! У Ньому наша спадщина та призначення, наше дихання та насолода. І воля Божа на землі пов'язана саме із синівством. Це інший спосіб мислення. Син мислить не так, як раб чи найманець. Синівство пов'язане зі зрілістю, а зрілість — з відповідальністю в Батьківському домі. Це означає, що наша їжа полягає в тому, щоб творити волю Божу і здійснити Його справу на цій землі

У Старому Заповіті, у 40-му розділі Ісаї, написано: «Чути голос волаючого в пустелі: Приготуйте Господеві дорогу...» (Ісаї 40:3). У Новому Заповіті ці слова знову повторюються перед приходом Ісуса Христа: «... Приготуйте дорогу Господню...» (Марка 1:3). Із цього випливає, що Бог чекає, коли ми підготуємо Йому шлях. Ми часто чекаємо на Бога, але насправді Бог очікує, щоб ми приготували Йому шлях і Він зміг виявити Себе на землі. Так, у старозавітний

час люди чекали на Бога, але тепер, у період Нового Заповіту, Бог чекає на нас. У Новому Заповіті Святий Дух уже зійшов на людей, і тепер Він тут, посеред нас. Це не Бог зайнятий, як багато хто думає, це ми, на жаль, часто зайняті.

Якось Бог сказав мені: «Я шукаю твоєї присутності більше, ніж ти Моєї. Я хочу стосунків із тобою більше, ніж ти зі Мною». Його слова мене сильно вразили. Подумайте, адже це Він став ініціатором спілкування з людиною. Він перший полюбив нас. Він знайшов і вибрав нас. Він викупив і пробачив нас. Він хоче мати близькі стосунки з кожним із нас. Бог!!! І Він очікує, коли ми представимо Йому самих себе, щоб Він міг побудувати стосунки з нами. Тому Дух Святий говорить і сьогодні: «Приготуйте шлях Господу, прямими зробіть дороги Йому, кожна гора та пагорб — нехай понизяться, кривизни нехай вирівнюються, вибоїсті шляхи стануть рівнинами, і тоді з'явиться слава Господня».

Якщо ми дамо змогу Божому Слову виправляти наші кривизни, гординю та нерівні шляхи й мати справу з нашим способом мислення, то побачимо, як з'явиться слава Господня. Я точно знаю, що Бог хоче являти Свою небесну славу на землі більше, ніж ми цього хочемо. Але для цього нам потрібні пізнання Бога та особисті відносини з Ним.

Таємна кімната, близькі стосунки з Богом, усамітнення, пізнання Бога — це тема моєї душі, мого серця, мого духа. Шукати Його до останнього подиху, шукати Його обличчя, чути Його голос, стати людиною за серцем Самого Бога, бути Його сином, виконати Його бажання — ось куди ми з вами занурюватимемося в цій книзі. Ви готові?

Тоді повний вперед!

Розділ 1
**ПОВЕРНЕННЯ МОЛОДШОГО
СИНА**

*Ісус говорить йому: Я є дорога,
і правда, і життя! Ніхто не
приходить до Отця, якщо не через
Мене.*

Івана 14:6

Таємниця Його волі

У 2002 році, після надприродної зустрічі з Ісусом¹, я зрозумів, що в Бозі є щось більше, ніж я знав досі. Я щодня волав до Бога, кажучи Йому, що не хочу прожити звичайне християнське життя. Я молився, брав пости, багато міркував над Словом, перечитуючи розділ за розділом. Божа реальність захоплювала мене дедалі більше. Багато разів я кричав у небо: «Боже, не шукай більше людини по серцю Твоєму — Ти її вже знайшов! Візьми мене! Відкрійся мені. Відкрий Свою волю мені!». Я навіть почав заводити будильник і вставати посеред ночі, щоби просто побути з Богом. І щоночі я повторював те саме: «Боже, я просто хочу бути з Тобою. Відкрійся мені. Відкрий мені Своє серце. Що всередині Тебе? У чому Твоя воля?» Це тривало не один місяць... Я був наполегливим і не здавався, і Бог почав відкриватися мені, вчити мене через Своє Слово і вести мене глибше в пізнанні Його.

Ви колись замислювалися над тим, чим сповнене серце Бога? Що в Його розумі? Які Його задуми про нас із дня створення світу? Які Його бажання? Ви колись молилися про це? Впевнений, що апостол Павло молився про це і ставив Богові такі ж питання, тому Святим Духом йому було дано одкровення, і він навчав цьому Церкву:

1 Ви можете прочитати про це та інші надприродні переживання в моїх попередніх книгах — «Призначений» та «Великий Бог».

*...Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, Який поблагословив нас усяким духовним благословенням на небесах у Христі. Оскільки Він **вибрав нас** у Ньому раніше від створення світу, щоб ми були святі й непорочні перед Ним у любові, **наперед призначивши нас для того, щоб усиновити Собі через Ісуса Христа**, згідно з уподобанням Своєї волі...*

Ефесян 1:3-5, виділення автора

Отже, Писання каже, що Він призначив нас усиновити — це була Його мрія від початку! Це було Його бажання з моменту створення світу. Усиновити нас — це Його воля, бажання Його серця, Його мрія. Усиновити мене й тебе. Усиновити! Бог настільки полюбив людей, що віддав усе заради того, щоб зробити нас Своїми дітьми. Це Його призначення — стати для нас не тільки Богом, а й Батьком. Що Він і зробив через Ісуса Христа.

Уявіть, від початку Бог не міг відкритися людям як Батько. Він не міг цього зробити в Старому Заповіті до приходу Свого Сина Ісуса Христа. Тому в Старому Заповіті ми зустрічаємо Бога з іменами Всемогутній, Я Є, Господь, Адонай, Елохім тощо, але не зустрічаємо Його як нашого Небесного Батька.

Я хочу усиновити тебе!

Подумайте: від початку світобудови Бог бачив кожного з нас у нашому віці та поколінні, і Його серце горіло пристрасним бажанням усиновити нас. Це була таємниця Його волі, яку Він відкрив через Ісуса. Він буквально вилив Своє серце перед нами: «Я — Батько. Ось що всередині Мене. Я хочу вас усиновити, щоб ви були Моїми, Моєю власністю».

Але ось у чому проблема: одна справа — прочитати й почути про це, і зовсім інша — прийняти це одкровення і почати пізнавати його. І третє — втілювати та застосовувати це у своєму житті. Адже важливо не лише знати інформацію про усиновлення та таємницю Його волі, а й почати пізнавати Його волю та зростати в цьому.

У Посланні до Галатів написано:

Коли ж прийшла повнота часу, Бог послав Свого Сина, Який народився від жінки і був під Законом, аби викупити тих, які під Законом, щоб ми одержали усиновлення. А оскільки ви – сини, то Бог послав у наші серця Духа Свого Сина, Який кличе: Авва, Отче! Тому ти вже не раб, а син, а якщо син, то [через Христа] й спадкоємець Божий.

Галатів 4:4-7, виділення автора

Зверніть увагу, що апостол Павло знову пише про усиновлення — цього разу у своєму Посланні до віруючих у Галатах. Чому він знову і знову звертає на це увагу Церкви? Чому це так важливо? Справа в тому, що після гріхопадіння Адама і Єви, описаного в 3-му розділі Буття, і до приходу Ісуса Христа все людство перебувало під впливом духа сирітства. Це виражалося по-різному в різні часи — в епохи царів, пророків і Закону. У всі ці віки люди не мали небесного усиновлення. Чому? Тому, що після гріхопадіння в духовному світі утворилася величезна прірва між небесним і земним: не було з'єднання, не було Духа усиновлення, щоб втілити синівство в наше життя. Небесне й земне можливо було поєднати тільки через жертву Ісуса Христа й наше усиновлення через Духа Святого. Дозвольте мені ще раз наголосити на цьому: небесне й земне можливо було об'єднати лише під головою Христом, але наше усиновлення могло стати реальністю тільки через Духа Святого. І Бог це зробив. Алілуя!

Повернімося до одкровення про усиновлення. Ви звертали увагу, що коли Ісус виконував Свою місію на землі, Його погляд увесь час був сфокусований на Батькові? Він постійно говорив про Отця і Його Царство, захоплювався Батьком, нічого не робив, аж поки не побачив, що робить Отець. Уся Його увага була звернена на Отця. І Він знав, що одного дня стане тими дверима, через які нам відкриється шлях до

Батька, і Бог знову возз'єднає Свою сім'ю через Свого Сина. Тому все, що ми маємо тепер від Бога, ми отримали через Його Сина. Не думайте, що все це завдяки нашим заслугам, молитвам чи служінню! Ми завжди мусимо пам'ятати про хрест і знати, якою є ціна того, що ми маємо. Ніколи не переставайте захоплюватися Ісусом, Його подвигом і Його жертвою заради нас!

Є лише один шлях до Отця – до близькості з Ним. Ісус сказав: *«Я є дорога, і правда, і життя! Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене.»* (Івана 14:6). Якщо Ісус є шлях, отже, Він нас кудись веде і спрямовує; отже, цей шлях має пункт призначення. Зауважте: Ісус, як шлях, веде нас не до Цілителя, не до Адоная і не до Елохіма... а до Батька. Тому, дорогий друже, через Христа ми повинні опинитися в Тата вдома.

Шлях до Батька

У притчі про блудного сина Ісус дуже детально розкрив процес нашого усиновлення. У яких лише інтерпретаціях я не чув цієї притчі! Багато хто цитує її під час євангелізацій, закликаючи людей до покаяння. Однак дозвольте звернути вашу увагу на те, що в цій притчі насамперед розкрито таємницю нашого усиновлення та відновлення.

Я впевнений, що багато хто з вас неодноразово читав або чув цю притчу з 15-го розділу Євангелія від

Луки. Отже, в одного батька було два сини. Молодший узяв свою спадщину та пішов із дому. Він хотів стати незалежним від батька. Невдовзі він втрачає все й опиняється в дуже скрутному становищі. Далі ми читаємо таку фразу в Євангелії від Луки 15:17: «Опам'ятавшись...» — ця фраза говорить про народження згори, покаяння та зміну способу мислення... «Опам'ятавшись...» Як би я хотів, щоби багато хто з нас справді схаменувся! Навіть християни, особливо ті, хто народився в християнських сім'ях, часто живуть під тиском релігії та думок інших людей, під впливом чийхось поглядів. Я хочу сказати такій людині: «Давай, схаменися! Заглянь у Святе Письмо, почни пізнавати Бога. Почни шукати істину. Коли ти почнеш думати самостійно? Як довго ти зможеш відповідати чужими фразами? Почни думати про своє життя, своє покликання, свою долю від Бога. Не живи за чужим сценарієм. Схаменися!»

*«Опам'ятавшись, він сказав: Скільки наймитів мого батька мають у надлишку хліба, а я тут гину з голоду... Встану, піду до свого батька і скажу йому: Батьку, я згрішив перед небом і перед тобою **і вже не гідний** зватися твоїм сином; прийми ж мене як одного з твоїх наймитів!»*

Луки 15:17-19, виділення автора

Так, добре, що він нарешті прийшов до тям, але після цього син і далі дивився на себе через справи, які він здійснив, і тому казав: «Я не гідний...». Це почуття «я не гідний» так сильно проникло в християнський світ. «Я не гідний!» — саме так зароджується дух сирітства. Тобто син говорив сам собі: «Я повернуся до свого батька, але тепер не зможу називатися його сином. Я житиму в домі батька, але не як син, а як найманий робітник. Я більше не гідний бути сином!»

«Я не гідний бути сином!» Адже саме такий спосіб мислення на руку дияволу! Сатана знає, що допоки ми маємо мислення найманців (а не синів), ми не зможемо мати доступ до спадщини Отця і виконати своє призначення. Адже спадок пов'язаний із синівством і нашим призначенням на землі. О, якби ми тільки знали, що маємо в домі Батька!

Отже, повертаючись додому, син бурмоче собі під ніс: «Я не гідний називатися сином. Я повернуся до батька, але я не гідний бути кимось більшим, ніж простим наймитом».

Звучить знайомо, чи не так?

— Я не можу користуватися правами сина Божого. Чим більше я думаю про те, що накоїв, тим гостріше відчуваю, що не гідний синівства, і змиряюся із цим. Я не можу використовувати владу Батька... Я не можу молитися за людей...

— Але чому?

— Я відчуваю, що не гідний!

— Хто сказав тобі, що річ у тобі, у твоїх почуттях? Хто тобі це нав'язав? Де про це йдеться в Новому Заповіті? У Старому Заповіті — так, у Новому — ні! Що стало між тобою та Батьком? Чий голос втрутився у ваші стосунки?

Бог говорить:

— Синку, це не Моя воля, це не Мое серце. Я, навпаки, хочу зробити тебе достойним, щоб ти знав, що ти Мій син. Щоб ти нарешті увійшов у синівство і виконав своє призначення.

— Але ж я цього не відчуваю! Я відчуваю, що негідний! Кожної неділі я приходжу в дім Отця, щоб відчути полегшення. Побув — і знову до наймитів. Я гідний лише того, щоб орати, як наймит. І я буду змирятися, щоб спастися і потрапити хоча б на поріг Батьківського дому.

До речі, тих, хто бажає потрапити хоча б на поріг дому Батька й бути тільки найманцями, я засмучу: там уже немає місця! Там уже ціла черга утворилася із тих, хто бажає «з краєчку посидіти»...

«Тож він, підійнявшись, пішов до свого батька. Коли він був ще далеко, батько

*побачив його й змилосердився; побігши,
кинувся йому на шию і поцілував його.»*

Луки 15:20

Син йшов із думками: «Хоча б тільки батько прийняв мене у свої наймити, я працював би на нього день і ніч!». У цей самий час батько, вдивляючись вдалечінь, думав: «О, якби ж тільки син знав моє серце. Якби ж він тільки знав мою волю! Я ж хочу повернути свого сина назад. Мені не потрібен ще один найманець. Мені потрібен син. У мене достатньо слуг, але я хочу мати сина!». В Отця був зовсім інший погляд на молодшого сина, інший спосіб мислення і інше ставлення до нього.

Мислення наймита — це рабське мислення. Таким себе бачив молодший син — не гідним бути сином. Але батько побачив його ще здалеку і змилосердився над ним. Зверніть увагу, що не син побіг до батька, а отець — до сина! Син ледве волочив ноги через почуття провини. Так само, як отець побіг до сина — так сталося і у духовному світі, коли Ісус проголосив на хресті: «Звершилося!». Бог Отець розірвав завісу між небом і землею. Згори донизу! І побіг до людини. Адже Він завжди мріяв про це!

Не сирота й не наймит

Знаєте, що є найсумнішим для батька, який усиновив дитину? Якщо дитина і далі живе з почуттям сирітства і зневаги. Це означає, що вона не відпустила минуле. Батько бажає, щоб дитина поводитися, як син: «Та зайди ти сам у кухню, відкрий холодильник і візьми ту сосиску!».

Але мислення сироти чи найманця завжди ние: «А хіба мені можна? Знаю, що це не моє, і я не гідний, тому подайте мені заради Христа!»

Знаєте, мій син не поводитьься так. Він залітає в кухню, ще і дверима гупає — бачте, він голодний! Хлопець йде й бере те, що йому належить. Він не запитує мене: «Тато, можна?». Це вже я кричу йому наздогін: «Ей, зачини за собою холодильник! Прибери після себе тарілку!..». Я говорю зараз не про зухвалість, а про сміливість і права сина в домі. Якщо ти син у домі, ти по-іншому мислиш, інакше реагуєш, по-іншому себе поводиш.

А син сказав йому: Батьку, я згрішив перед небом і перед тобою; я вже не гідний зватися сином твоїм!

Луки 15:21

Цікаво, що Батько навіть не реагує на його рабські слова й рабський спосіб мислення. Батько говорить: «Скоріше зодягніть його: мій син відчуває себе голим. Зодягніть його, щоб він перестав бачити себе недостойним».

*Та батько сказав своїм рабам: Негайно принесіть **найкращий одяг** і зодягніть його, дайте **перстень** йому на руку і **взуття** на ноги...*

Луки 15:22, виділення автора

Син бачив себе голим. Символічно, це тягнеться з моменту гріхопадіння, про яке написано у 3-му розділі Буття. Бог втомився від цього образу. Бог втомився від цих слів. Тому Отець говорить: «Дайте йому найкращий одяг, щоб він не бачив себе голим. Та ще й не просто принесіть одяг, але зодягніть його».

*...приведіть відгодоване теля та заколіть;
будемо їсти й веселитися, бо цей син мій
був мертвий – і ожив, пропав – і знайшовся!
І почали веселитися.*

Луки 15:23-24, виділення автора

Це є прообраз нашого повного відновлення!

В Едемі

Ще із самого початку творіння, описаного в перших розділах Буття, відбулася атака диявола на людину та її стосунки з Батьком. У Бога були відносини з Адамом, а в Адамі знаходилося тоді все людство. Бог приходив в Едем у прохолоді дня і спілкувався з людиною. В Едемі не було посередників між Богом і людьми, не було пророків, пастирів і апостолів... В Едемі був голос Божий і був Адам. Їхні відносини збудовувалися на спілкуванні та довірі. Відносини не можуть бути побудовані, якщо обидві сторони не тягнуться до спілкування.

Зверніть увагу, що модель відносин Бога з людиною не вибудовувалася людиною. Ми часто чуємо про те, як ми мусимо будувати відносини з Богом, але такий образ мислення не зовсім правильний. Не людина створила Едем, а Бог — за власною ініціативою. Сам Бог зацікавлений у відносинах із нами. Він забажав спілкуватися і мати особисті відносини з нами. Нам потрібно вивчити Божу модель відносин із людьми, повернутися до оригіналу, коли Бог будував відносини з Адамом. Ми торкнемося цього трішки пізніше, а зараз розглянемо, що відбулося в Едемі під час гріхопадіння.

1. Атака на відносини людей із Богом.

Люцифер втрутився у відносини між Богом Батьком та Його земним сином Адамом,

представивши Адаму Бога в іншому світлі (див.: Буття 3). «Чи справді Бог звелів?» — цю фразу сатана використовує дотепер. Якщо ти «зведешся» на цю фразу, то почнеш бачити Бога неправильно, почнеш сумніватися в Його словах.

В Едемі відбулася атака на довіру. Чужий голос вліз у стосунки між людиною та Богом. Цей голос почав спотворювати образ і слова Батька, удаючи, наче Бог щось приховував від Адама й недодавав йому.

2. Атака на синівство.

«Вам потрібно щось зробити, щоб стати такими, як Бог», — цією фразою сатана підштовхував людей до релігійного образу мислення: вам потрібно постійно щось робити, щоб кимось бути.

— Зачекай, Адам, Я створив тебе за Своїм образом і подобою. Я дав тобі владу, спадщину... Ти й так уже такий, як Я — ти Моя подоба й Мій образ... Хто навів тобі протилежне?

3. Атака на праведність.

Адам намагався сховатися від Бога, тому що ослухався Його, загубив праведність і почав боятися Бога.

4. Адам втрачає владу.

Через непослух людей Бог позбавив їх Своєї присутності і вигнав з Едему, щоб вони обробляли

землю, з якої були взяті, і в поті чола добували собі хліб. У такий спосіб, людина втратила своє призначення, забезпечення та задоволення, унаслідок чого народилася заздрість, брат убив брата, і пішло, і поїхало...

Повернення

У тому самому порядку, як перший Адам втратив усе, останній Адам, Ісус, усе відновив. І притча про блудного сина дає дуже детальний опис нашого відновлення і набуття повноти в домі Отця.

1. Любов Отця

Любов Отця — це перше, із чим стикається молодший син, повернувшись додому. Іншими словами, відбувається відновлення стосунків. **Батько побіг назустріч синові**, щоб жодний брат, сват, сусід, родич чи «пророк» на шляху не перехопив сина; щоб ніякий чужий голос знову не вліз у їхні відносини й не змусив сина бачити себе голим. Батько знав, що інший голос може підтвердити те, що відчуває син: «Дивіться, хто йде! Нагулявся, так? З'явився — не запилився! Що, втратив усе? Я так і знав. Так тобі треба!».

Отець біжить до сина і виливає на нього Свою любов. А любов Божа покриває багато гріхів. Батько

бачить нас не так, як інші люди. Від створення світу Він мріяв всиновити нас.

2. Синівство

Друге, що відновив Отець, — це синівство. Сину не потрібно було справами заробляти собі синівство. Отець прийняв його таким, який він є, й одразу ж відновив його в статусі сина.

3. Найкращий одяг

Отець зодягає сина в одяг, який уособлює праведність. Сам Бог одягає нас у Свою одягу праведності. Він говорить: «Принесіть Моїм дітям найкращий одяг. У Мене є різний одяг, але візьміть **найкращий**, тому що цей одяг Я приготував ще від створення світу». Найкращий одяг уособлює праведність Агнца, Котрий був закланий від початку світу. Батько довго зберігав цей одяг, щоб одягнути його на нас.

Якщо Бог одягає нас, диявол завжди намагатиметься зробити протилежне. Він намагається роздягнути людину духовно, фізично, морально та ментально. Замисліться: якщо Сам Бог зодягає людину в одяг праведності, то звідки в нас з'являються думки, що його треба зняти? Що змушує сумніватися та оголювати себе?

Ти зодягнений у найкращий одяг, ти вдягнений у Ісуса. У Ньому ти не почуватимешся негідним.

Коли ти в Ньому, Батько дивиться на тебе через Ісуса й бачить тебе одягненим у праведність Христа. І навіть якщо ти впадеш, цей одяг не знімуть із тебе. Найперший дар, даний нам Богом, — не дар Духа Святого, а дар праведності. Якщо праведність — це подарунок, його ніхто не забере назад.

Дар праведності не пов'язаний ні з твоїми почуттями, ні з твоїм падінням. Він пов'язаний із Тим, у Кого ти одягнений. Тому, якщо ти мимоволі згрішив, ти не стаєш грішником — ти все ще одягнений у одяг праведності. Не знімай її, і ця праведність підніме тебе. Можливо, ти впав, але завдяки праведності знову встанеш. Якщо ти згрішив і покався і Бог відновив тебе в служінні, то ти служиш не тому, що гідний, а тому, що одягнений в Ісуса. Справа не в тобі. Справа в Тому, Хто через тебе це робить!

Подумайте: чому, захворівши, ти сповідуєш: «Ранами Ісуса я зцілений!», а коли згрішив, говориш: «Я грішний, я недостойний!»? Можливо, твоє сповідання тримає тебе унизу? Адже, за словами своїми будеш виправданий, і за словами своїми будеш осуджений. Якщо ти спіткнувся, згадай, у який одяг ти одягнений у духовному світі. Бог дивиться на тебе через дар праведності Свого Сина. Тому, якщо спіткнувся, почни говорити: «Це не моє місце. Це не моя природа. Я не належу до

цього. Я праведний». І цей одяг підніме тебе. Ісус заслужив праведність і подарував нам, помістивши нас у Себе. Тому вставай та йди!

4. Перстень

Якщо ти праведний, тобі повертають владу синівства. Образно кажучи, Батько наказує янголам: «Надягніть Моему синові перстень, який він втратив, коли вибігав з Едему».

Перстень — знак влади й панування. Це те, що загубив перший Адам. Але влада дається не просто так, а з визначеною метою.

5. Взуття

Взуття символізує призначення. Батько знову взуває свого сина: іншими словами, він повертає синові його призначення. Ми взуті у взуття благовістя миру. Нам дана влада наступати на зміїв і скорпіонів і на всю ворожу силу, і ніщо не зашкодить нам. Сиnam дана влада для виконання призначення. Однак, щоб виконати його, нам потрібне забезпечення.

6. Забезпечення

Батько говорить: «Приведіть вгодоване теля — огрядне, добре — і заколіть його. Накрийте стіл на очах у всіх ворогів — усіх цих почуттів провини та самоосуду, які переслідували Мого сина, роблячи його негідним! Накривайте стіл

на очах у всіх ворогів!» Накритий стіл символізує повне забезпечення.

7. Насолода в Бозі

«Накрили стіл? Чудово! А тепер давайте танцювати. Давайте радіти й веселитися — ось чим наповнене Моє серце!»

І починаються веселощі в домі батька, що означає радість і задоволення в Самому Бозі.

Справа в тому, що коли Адам був вигнаний з Едему, він втратив і забезпечення, і задоволення. Відтоді йому довелося здобувати забезпечення в поті чола. Я уявляю, як батько підходить до молодшого сина й каже: «Давай веселитися, синку: є чудовий привід для цього. І навіть якщо це дратує багатьох — усе одно веселися!»

Друзі, ось сім складових, які відновлює Бог через Ісуса Христа. Сім — це Божа повнота. Це те, що відбувається в домі Отця.

І явить Бог Своїх синів

Зауважте, що у всьому цьому проглядається духовна послідовність: ти не можеш бути сином, якщо не зустрівся з Отцем. Ти не зможеш виконувати Божу волю без любові Батька. Отже, у тій самій послідовності, як воно було зруйноване внаслідок гріхопадіння,

Ісус знову відновив усе. Він — останній Адам, Котрий відновлює Божу любов, синівство, праведність, владу, призначення, забезпечення і задоволення. Це модель нашого повного відновлення та усиновлення.

О, якби ж ми тільки знали, чим ми володіємо в домі Отця! Адже син хотів жити в батьківському домі, але без усіх привілеїв. Знаєте, скільки віруючих залишається сьогодні без благословень у Батьківському домі? Знаєте, скільки сьогодні сиріт у домі Отця? Чому?

В Ісаї 53:6 написано: *«Всі ми заблукали й розбрелися, як вівці, – кожний з нас пішов власною дорогою...»*. Що це означає? Як саме ми блукали? У своєму мисленні. Тому проходили повз мету, втрачаючи своє призначення. Ісус приніс людям відновлення первісного способу мислення, з яким пов'язане покаяння. І через Ісуса ми входимо у своє призначення як сини світла. Він є шлях, і ніхто не приходить до Батька, як тільки через Нього.

Ісус сказав: «Я — двері до Батька». Але чомусь багато християн так і залишилися стояти у дверях. Вони зупинилися там, задовольнившись лише дверима, і не пішли далі. Але ж Ісус сказав, що «якщо ти увійдеш і вийдеш...», то перебуватимеш у повноті благословень: у любові Отця, у синівстві, праведності, владі, призначенні, забезпеченні й задоволенні.

Останнім часом я бачу, що Бог повертає церкві одкровення синівства, з яким пов'язані спадщина

та виконання волі Бога. Сини Божі повернуться. Синівство буде відновлене. Про це пророкував Ісаїя:

*...сини твої йдуть здалека, і дочок твоїх
на руках несуть... Бо темрява покриває
землю, й морок – народи, а над тобою
засяяв Господь, і Його слава осяяла тебе!*

Ісаї 60:4, 2

Діти повертаються в Батьківський дім. Бог відновлює у Своему домі синів, котрі не будуть шукати свого, не будуть ведені страхом. Навпаки, вони будуть визволяти все творіння від рабства для свободи слави синів Божих!

Дозвольте мені пророчо проголосити через цю книгу наступне:

Молодший син, який уособлює наступне покоління, повертається!

Наступне покоління буде захоплене **любов'ю Батька!**

Наступне покоління буде відновлене в **синівстві** — воно знатиме, хто воно насправді!

Наступне покоління ходитиме в **праведності!**

Наступне покоління ходитиме у **владі** й наступатиме на зміїв, скорпіонів і всю ворожу силу, і ніщо не зашкодить йому!

Наступне покоління буде під Божим **забезпеченням!**

Наступне покоління буде **насолоджуватися** Богом, **радітиме і славитиме** Господа!!!

Отче, я молюся зараз про ту людину, котра читає цю книгу. Нехай вона прийде в себе. Захопи її Своєю любов'ю. Нехай Твоє помазання зруйнує всяке ярмо в її житті. Нехай руйнується рабське мислення та всякі сатанинські пута. Нехай це помазання почне навчати її зсередини.

Молюся про те, щоби підіймалася безліч зрілих синів і дочок Божих, яких веде Дух Святий, які зодягнені у Твої шати праведності, які будуть застосовувати Твою владу і виконувати Твоє призначення, перебуваючи на Твоєму забезпеченні. Вони забудують віковічні пустелі, відбудують давні руїни, відновлять спустошені міста, зруйновані упродовж багатьох поколінь. І зватимуть їх дубами праведності, Господніми саджанцями на славу Його. Вони догоджатимуть Тобі в усьому, в ім'я Ісуса Христа!

А Тобі, Єдиному Богові, буде вся слава, честь і хвала навіки-віків! Амінь.

Благословляю вас і прямо зараз вивільняю ці благословення та помазання у всі сфери вашого життя: у

дух, душу, тіло, фінанси, сім'ю, дім. Нехай благословення, якими ви благословенні в небесах, настільки наповнять ваше життя, що витіснять усякий сум, і ви побачите себе в Ісусі. Нехай це помазання тече зараз у ваше життя. Приймайте це в ім'я Ісуса!

Розділ 2

СИЛА ЙОГО ЛЮБОВІ

«...Бог, Який багатий на милість, через велику Свою любов, якою нас полюбив, – нас, котрі були мертві через наші переступи, оживив разом із Христом, адже ви спасенні благодаттю, – і воскресив нас разом з Ним, і в Ісусі Христі посадив разом на небесах...»

Ефесян 2:4-6

Зустріч

Я виріс без батька. Він загинув, коли мені було п'ять років, і я так і не пізнав батьківської любові та підтримки. Ніхто не передав мені цього. Багато труднощів у житті я проходив наодинці: не було тата, який міг би сісти, щиро й відверто поговорити зі мною і направити мене... Мені подобалося спостерігати за тим, якими були стосунки моїх друзів зі своїми батьками, хоча я розумів, що в моєму житті такого ніколи не буде, і сподіватися треба лише на свої сили.

Цікаво, що коли в мене відбулася надприродна зустріч з Ісусом, перше, що Він почав робити, — передавати мені батьківську любов. У той момент я не розумів, чому Ісус тримав мене за руку, чому грав зі мною, чому посадив мене до Себе на коліна. Але Бог, бачачи на багато років уперед, знав, що перш ніж я зможу виконувати Його волю і служити людям, мені самому треба прийняти батьківську любов. У той момент Ісус просто служив мені, як Отець служить Своїй дитині. Уперше у своєму житті я так сильно зіткнувся з любов'ю Батька й пережив її. Його любов глибоко проникла в мою душу й залишила незабутній відбиток на моєму серці.

Дихання Бога

Під час зустрічі Бог почав дихати всередину мене. Я відчував, як вогонь Духа Святого проходив через усе моє тіло. Його життя і помазання просто просочувалися в кожную клітинку мого ества. Я весь тремтів. Не знаю, наскільки довго це тривало, адже в такому стані час відчувається зовсім по-іншому. Ісус вдихав і вдихав Себе в мене, і водночас я чув Його слова: *«Настане час, Я пошлю тебе по всьому лицю землі. Ти підеш до Мого Тіла із цим помазанням, яке Я даю тобі. Моє дихання всередині тебе, і ти вдихатимеш його в Мій народ».*

Я слухав Його голос і приймав Його любов.

Мені подобається Божий вогонь, Його сила й помазання, але Його любов — більша за все, що я коли-небудь пережив у житті. Найбільша сила — це сила Його любові. Саме вона спонукає мене щодня радикально присвячувати себе Богові. Ми насправді нічого не можемо без Його любові, якими б талановитими й обдарованими ми не були. Єдиний спосіб служити людям — лише щирою любов'ю. Впевнений, що все в нашому християнському житті має переломлюватися через любов нашого Господа Ісуса Христа. Усе має будуватися на любові — це той фундамент, на якому я стою. Коли я торкаюся Його, я торкаюся самої Любові, адже це те, Ким Він є!

Бог такий реальний і Його любов така сильна! Ісус живий. Він не — релігійні догми. Його присутність набагато реальніша, ніж щось видиме. Якби люди хоч раз пережили Його любов, їхнє життя змінилося б назавжди! Якщо ти пізнаєш Бога як Отця, то завжди повертатимешся до Нього. Адже Він — твоє джерело життя, Він один може зрозуміти та обійняти тебе! Жоден земний батько не може любити і благословляти своїх дітей так, як Небесний Батько. Господь хоче зробити набагато більше у твоєму житті, ніж ти думаєш. Його наміри добрі, приємні та досконалі, і Його план щодо кожного з нас є унікальним!

В одну миттєвість Бог став моїм Батьком, а я — Його сином. Його любов назавжди вкарбувалася в мою свідомість. Після тієї зустрічі з Ісусом я багато разів говорив Богові: «Господи, я хочу назад, у Твою присутність, хочу бути з Тобою». Я не шукав надприродних проявів; моїм єдиним бажанням було пізнати, Хто такий Бог, і бути поруч із Ним. Тому щодня я і далі присвячував своє життя Богові. Я тоді ще не знав, що це бажання витягне мене з глибокої ями і принесе благословення в кожную сферу мого життя.

Голос

Перші кілька тижнів після тієї зустрічі я і далі відчував аромат неба у своїй кімнаті під час молитви й

поклоніння, коли приходив Ісус. Мені ніколи не забути цей запах неба — він залишився всередині мене!

Я і далі шукав Бога, я просив Його:

— Бог, поведи мене далі й покажи, що мені робити.

— Шукай Моє лице, — відповів Він.

— Скільки мені шукати Твоє лице?

— До останнього подиху.

— Як це? Що означає шукати Твоє лице?

— Це означає шукати Мій голос — Мій голос у Моїй присутності.

На самому початку Книги Буття написано, що в Едемі було чутно Божий голос:

*Почувши **голос** Господа Бога, Який ходив у саду в час денної прохолоди, Адам і його жінка сховалися **від [лиця]** Господа Бога серед дерев раю.*

Буття 3:8, виділення автора

То що означає шукати обличчя Господа? Бог є Дух. Його обличчя — це Його голос. Його голос — у Його присутності. Він не у фізичному вигляді ходив в Едемі, не ногами — Він приходив до людини Своїм

голосом. Написано, що Адам, почувши **голос Бога**, відповів: «Я сховався від **лиця Твого**».

В Едемі Адам був з'єднаний із Духом Божим, тому голос Божий був зрозумілим першій людині, і він не плував його із жодними іншими голосами. Для нього голос Бога був яскраво виражений та зрозумілий. Справа в тому, що коли Бог запитав: «Адаме, де ти?» — Адам відповів: «Я втік від лиця Твого». Отже, шукати Божого обличчя — це шукати Його голосу, який пов'язаний із Його присутністю. У Божому голосі — знання і мудрість, просвітництво й сила. Центром нашої особистої молитви має бути Його голос і пізнання Бога, а не клопотання про свої потреби. Шукати Його обличчя — це слідувати за голосом і присутністю Божою все своє життя.

*«Тоді покликав Господь Бог Адама, і запитав його: Де ти? Той відповів Йому: Я почув Твій **голос** у саду, – і **злякався**, бо я **нагий**, тому й **сховався**.»*

Буття 3:9-10, виділення автора

Коли Адам повірив брехні змія і згрішив, він злякався Божого голосу. У наші дні відбувається те саме: люди, які припустилися помилки, спіткнулися, згрішили, бояться повернутися до Батька. Сьогодні багато віруючих бояться, щоб із ними заговорив Бог, бо

вони бачать себе так само голими, негідними, занапащеними, загубленими, якими бачили себе Адам і молодший син із притчі. І все це відбувається тільки тому, що вони не знають Самого Бога, не знають серця Небесного Батька, не пізнали Його любові!

Хто сказав тобі, що ти нагий?

Чи не їв ти з того дерева, з якого Я наказав тобі не їсти?

Чи не прийняв ти брехню ворога?

Кому ти повірив? Хто сказав тобі це?

Чий голос став між нами? Хто вліз у наші стосунки?

А що трапилося з Адамом далі — ви знаєте...

Але коли прийшла повнота часу, Бог послав Свого Сина, щоби повернути загублене синівство. Ісус став дверима, щоб надати людям доступ у Царство Боже. Він викупив людство, просвітив і відновив усе те, що загубив перший Адам. На жаль, багато хто дійшов тільки до Ісуса, так і не зрозумівши, що Він привів нас у Божу сім'ю та близькі стосунки з Батьком — Царем царів і Господом пануючих. Ісус сказав: «Ніхто не приходить до Отця, якщо не через Мене», — а це означає відновлення синівства та батьківства. Через Ісуса Христа ми маємо доступ до Царства Божого, до всіх обітниць, але найголовніше — ми маємо доступ

до Отця і можемо, наблизившись до Божої природи, перетворюватися на Його образ.

Знати і стати — не одне й те саме!

Але ось у чому заковика: одна річ — знати, що в тебе є Небесний Батько і що ти Його син, і зовсім інша — стати таким. Сьогодні багато віруючих говорять, що вони діти Божі. Але знову ж таки, одна справа говорити: «Я син Божий» або «Я Божа донька», і зовсім інша — коли це синівство проявляється у твоєму житті. Диявол не боїться твого розумового знання, що ти син Божий. Сьогодні багато хто заявляє про це в стінах церкви, дружно стрибає і співає, що «я дитя Царя». Посповідали, попроорокували і... розійшлися по хатах такі самі, як були раніше. Ні, звичайно, проголошення теж важливе, але поспівати й розійтися — цього замало! Потрібно, щоб у твоєму житті виявилось синівство, і щоб ти крок за кроком ставав сином, беручи на себе відповідальність і вникаючи в суть.

Дозволь Богу всиновити тебе! Диявол буде робити все можливе, щоб ти ніколи не пізнав Отця, не почав відображати Його природу, і не збагнув суті синівства.

За один день неможливо по-справжньому увійти в суть синівства. Це процес, у якому ти дозволяєш Богові всиновлювати тебе. Якщо ти візьмеш із

дитячого будинку дитину й поясниш їй, що тепер вона твій син, за цим піде цілий процес адаптації. З того моменту, коли дитина дізналася, що вона тепер син, і до моменту, коли вона стане такою, пройде чимало часу — часу перетворення образу її мислення та поведінки. Швидкість і якість цього процесу залежатимуть не так від батька (адже він уже все для цього зробив), як від самого сина: наскільки син сприятиме усиновленню, наскільки він довіриться батькові і дасть змогу їхнім стосункам зростати.

Пізнання Отця

Ти не зможеш зростати в синівстві, якщо не почнеш пізнавати, який у тебе Батько, і не відобразитимеш Його природу.

Я вірю, що чим ближче ми до того часу, коли церква підніметься в славі, тим сильніше Дух Святий буде вести нас до пізнання Небесного Отця. Дозвольте підкреслити: неможливо пізнати Батька без Ісуса, неможливо наблизитися до Отця поза Ісусом. Я знаю, що Дух Святий хоче більше занурити нас у Самого Отця, щоб ми повністю перебували під Його пануванням.

Давайте подивимось, що Сам Ісус говорив про Свого Батька і як описував Його людям.

У 10-му розділі Євангелії від Марка читаємо, що до Ісуса підбіг багатий юнак, упав на коліна і сказав:

...Учителю добрий, що маю робити, аби успадкувати вічне життя? Ісус сказав йому: Чому називаєш Мене добрим? Ніхто не є добрим, один лише Бог.

Марка 10:17-18

Цікаво, що Ісус не відповів одразу на його запитання, а запитав у відповідь: «Чому називаєш Мене добрим? Ніхто не є добрим, один лише Бог». Це Він говорив про Свого Отця. Його слова можна перефразувати так: «Усе добро, яке ти приймав у житті від людей, ніколи не зрівняється з добротою Небесного Батька. Ніхто не добрий так, як Він...»

В іншому уривку з Писання знаходимо такі слова Ісуса:

«Тож якщо ви, будучи злими, вмiєте добрі дари давати вашим дітям, то наскільки більше ваш Небесний Отець дасть добра тим, які просять у Нього?»

Матвія 7:11

Цікаве порівняння: «якщо ви, будучи злими...». Іншими словами, Ісус говорить: «Друзі, та ви всі злі в порівнянні з Небесним Батьком! Навіть коли ви робите добро своїм дітям, це не може зрівнятися з Божою природою доброти...». Усе добро, яке творилося на землі упродовж усієї історії, не може зрівнятися з добрими даваннями Отця. Іншими словами, зберіть усі добрі діяння і всю доброту людства сукупно — і навіть тоді вони не зможуть досягти рівня доброти Бога Отця. Ісус каже: «Ніхто не добрий, як тільки Бог Отець — це є Його природа».

Я вірю, що природа Отця дедалі більше почне відкриватися в останні часи, у наступному поколінні, і із цим будуть пов'язані останні жнива.

Бог, багатий на милість

Впевнений, ви часто чули, що Бог благий, люблячий, святий. Я молюся про те, щоб через цю книгу Дух Святий повів вас до пізнання любові й доброти Небесного Батька, під Його панування, щоб ви не тільки знали про свою позицію на небесах, але й почали жити «згори донизу».

Прямо зараз прошу вас зупинитися і помолитися разом зі мною:

«Дух Святий, відкрий мені Отця. Просвіти мене. Дай мені побачити Батька правильним поглядом. Помісти це одкровення всередину мене. Дай мені дух мудрості й відкриття до пізнання Тебе. Просвіти очі мого серця, щоби бачити, яке багатство славної спадщини Твоїєї для святих. Дай мені усвідомити, яка неосяжна велич Твоїєї могутньої сили в мені і для чого я посаджений на небесах. Амінь».

Вдумайтесь у кожне слово, написане апостолом Павлом у Посланні до Ефесян 2:4–6 (виділення автора):

*Бог, Який **багатий на милість**, через Свою **велику любов**, якою нас полюбив, – нас, котрі були мертві через наші переступи, оживив разом із Христом, адже ви спасенні благодаттю, – і воскресив нас разом з Ним, і в Ісусі Христі **посадив** разом на небесах.*

Бог воскресив нас з Ісусом і посадив на небесах у Ньому — це свідчить про завершену роботу Ісуса й те положення, яке ми займаємо. Ця позиція вища за будь-яке демонічне начальство, і владу, і силу, і панування... як описано в Посланні до Ефесян 1:20–23 (виділення автора):

*...що Він її здійснив у Христі, воскресивши Його з мертвих і посадивши праворуч Себе на небесах, – **вище від усякого начальства, влади, сили, панування** і всякого*

*імені, яким іменують не тільки в теперішньому віці, але й у майбутньому. І Він усе підкорив під Його ноги і поставив Його над усім – як Голову Церкви, яка є **Його тілом**, повнотою Того, Хто наповняє все в усьому!*

Багато віруючих захоплюються позицією пастора, пророка, вчителя... але ж це лише дари, якими Бог наділив Тіло Христа. Не цієї ролі потрібно прагнути й не цього шукати! Найвища позиція в Христі — це не апостол, не пророк і не пастор, а син Божий. Духовні позиції мають певну владу, але як сини Божі ми перебуваємо в Ньому вже вище за всяке сатанинське панування, начальство, владу й силу.

Ми цього не заслужили — це заслужив Син Божий, **а нам Він усе це подарував.** Це багатогранна благодать, яку неможливо пояснити! Коли Ісус помер на хресті, Він узяв на Себе всі наші гріхи й беззаконня, і в Ньому помер наш старий чоловік, наша стара природа. А коли Він воскрес, у Ньому воскресли й ми — як нове творіння, нова людина. Ісус воскрес не один! У Собі Він воскресив нову людину, де немає ні юдея, ні елліна, ні раба, ні вільного, ні чоловічої, ні жіночої статі, але все і в усьому — Христос, повнота, Яка наповняє все в усьому. **Коли Бог помістив нас у Христа Ісуса, то все, що Він заслужив, ми маємо даром.**

Щоб зрозуміти нашу позицію в Ньому, нам потрібно побачити, у якій славі перебуває зараз Ісус:

*І Він усе підкорив під Його ноги і поставив
Його над усім – як Голову Церкви, яка є
Його тілом, повнотою Того, Хто наповняє
все в усьому!*

до Ефесян 1:22-23

Усе, що ми маємо в Христі Ісусі, ми цього не заслужили. Усю славу, яку Ісус заслужив через хрест, Він подарував нам. Чому Він це зробив? Навіщо? Така величезна ціна. Така велика жертва. Такий великий подвиг. Така досконала робота. Такий важкий, копіткий процес. Якось я почув, як Бог сказав мені:

«Щоб тобі мати стосунки зі Мною, тобі це нічого не вартувало. Але щоб Мені знову мати стосунки з тобою, Мені потрібно було віддати Самого Себе — Своє життя!»

Бог, Який багатий на милість, через Свою велику любов, якою нас полюбив... посадив нас праворуч Себе на небесах! Бог, багатий на милість, через Свою велику любов... — комусь це потрібно почути сто разів, щоб зрозуміти і прийняти!

Вторгнення Божої слави

Ісус заплатив за все, воскрес, вознісся на небеса й потім сказав: «Я не сидітиму там один. У Собі Я вміщу нову людину». Навіщо Він зробив це?

*...**щоб** у доброті до нас в Ісусі Христі в майбутніх віках **показати** надзвичайно велике багатство Своєї благодаті.*

до Ефесян 2:7, виділення автора

Щоб явити, відкрити, виявити, зробити реальним у нашому житті — маніфестувати — багатство Своєї благодаті. Спробуйте виміряти цю благодать! Вона величезна й незмірна!

Дозвольте підкреслити наступне: благодать нам подарована з визначеною метою. Є благодать для зцілення, є — для звільнення, забезпечення, відродження... Але, що цікаво, коли йдеться про природу Отця, Павло не говорить ні про зцілення, ні про звільнення, ні про чудеса чи знамення. Він говорить про те, що Бог хоче явити **в майбутніх віках безмірне багатство Своєї благодаті**. *І знаєте, у чому вона проявиться? У благоді Отця, яка вилетіть на землю в прийдешніх віках. У цій благоді буде і зцілення, і визволення, і відновлення. Природа Отця*

буде настільки явно виявлена в останні часи, що це справді вразить це покоління...

Сьогодні ми багато чуємо про зло, розпусту, збочення, епідемії, хвороби, катаклізми — усе це відбувається за волею князя, що панує в повітрі й діє в синах непокори. Диявол поневолює людину і гвалтує її волю. Князь цього світу силоміць намагається підкорити своїй волі все творіння. Але невже ви вважаєте, що тільки зло може мати таку силу? Ні! Зло — не кінцева точка. У Біблії сказано, що вся земля буде сповнена **Божої слави**. Не темрявою — чуєте? — а славою! Дозвольте ще раз повторити: уся земля сповниться славою та пізнанням Господа (див. Ісаї 11:9; Аввакума 2:14). А це означає, що відбудеться потужне вторгнення Божої слави на землю — пов'язане з останніми жнивими, з поверненням синів, з відновленням синівства, з пізнанням Отця та Його панування. Який же це буде славний час!

Події, що сьогодні відбуваються у світі, кидають багатьох у страх, і люди біжать до церкви. Але глобальне пробудження та повернення синів не відбуватимуться під впливом страху. Дух страху думає, що може взяти всіх під контроль. Але навіть вороги Бога виконують Його задуми. Так було в Єгипті. Фараон теж думав, що це він керує процесом, не розуміючи, що насправді лише сприяє тому, щоб ім'я Бога стало відомим по всій землі. (Але про фараона ми ще поговоримо пізніше.)

Воля Небесного Батька інша — вона добра, приємна й досконала. Його доброта ніколи не примушує тебе — вона перемагає тебе. Вона ніколи не поневолює — вона звільняє тебе. І ця доброта буде виявлена в останніх віках без міри. Саме **безмірна Божа доброта** приведе людей до покаяння по всій землі.

Ви знаєте, чим Бог підкорив Петра, який згодом став одним зі стовпів церкви? Не страхом. Не гнівом. Не силою. Бог не змушував його ставати апостолом і слідувати за Ісусом. Він не змушував його залишати свій бізнес. Я взагалі не розумію людей, які кажуть: «Бог примусив мене...». Я переконаний, що людина, яка так говорить, не знає Божого характеру. Бог ніколи не йде проти волі людини — це не Його природа. Я не засуджую таких людей, бо часто це наслідок того вчення, яке вони прийняли, а воно далеко не завжди відповідає біблійному.

Божа доброта не змушує тебе — вона перемагає тебе!

Загляньмо до Євангелії від Луки 5:3–11. Петро разом з іншими рибалками ловив рибу всю ніч і нічого не впіймав. Ісус каже йому: «Відпливи на глибину й закинь сіті». Взагалі-то, вони всю ніч цим і займалися. Але це неважливо, а важливо, що в той момент Ісус відкриває благодать, щоб явити добрість Отця для Петра. Коли той закинув сіті, улов був таким, що вони наповнили рибою два човни — ще й так,

що обидва човни почали тонути. Такий улов був цілковито надприродний, тому жах охопив Петра й усіх, хто був із ним. Але нам потрібно зрозуміти, що в тій ситуації для Петра, улов пророчо уособлював собою спасіння людей. Ісус ніби говорив Петру: *«Я явлю таку благодать у благоді до людей, що ви будете сітями витягувати людей із цього світу й наповнювати ними Царство Боже».*

Сам Отець через Ісуса відкрив Петру Свою природу та доброту. Доброта не пов'язана з нашими силами, стараннями чи зовнішніми обставинами. Я хочу, щоб ви побачили все, як це бачить Бог. Можливо, ви працювали всю ніч, але якщо ви усвідомите своє становище як сина й почнете пізнавати Батька, у вас може розпочатися зовсім новий сезон. Чим більше ви будете занурюватися в пізнання Бога як Отця, тим швидше цей сезон почне проявлятися і активуватися. Петро трудився всю ніч. Якщо дивитися логічно, то шансів для улову не було. Можливо, ви також намагалися рухатися у своєму дарі чи покликанні, роблячи все можливе, але не мали великих плодів чи «улову». Улов пов'язаний не з вашою силою, а з Божою добротою. А добрість відкривається через безмірну благодать, яку явив Ісус.

Цікаво, що, побачивши доброту Бога до себе, Петро впав на коліна. Ні, Ісус не змушував його ставати на коліна, не змушував його каятися. Ісус не говорив

Йому: «Ти грішник!» або «Петре, ти знаєш, Хто Я?». Він просто **явив** доброту Отця до сина.

Знаєте, що трапилося? Слава Божа накрила й Петра, й усіх, хто був із ним. Петро впав на коліна і благав: «Відійди від мене, бо я грішний чоловік!».

Петре, чому ти падаєш на коліна?

Чому ти каєшся?

Хто тебе змусив?

*Ні, не страх пекла і смерті веде тебе зараз до пока-
яння, адже не страх спасає!*

Страх тільки поневолює. Усі, хто намагається спасати людей страхом і залякуванням, пробачте, але ви не знаєте Бога і природи Небесного Отця. Можливо, ви знаєте про Бога, але не маєте близькості з Ним і не пізнали Отця. Можливо, когось і можна врятувати страхом, але це не метод пробудження. Це можуть бути окремі випадки, але не з ними пов'язані глобальні жнива та повернення всього покоління до Бога. Дух покаяння пов'язаний із добрістю Бога, а не зі страхом перед пеклом і прийдешніми лихами.

Дорогі мої, тільки Дух Святий може дати вам здатність пізнати доброту Бога. Це станеться без ваших зусиль. Батько все зробив для того, щоб явити через Ісуса в прийдешніх віках Свою безмірну благодать і доброту.

Божа доброта переможе

Я пророкую вам, що доброта Бога відкриється з такою силою, що, поряд з усім тим, що диявол нині чинить із прийдешнім поколінням, поневолюючи розум і тіла молоді, Бог почне звільняти людей. Диявол закріпає волю людини, насильно підкорює її, щоб тримати все творіння в рабстві. А Божа воля, навпаки, — добра, приємна й досконала, щоб дати нам майбутнє і надію. Вона пов'язана з безмірною добротою — таке серце Батька!

Ви можете бачити, яка атака диявола спрямована на те, щоб поневолити це покоління. Інтернет зробив різноманітні спокуси легкодоступними. Усе навколо захоплює увагу й закріпає мислення молодих людей. Це веде до найсильнішої залежності, до справжнього рабства. Диявол кидає всі сили, щоб захопити нашу увагу й поневолити нас.

Але Павло пише, що коли помножився гріх, то безмірно зарясніла благодать (див. до Римлян 5:20). І якщо сьогодні відкритий такий широкий доступ до гріха і спокус, то Дух Святий настільки розширить Свої небесні можливості, що, згідно з Писанням, благодать стане ще **ряснішою**. І знаєте, у чому це виявиться? У Божій доброті!

Дозвольте мені пророкувати: Божа доброта так захопить це покоління, що, незважаючи на безліч

відчинених дверей і спокус, вони оберуть Бога! Не страх, не війни, не катаклізми, не епідемії і не землетруси, а саме Божа благодать спонукатиме це покоління схилити коліна перед Господом. Вони прагнуть самого Бога, тому що Батько відкриє Себе через Ісуса Христа — відкриє, Ким Він є насправді, як Він бачить нас і якими дорогими ми є для Нього...

Спасіння, а що далі?

Покаяння і спасіння — це лише початок. Багато хто прийняв спасіння, але не пішов далі, проігнорувавши пізнання Отця, процес усиновлення, зростання і перетворення.

...доки спадкоємець є малолітній, він нічим не відрізняється від раба, хоч і є володарем всього.

Галатів 4:1

Це означає, що нам не можна залишатися в дитячому стані. *Спадкоємець у дитинстві* — це образ незрілого християнства, сфокусованого лише на собі та власному спасінні — «аби дістатися порогу». Але коли ви починаєте пізнавати Бога, ви зростаєте й поступово починаєте розуміти, як мислить Бог, якою є

Його воля. Так ви входите в зрілість. **А зрілість завжди дорівнює відповідальності в домі Отця.** (Ось чому багато хто не хоче зростати й пізнавати істину — бо за цим приходиться відповідальність). Нам не можна зупинятися лише на спасінні — ми покликані зростати до рівня повного панування Бога в нашому житті.

Згадайте притчу про блудного сина, якої ми торкалися в попередньому розділі (див. Луки 15). Подивімося на старшого сина.

Як ви гадаєте, чи знав він серце свого Батька?

Чи був Його образом і подобою?

Чи був змінений у Його природу?

Чи перебував під Його пануванням?

Чи розумів Його волю?

На мою думку, відповідь очевидна.

Виявляється, можна бути спасеним, усе життя прожити поруч із Батьком, але так і не змінити свій спосіб мислення. Виявляється, можна жити з Отцем і не знати Його серця. Можна бути з Богом, але не пізнавати Його й не перетворюватися на Його образ. Можна навіть бути в справах Отця — служити, але водночас не відображати Його природи.

Уявіть собі, що було б, якби не батько, а старший син зустрів свого брата. Можливо, саме тому багато

людей бояться йти до церкви — бояться, що до них підійде якийсь «пророк» і почне тикати їх носом у їхні помилки. Цей страх у консервативних церквах — реальність. Деякі віруючі навіть моляться, щоби Бог не говорив до них і щоби пророки не підходили до них. Це надзвичайно небезпечно, коли пророчий дар діє в людині з неоновленим мисленням. Тоді те, що покликане збудувати, починає руйнувати.

Старший син

У притчі написано, що старший син повернувся з поля. Іншими словами, від'їздив по всіх місіях, напроповідувався, напався і повертався додому, де завжди було тихо і спокійно. Але не цього разу. Тому старший син не захотів увійти до будинку, коли дізнався, як батько прийняв молодшого брата.

«Тож він розгнівався і не хотів увійти. Його батько вийшов і вмовляв його.»

Луки 15:28

Іншими словами, старший син не захотів увійти в те, що було дано його брату. Він не захотів увійти в повноту. Я уявляю його: він стоїть біля порогу,

демонстративно схрестивши руки, із незадоволеним обличчям. Отець же вийшов і кликав його:

— Синку, ходімо!

— Ні.

— Синку, ходімо, брат твій повернувся живим і здоровим!

— Ні.

— Синку...

— Ні...

Яка потужна ілюстрація. Старший син зник, що в домі завжди було спокійно й тихо, як у мавзолеї. Але це дуже страшно, якщо ми звикаємо до того, що в Божому домі не відроджуються сини. Але як тільки молодші сини повертаються до свого покликання, у домі починається Божественний рух!

Суть у тому, що старший син був із батьком весь цей час, але не знав його серця, його переживань, не був змінений на його природу й не думав так, як батько. І цей неправильний спосіб мислення чинив опір прийняттю тієї повноти, яку батько дарував своїм синам.

**Питання не в тому, скільки ви служите Богові.
Питання в тому, наскільки ви знаєте Самого Отця.**

Багато християн зупинилися на спасінні. Їхнє мислення не оновлене — вони і далі продовжують жити в сирітстві, знедоленості чи релігійності. Я не хочу тільки зватися сином — я хочу бути ним тут, на землі. Я хочу зростати й діяти в синівстві, розуміючи, хто я в Бозі та Хто мій Отець. Я не зможу зрозуміти, хто я в Ньому, якщо не пізнаватиму, хто є Він і що я Його син, а Він — мій Батько. Тільки тоді молитва «Отче наш» буде справжньою!

Багато синів Божих і далі продовжують жити в сирітстві. Я ненавиджу цей дух сирітства!

Дух сирітства завжди шукає винного. Дух сирітства завжди бачить інших кращими за себе. Дух сирітства бачить себе негідним, обділеним. Дух сирітства завжди намагається бути поміченим, тому шукає уваги до себе. Він більше прагне мікрофона, ніж свого покликання. Більше рветься на сцену, ніж бере на себе відповідальність. Більше шукає визнання, ніж помазання.

Сирітство змушувало вас заздрити іншим людям.

Сирітство народжувало почуття негідності та неповноцінності.

Сирітство принесло знедоленість і дух злиднів у вашу душу та життя.

Цей дух сирітства не йде одразу. Він втрачає свою владу над вами через пізнання істини, преображення

і оновлення вашого розуму. Але сьогодні ви можете «розлучитися» з ним, зректися його — і помазання зруйнує над вами ярмо духу сирітства.

Якщо ви бачите ці ознаки у своєму житті, скажіть із вірою:

Я зрікаюся всякого духу сирітства у своєму житті. Я зрікаюся всякого почуття негідності, неповноцінності, заздрості, відкинутості. Я зрікаюся всякого духу злиднів і знедоленості. Я виганяю його зі свого життя в ім'я Ісуса Христа.

Сьогодні я піду в дім Отця, щоб святкувати з Ним перемогу й пізнавати Його природу!

Розділ 3

МОДЕЛЬ ПАНУВАННЯ

*Хто живе під покровом
Всевишнього, той перебуватиме у
тіні Всемогутнього...*

Псалом 91:1

Сьогодні вранці я їхав у машині й молився: «Господи, я весь Твій... я весь Твій... я належу Тобі. Захопи мене всього — я Твій...». Це стало моєю постійною молитвою, головним бажанням мого життя — належати Йому, бути під Його пануванням, бути людиною за серцем Божим.

Але такий спосіб життя і така посвята даються нелегко. Згадую період, коли мій графік був щільно

заповнений поїздками — одна за одною — до різних штатів і країн, де я служив у церквах та на конференціях. Я постійно перебував у дорозі й був дуже зайнятий.

Якось я летів, здається, до Німеччини, і моя дружина Наташа надіслала мені фотографію нашого сина Іллюші, якому тоді було лише два роки. Він грав на дивані машинками, а тим часом по телебаченню на якомусь християнському каналі почали показувати мою проповідь. Побачивши на екрані тата, Іллюша розплакався. Саме таким його сфотографувала Наташа. Від цієї фотографії всередині мене все стиснулося. Мені так захотілося взяти його на руки, обійняти і просто провести з ним достатньо часу. Упродовж усієї поїздки моє серце розривалося на частини від усвідомлення, що я приїду додому, а вже наступного дня знову доведеться летіти на чергову конференцію. Зрозумійте мене правильно: я дуже люблю служити людям і ділитися Словом, але мене переповнювали батьківські почуття... Фотографія сина, що плаче, буквально стояла перед моїми очима. До того ж через перельоти, зміну часу та щільний графік служінь я відчував сильну фізичну втому. Повернувшись додому, я **вперше** сказав своїй дружині:

— Наташ, я реально не хочу нікуди летіти і знову служити... Я дуже втомився!

Тієї ночі мені наснився сон: я щось готував на кухні, бо незабаром мені належало приймати безліч гостей. І раптом перед моїми очима знову постала та фотографія із заплаканим обличчям сина.

Потім я ясно почув голос:

— *Ти кажеш Мені, що ти втомився? Що не хочеш їхати служити?*

— Бог, але в мене навіть немає часу побути із сином!

— *Про нього не хвилюйся. Я подбаю і про твого сина, і про твою родину. А тобі дам силу виконати Моє діло там, куди Я посилаю тебе.*

Я відразу прокинувся і почав збиратися в дорогу, а сон і далі крутився в моїй голові. Уві сні я готував багато їжі — це була пророча вказівка на те, що я маю духовно годувати багатьох людей, які зберуться на конференцію. «Добре, Господи, — подумки погодився я, — я весь Твій». Але, чесно кажучи, сил у мене не побільшало, і легше мені не стало.

Я сів у літак, і бажання летіти так і не з'явилося. Щоб відволіктися від думок, я розгорнув Біблію навмання і почав читати, навіть не замислюючись над змістом. Просто читав. Зненацька, зверху на мою голову полилася гаряча вода. Ой! Я навіть здригнувся. «Напевно, стюардеса передавала комусь окріп і перекинула його прямо на мене», — пояснив я сам собі й одразу обернувся, але поруч нікого не виявив.

Водночас фізично я все ще відчував, як щось гаряче лилося на мою голову. Цей струмінь пробіг по моїй голові, шиї, спині, руках і буквально стікав через ноги. Разом із цим потоком зникла вся моя втома, а в тілі з'явилися неймовірна бадьорість і легкість. Я відчув надприродний приплив сил і енергії: у мене піднявся настрій, прийшла радість, Боже життя влилося всередину мене.

Всю дорогу я читав Біблію. Потім, на конференції, я цілий день проповідував і служив людям. Вночі в готелі я не міг заснути — не через безсоння, а через надлишок енергії та брак втоми! Я почувався настільки бадьоро, що не спав дві ночі поспіль. У цьому виявилася надприродна турбота Бога про потреби мого тіла й душі!

Я побачив, що коли віддаю себе Господу як інструмент, Він дбає про мене в усьому. Він — Господь мого життя. Він — Господь моєї родини. Він — Господь моїх дітей. Коли Він посилає мене виконувати Його доручення, то не лише забезпечує мої фінансові потреби, а й піклується про всі сфери мого життя, щоб я ні на що не відволікався. Тому я не дивлюся на обставини, а віддаю себе Богові як живу жертву, як написано:

«Тож благаю вас, брати: заради Божого милосердя, принесіть ваші тіла як живу, святу, приємну Богові жертву...»

до Римлян 12:1

Коли я повністю віддаю себе Господу, я ясно відчуваю миті, коли вже не я йду, а Він іде через мене; коли під час проповіді вже не я проповідую, а Він говорить через мене; коли не я служу людям, а Він робить це через мене. Це цілий спосіб життя в близькості з Ним, у Святому Святих, де була роздерта завіса і відкрився вхід під покров Всевишнього. У цей стан повного підпорядкування Його пануванню потрібно увійти, але не всі християни увійшли туди.

Я вірю, що модель старозавітного Божого храму є чудовим прообразом наших стосунків із Богом і близькості з Ним.

Модель храму

Храм складався з трьох основних частин: зовнішнього двору, внутрішнього двору (Святого) та Святого Святих. Ці відділення храму відрізнялися між собою функціями, і кожна частина була відокремлена від іншої завісою. Ця модель є щаблями до близькості з Богом. Найважливіше призначення храму — бути

місцем, де Божа слава перебувала б на землі посеред Божого народу.

Зовнішній двір слугував місцем зібрання всього народу. Він був величезний. Простір зовнішнього двору та притвор Соломона використовувалися народними вчителями як місце навчання і проповіді. Доступ до зовнішнього двору був відкритий для всіх. Кожен міг прийти туди, щоби принести жертву Богові та помолитися.

На жаль, багато християн у своїх стосунках із Богом зупинилися саме на рівні зовнішнього двору. Із плодів завершені роботи Ісуса на хресті вони прийняли лише прощення. Вони досягли спасіння і задовольняються цим. Але це лише **зовнішній двір** стосунків із Богом! Питання ось у чому: ви прийняли спасіння? Добре. А що далі? Ви отримали зцілення? Звільнення? Чудово. А що далі? Бог благословив вас матеріально? Прекрасно. А що ж далі? Саме цього багато віруючих уже не бачать. Складається враження, що чимало християн живуть так, аби лише зберегти спасіння і мати благословення у своєму житті... тобто: «Я, я, я, мені і для мене!». А коли з'являються люди, які починають горіти, заглиблюватися в Бога, пробуджувати інших, будувати проекти, кликати на місію, закликати до дій, ті часто чинять опір: «У нас і так усе нормально: ми спасенні, Господь скоро прийде, і ми підемо з Ним на небеса...».

У церквах постійно лунають проповіді про те, як важливо зберегти спасіння. Але чому віруючі настільки зосереджені лише на цьому? Можливо, вони бояться, що раптово станеться вознесіння Церкви: блисне блискавка, зазвучить труба — і готові полетять, а неготові залишаться? Саме тому увага багатьох віруючих зосереджена винятково на порятунку?

Але зачекайте: а що, як буде не так, як нам це намалювали? Не так, як ми собі уявляємо? Адже звідкись ми взяли цю концепцію «від спасіння — до вознесіння»? А раптом, поки ми чекаємо на Господа з небес, Він чекає нас? Бог очікує, коли ми почнемо пізнавати істину й чинити Його волю тут, на землі, так само, як і на небі! Апостол Павло пише:

[Бог] бажає, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини.

1 Тимофія 2:4

Зауважте, Божа воля — щоб УСІ не тільки спаслися, але й досягли пізнання істини. Взагалі, усе наше християнство має зводитися не до того, щоб спастися і ходити на служіння, а до того, щоби пізнавати Бога і виконувати Його волю.

Ви звертали увагу на те, що Ісус не вчив про спасіння? Спасіння Він подарував. А вчив Він про Царство

Боже, змінюючи мислення людей так, аби, коли їм буде даровано спасіння, вони розуміли його мету.

Не зупиняйтесь на спасінні — це лише **зовнішній двір** відносин із Богом! Давайте йти далі!

Внутрішній двір (Святилище або Святе) був основним місцем служіння Богіві. Там щодня відбувалося служіння, яке супроводжувалося музикою та співом левітів. Там здійснювали регулярні церемонії та жертвоприношення. Люди сходилися туди, щоби приносити жертви спокути та подяки, обов'язкові та добровільні приношення. Саме у Святому було сконцентровано все служіння священників.

У Старому Заповіті служіння Богу зводилося до того, щоби приносити Йому жертви й робити щось для Бога. У Святому відбувалися всі духовні дії, проте ні для священників, ні для інших людей не було доступу далі — у Святе Святих.

Внутрішній двір (Святе) уособлює собою модель відносин із Богом через служіння. Багато християн сьогодні йдуть у служіння, щоб через це відчутти себе ближче до Бога, не розуміючи, що залишаються по цей бік хреста, продовжуючи діяти в образі служіння Старого Заповіту. У тій моделі людина намагалася справами догоджати Богіві та наближатися до Нього. Хоч я в жодному разі не применшую служіння Старого Заповіту — воно було дійсно славним (див.: 2 Коринтян 3:7–8), — але хіба не повинно бути **більш** славним

служіння Нового Заповіту, по той бік хреста, де кров Сина Божого пролилася за нас і завіса роздерлася так, що нам відкрився вхід у Святе Святих?

Напевно, ви зустрічали служителів, які багато розповідають про те, як вони колись чули Бога, підкорялися Його голосу в якихось проєктах, місіонерських поїздках, служінні та мали успіх. І про це вони й надалі проповідують наступні двадцять років і навчають інших, як служити Богові. Чому? Тому що їхня увага зосереджена на служінні. Ось вони й тягнуть усіх у служіння і навчають, як правильно молитися і служити Богові. Впевнений, що це прекрасні служителі, але вони представляють Бога з позиції служіння Йому, тобто із внутрішнього двору, зі Святого.

Зрозумійте мене правильно: служіння Богу важливе, але це не головна мета! Ісус навчав не про служіння Отцю. Він навчав про Його панування і Царство. Служіння — це лише інструмент. Ми мусимо йти далі в пізнанні Бога. Ми мусимо йти далі від Святилища у Святе Святих, під Божий покров.

Багато служителів так і не пішли далі, продовжуючи своє перебування «у святилищі». Уся їхня увага сконцентрована на програмах, проєктах, і все у їхньому житті обертається навколо служіння Богові й людям. Згадайте знову притчу про блудного сина й батька (див.: Луки 15). Не сумніваюся, що старший син був **чудовим** служителем і здійснював багато

проектів. Він багато робив для Батька, але не був близьким із ним і не знав Його серця.

А що, якщо сатана просто хоче нас загнати служінням, зайнятістю і самоправедністю, щоб ми ніколи не пізнали Отця, Його панування, Його волі й не пішли далі — у Святе Святих, під Його покров?

Там, у Святому Святих, за завісою, Бога цікавить зовсім не те, що я можу зробити для Нього. Найкраще, що я можу принести Господу у Святому Святих, — це самого себе. І тоді Бог Сам почне діяти через мене, а я тільки дивитимусь на Його славу.

Святе Святих

У глибині внутрішнього двору знаходилося найсвятенніше відділення храму — Святе Святих. Святе Святих — це місце безпосередньої присутності Бога, яке відокремлювалося від решти храму важкою завісою і куди міг входити лише первосвященик і лише раз на рік! Інші священники не мали доступу до найсвятішого місця храму. У Святе Святих первосвященик входив не із жертвоприношеннями, а з кров'ю ягняти, надаючи себе самого Богу живою жертвою.

Цікаво, що й досі в основній єврейській молитві *Аміда* євреї невпинно просять Бога повернути їм Храм і храмове служіння, щоб у такий спосіб досягти

найбільшій близькості до Нього й повноцінно виконувати **Його волю**. Одразу хочу прояснити, що завісу у Святе Святих у Новому Заповіті Бог роздер згори донизу. Розірвати таку величезну важку завісу було не під силу жодній людині. Це було надприродним актом, здійсненим рукою Бога — у цей момент на хресті відбулася зміна віків та зміна заповіту. Через Ісуса Христа, через Його розірване тіло, знову відкрився доступ до Отця, і тепер ми можемо сміливо входити до Святого Святих (див.: до Євреїв 10:19–20) під Його панування, щоб досягти максимальної близькості до Нього і виконати Його волю.

Щоби пізнавати Бога, недостатньо лише відвідувати церкву, брати участь у служінні, переживати Його присутність. Щоби пізнавати Бога Отця, нам треба йти далі — у Святе Святих. Зверніть увагу: Бог сказав Мойсеєві, що **відкриватиметься** йому й **говоритиме** з ним не в зовнішньому дворі й навіть не у внутрішньому, за другою завісою, де служать священники та левіти, а саме за третьою завісою, у Святому Святих, над кришкою ковчега Завіту. Бог сказав йому: «... там Я відкриватимуся тобі й говоритиму з тобою» (Вихід 25:22).

У Святе Святих ти приходиш не для того, щоби принести Богу жертву; там ти сам стаєш перед Ним живою жертвою. Там Він буде відкриватися тобі і вводитиме тебе під Своє панування. Там ти надаєш себе в Його розпорядження, слухаючи Його і виконуючи

те, що Він каже. У Святому Святих ти стаєш живою жертвою для Бога. Якщо цього стану перед Ним не буде, Бог не зможе виявлятися у твоєму житті як Господь, тобто Пан. Він залишиться для тебе Богом Всемогутнім, але не стане твоїм Господом. Ось і все. Це і є модель Божого панування в нашому житті.

Хочу відразу уточнити, що слова *Бог* і *Господь* не є синонімами та не означають одне й те саме. *Бог* — це найвища Сила. *Господь* — це Владика або Той, Хто панує над тобою.

А тепер ви самі можете чесно оцінити своє життя: на якому етапі відносин із Богом ви перебуваєте? Чи ви є під Його повним пануванням? Чи є Він вашим Господом?

Багато хто може мені заперечити:

— Андрію, те, що ти говориш, дуже серйозно. Чи не надто ти радикальний! Адже багато віруючих врятовано, перебувають у молитві, несуть певне служіння, бачать зцілення та маніфестацію влади... І ти хочеш сказати, що не всі вони перебувають під пануванням Бога, з іншого боку хреста?!

— Саме так! Тому я не можу мовчати — мені хочеться про це кричати! Брати й сестри, це не мої слова — це слова Самого Ісуса, Який сказав, що *«не кожен, хто говорить Мені: “Господи, Господи” увійде до Царства Небесного...»*.

Господи! Господи! Чи не Твоїм Ім'ям ...

Подивіться на цей уривок із Нагірної проповіді:

*«Не кожний, хто каже Мені: Господи, Господи! – увійде до Царства Небесного, але той, хто виконує волю Мого Отця, Який на небесах. Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми **пророкували**, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми **виганяли**, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса **творили**? Тоді скажу їм: **Я ніколи не знав вас!** Відійдіть від Мене ви, які чините беззаконня!*

Матвія 7:21-23, виділення автора

Зверніть увагу, що мова тут йдеться не про вічне життя, а про панування Ісуса в нашому житті. Ці люди не просто називали Його Ісусом, Спасителем, Вчителем або Цілителем, а й зверталися до Нього як до Господаря: «Господи, Господи...». *Про що це говорить?*

По-перше, ти можеш багато знати про Бога, навіть пізнати Його як Спасителя (тобто прийняти спасіння), як Цілителя (тобто прийняти зцілення і навіть йменням Його зцілювати інших), як Визволителя (прийняти визволення та ім'ям Його звільняти інших), але так і не стати під Його повне панування.

Панування Бога в нашому житті означає, що не ми володіємо Богом заради задоволення наших потреб, а Бог стає нашим Господом і починає володіти нами, усіма сферами нашого життя. Павло увійшов у цей стан, тому говорив: «...і живу вже не я, а Христос живе в мені.» (Галатів 2:20). Цей процес відбувався в ньому через пізнання Христа.

Знання і пізнання — не одне й те саме. Знання тільки наповнює твій розум, пізнання змінює твоє життя. Бога не вивчають — Його пізнають. Пізнання Бога — це не просто щоденне читання Біблії кілька годин. Це процес, який приходить лише через єднання з Богом, з'єднання з Духом Божим — також це називають близькістю з Господом.

Коли ти пізнаєш Бога як Цілителя, Він дає тобі доторкнутися до Своєї природи Цілителя. І тоді зцілення стає для тебе не просто інформацією, а досвідом, який настільки змінює твій спосіб мислення, що ти починаєш по-іншому дивитися на хворобу. Тобою почне керувати віра, бо ти пізнав Бога як Цілителя. Коли ти пізнаєш Його як Забезпечувача, ти входиш у це одкровення, і воно проявляється у твоєму житті. Але для того, щоби пізнавати Бога як Господа, потрібно надати Йому все своє життя — я говорю про **живу жертву**, про **Святе Святих** і про **інший спосіб життя**. Ти не зможеш пізнавати Бога як Господа, якщо не надаватимеш Йому всього себе,

щоб Він міг піднімати тебе з одного рівня слави на інший, і ти почав відображати Самого Христа.

По-друге, не кожен, хто *називає* Його Господом, перебуває під Його пануванням, але тільки той, хто *виконує* волю Отця. Зауважте, що слово «виконує» вжито в теперішньому часі. Це означає виконувати не колись, не вчора, а постійно. Ти постійно перебуваєш у близькості з Ним, щоб чути і виконувати Його слова, і це стає твоїм способом життя.

Щоб виконувати волю Отця, уся твоя увага має бути зосереджена не на служінні й не на потребах людей, а на Отцеві. Чому? Щоб не почати робити для Бога те, чого Він тобі не доручав. Сьогодні багато християн заради Бога створюють гарні служіння і роблять добрі справи водночас говорячи: «Ми робимо це заради Бога». Чудово! Але питання полягає в наступному: «Ви почули це від Нього? Він попросив вас це?» Впевнений, що є низка служінь, які були відкриті не Духом Святим, а просто бажанням людей. Є також служителі, які проповідують, стоячи за кафедрою, але поставив їх туди не Бог — їх обрали люди. Але не будемо про сумне. Просто хочу підкреслити, що потрібно втілювати не свої власні геніальні ідеї, які, на нашу думку, допоможуть Богові, а творити Його волю. Коли ми перебуваємо під Його пануванням і в близькості з Ним, тоді Він каже нам, що треба робити, а ми виконуємо.

По-третє, навіть якщо хто-небудь з успіхом про-рокує, зцілює, виганяє бісів, це ще не означає, що людина перебуває під пануванням Бога, виконуючи Його волю. Дари Божі непохитні, і Бог не забирає їх назад. Ого! Виявляється, що все це можна робити в ім'я Ісуса, але водночас діяти за своєю волею і своїм розсудом. Так, на жаль, це часто відбувається в християнстві. Люди успішно використовують ім'я Бога водночас не перебуваючи під Його пануванням. Іншими словами, вони не знають Бога як Господа свого життя.

Адже ці люди, згадані в Матвія 7:21–23, робили щось для Бога: творили чудеса, будували служіння — але водночас не виконували Його волю. Вони використовували Його ім'я заради своїх цілей, свого его, своєї стратегії. І в Божих очах це є беззаконням: *«Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, які чините беззаконня!»*.

Зрозумійте: Божя воля пов'язана не тільки з тим, щоб навчитися пророкувати, творити чудеса або звільняти людей від демонів. І хоча все це також є частиною Божої волі для церкви, але не в цьому Його мета. Воля Бога в тому, щоб ми, як Церква, виконали Його призначення на землі. Його воля пов'язана зі справою та пануванням Отця.

Важливо розуміти, що без нашої волі Бог не стане Господом нашого життя і нашим Володарем. Бути під

Його пануванням — це наш вибір, наш шлях у Святе Святих, коли ми самі повністю віддаємо себе Йому.

Що ж це означає — бути під пануванням Бога? Передусім нам потрібно знати, що **Господь** — це ім'я Бога, яке Він уперше відкрив Мойсею, коли хотів через нього виконати Свою волю і явити Себе на землі як Господа.

Авраам і Мойсей

У 6-му розділі Книги Вихід написано, що Бог явився Мойсею і сказав йому:

...Я – Господь! Я з'являвся Авраамові, Ісаакові та Якову, як Бог Всемогутній, але зі Своім іменем – Господь – Я не об'являвся їм...

Вихід 6:2-3

Водночас в інших перекладах Біблії (*російська й англійська*) написано: «... з'являвся **як** Бог Всемогутній, але зі Своім **іменем** Господь ніколи не відкривався». Іншими словами, Він відкрився як Всемогутній Бог, але Свого ймення не називав.

Замисліться над тим, чому Бог не відкрився Аврааму, який названий батьком віри та другом Бога, з ім'ям «Господь», а приходив до нього лише як *Бог Всемогутній*? Невже Мойсей був кращим, духовнішим за Авраама чи більше заслужив на це? Звісно, ні! Це одкровення пов'язане не з Авраамом і не з Мойсеєм, а з Богом та Його волею. Тому ми маємо вивчати не шляхи Авраама та Мойсея, а Божі шляхи й мету, яку переслідував Сам Бог, — у чому полягала Його воля.

Справа в тому, що, починаючи від Авраама й до Мойсея, Бог формував у людях віру, тому і відкривався як Бог Всемогутній. Як ви знаєте, віра ґрунтується не на словах, а на силі Бога, на Його об'явленні, чудесах, надприродному прояві Бога (див.: 1 Коринтян 2:5). Авраам став отцем Божої віри: його спосіб мислення настільки змінився, що він вірою став називати те, що не існує, як існуюче. Бог вибрав його, щоб сформувавати в ньому віру, яку він мав передати Ісакові, Якову й далі — від покоління до покоління. У цьому була мета та бачення Бога. З Божою вірою пов'язані Божі чудеса та сила. Мойсей теж бачив дива, але його фокус був не на них. Я хочу, щоб ви побачили різницю:

Віра в Бога Всемогутнього пов'язана із чудесами.

Віра в Господа пов'язана з виконанням Його волі.

Фараоне, ти уявив себе Господом?

Давайте перенесемося в епоху Мойсея. Стародавній Єгипет після переселення туди ізраїльтян незабаром став могутньою державою, яка поневолила Божий народ. До цього ні Авраам, ні Ісаак, ні Яків не протистояли владі та системі цього світу, тому Бог не відкривався їм як Господь.

Справа в тому, що Мойсей жив у той період, коли Бог збирався виконати обітницю, які Він дав Аврааму та його нащадкам. У Посланні до Римлян відкривається образ думок Бога в тій ситуації:

Бо Писання каже фараонові: Власне, на тебе Я і поставив тебе, щоб на тобі показати Свою силу, і щоб звістилось по цілій землі Моє Ймення.

Римлян 9:17, виділення автора

Ось таким був Божий план. Іншими словами, у Бога була справа з фараоном і з усією землею. Навіщо? Щоби по всій землі було проповідано Його ім'я. *Що це за ім'я?* Господь, Цар над царями, Бог над богами, Чие царство — вічне!

Іншими словами, Бог сказав: «Фараоне, це Я поставив тебе, щоби показати над тобою Мою силу.

Ти думав, що це ти всім керуєш? Ти думав, що ти Господь і що ти керуєш усім світом? Ні! **Я — Господь** і покажу **Мою** силу над тобою, і через це ім'я **Моє** буде проповідано по всій землі». Думаю, ви знаєте, який драматичний сюжет почав розгортатися в Єгипті після того, як Бог відкрився Мойсею з йменням «Господь»!

Старий Заповіт — це прообраз для нашого часу. Для нас фараон уособлює диявола. Єгипет — це царство темряви й система правління цього світу, що поневолювала народ. Богові так само потрібно вивести людей із цієї системи, освятити їх і ввести в «обіцяну землю», тобто в Царство Боже.

Давайте проведемо паралель із 14-м віршем 24-го розділу Євангелія від Матвія, де написано, що останнім часом Бог також демонструватиме Свою реальність, щоб ім'я Його було проповідане по всій землі:

І ця Євангелія Царства буде проповідуватися по всьому світі на свідчення всім народам — і тоді прийде кінець.

І перед ім'ям Його поклониться кожне коліно небесних, земних і підземних, і кожною мовою буде визнано, що Ісус Христос — **Господь!**

Бог рушив через Мойсея

Щоб здійснити Свою волю на землі за часів Мойсея, Богу потрібно було зробити це Своєю рукою та Своєю

силою — жодні людські здібності не змогли б допомогти. Тому Богові знадобилася людина, якій Він міг би відкрити Себе як Господа й через яку Він міг би діяти.

У той момент Бог обирає Мойсея і з'являється йому, щоб відокремити його для Себе — не для служіння Собі, а для Себе та виконання Своєї волі. Побачте різницю: Богу були потрібні **не здібності Мойсея, а сам Мойсей**. До речі, свої здібності Мойсей уже виявив раніше, коли він ще був сином фараона. Він уже намагався протистати системі влади фараона, ніби допомагаючи Богу та заступаючись за свій народ. Після чого Мойсеєві довелося забути про своє покликання і втекти з Єгипту.

Але тепер Сам Бог пішов звільняти Свій народ. Як? Через Мойсея. У цьому й полягає панування Бога: ти надаєш себе Йому як канал, як живу жертву, щоб Він міг здійснювати Свою волю через тебе. Дозвольте повторити: Бог не потребував служіння Мойсея, справ людських рук. Богові був потрібен сам Мойсей, щоб рухатися через нього. Бог ніби говорив Мойсеєві: «І коли ти підеш виконувати цю місію, ти мусиш користися всім Моїм словам, щоби була синхронізація зі Мною, щоб ти не будував своє служіння, а був чуйним до Мене та Моїх слів. Для цього мені потрібно, щоб ти був повністю вільний для Мене». Якби Мойсей не надав себе повністю Богові в жертву живу — Бог не зміг би через нього виявити Своє панування над фараоном.

Сутність не в чудесах!

Незабаром Бог Сам підняв авторитет Мойсея перед фараоном, народом Ізраїлю та всім Єгиптом. Перечитайте Книгу Вихід. Яку б владу й силу не використовував фараон, Господь усе одно був вищий за це. Коли чаклуни фараона викликали зміїв, Мойсей проявив над ними владу, і його змії поглинув решту. У цьому виявилася влада Господа, яка перевищує будь-яку іншу владу. В епоху Мойсея суть полягала не в чудесах, а в прояві влади. Наявність чудес у служінні — це добре, але це ще не свідчить про виконання Божої волі. Чудеса — це тільки маніфестація влади. Страшно усвідомлювати, що можна творити чудеса та зцілювати людей і водночас не виконувати задум Божий! Можна мати одкровення і водночас неправильне мислення. Можна ім'ям Ісуса пророкувати, бісів виганяти, творити чудеса, а потім почути: *«Відійдіть від Мене. Ви будували свої царства, але не мали близькості зі Мною і не виконували Мою волю».*

Яким би успішним служителем ти не був, твоя велич в очах Бога визначається не чудесами чи зціленнями, а рівнем твого посвячення Самому Богові та принесенням самого себе як живої жертви!

Хто бачив Мойсея, бачив Бога

*...Господь промовив до Мойсея такі слова:
Я призначив тебе як бога для фараона, а
твій брат Аарон буде твоїм пророком...*

Вихід 7:1

Це слова Самого Бога. Уявіть: Мойсей перебував у такій близькості з Богом, що невдовзі фараон і народ почали боятися Мойсея — вони бачили в ньому Бога. Мойсей почав відображати ім'я Господа. *Про що це свідчить?* Про єдність Мойсея з Богом. Між ними були синхронізація, близькість, довіра та єдність. Мойсей віддзеркалював Бога і ставав Його посланням, яке читали всі люди. Ісус також сказав: «Хто Мене бачив, той і Отця бачив» (Івана 14:9), «Я і Отець — ми одне» (Івана 10:30). Це відбувається в процесі пізнання Бога, через єднання та близькі стосунки з Духом Божим. Зверніть увагу: люди дивилися на чудеса, а Мойсей бачив не чудеса, а Божу владу та Його волю. Бог відкрив Мойсею Свої шляхи, щоб він тримав фокус не на чудесах, а на пануванні Бога (див.: Псалом 102(103):7).

Ізраїль бачив чудеса, а Мойсей — шляхи Бога. Чудеса пов'язані зі служінням Богу, а шляхи — з Його волею та пізнанням Господа.

Помолися зі мною зараз: «Дух Святий, я Твій! Поведи мене далі й дай мені пізнати Тебе як Господа». Якщо ти почнеш віддавати себе Богові, ти будеш бачити Його велич і славу у своєму житті.

Ти копаєш?

*Кожний, хто приходить до Мене і слухає слово Моє та виконує його, – скажу вам, до кого він подібний: він подібний до людини, яка будує дім, котра **викопала, поглибила** і поклала основу на скелі; коли сталася повінь, підступила ріка до цього дому, та не змогла зрушити його, бо він був добре збудований.*

Луки 6:47-48, виділення автора

У мене питання: наскільки ти хочеш пізнати Його як свого Господа? Наскільки ти хочеш виконувати Його волю? Ти копаєш для цього? Ти заглиблюєшся? Чи тебе влаштовує поверхнєве християнство? Копати й заглиблюватися — це те, чим ми зараз займаємося в цій книзі. Тому не зупиняйся: бери свою лопату й повний уперед — заглиблюємося!

Деякі мене запитують:

— Навіщо все це потрібне?

Дозволь відповісти прямо:

— Як далеко ти підеш у Бозі, визначатиметься тим, як старанно ти копав, коли в тебе був час; наскільки ти заглиблювався в Богові, коли була така можливість; як глибоко ти просунувся в пізнанні Бога та перетворенні на Його образ. І знаєте, навіщо це потрібно?

... коли сталася повінь, підступила ріка до цього дому, та не змогла зрушити його.

Хочу підкреслити: **не змогла навіть зрушити його**. Не тому, що ти побудував собі надійний бізнес, чи віллу, чи служіння. Не тому, що ти вивчив напам'ять Божі обітниці й можеш їх цитувати. А тому, що ти «зарився» в пізнання Бога, увійшов у близькість із Ним і вкоренився в Ньому глибше, ніж інші. І коли весь світ штормить і трясеться; коли в Єгипті полізли жаби та комахи, трапилися язви та інші лиха; коли в інших усе було зруйновано в пух і прах — тебе це навіть не торкнулося! Вода наперла на твій дім, але не змогла зрушити його. Диявол із бісами прямо на твоє подвір'я вивалює зі своїх величезних фур страх, депресію, брехню, сумніви... але на тебе нічого не діє! Що ж це за спосіб життя, коли все видиме втрачає над тобою силу й ніщо не може тебе похитнути? Це такий спосіб життя, коли ти і твій дім перебуваєте під пануванням Самого Бога, під Його правлінням,

захистом та владою. Ти спокійно можеш наспівувати разом зі мною:

*Що мені сніг, що мені спека,
що мені дощик проливний,
коли Ісус Господь зі мною!
Ла-ла-ла-ла-ла!*

Твій дім побудовано на скелі, тому що ти копав і заглиблювався.

Усе це веде нас до 90-го Псалму, де розкрито силу завіту, у якій ми зростаємо під Божим пануванням. (Але цього псалму ми торкнемося пізніше.)

Маніфестація двох панувань

Коли Господь через Мойсея звільняв Свій народ від системи цього світу, на одній і тій самій території, в один і той самий час, відбувалася маніфестація двох панувань: панування Бога й панування фараона. В одних людей був спокій — в інших відбувалися жахи.

Боже панування проявлялося одночасно у явленні Божої слави над Його народом і в карах по всій єгипетській землі. Одні люди переживали жах — інші перебували під надприродним захистом Бога. Цей захист був чітко видимим: Бог відокремив землю Гошен під Своє панування (див. Вихід 8:22). Різниця

між тими, хто був під пануванням Бога, і тими, хто не перебував під Його владою, була очевидною для всіх.

Написано, що по всій єгипетській землі було чути велике голосіння, а в землі Гошен царювала така тиша, що навіть жоден пес не гавкнув (див. Вихід 11:6–7). Посеред Божого народу настільки проявився Божественний мир під дахом Всевишнього та під покровом Всемогутнього, що навіть жоден пес не гавкав. Як написано в Псалмі 91 (90) (виділення автора): *«Ти лише будеш дивитися своїми очима, споглядаючи відплату нечестивим. Адже ти сказав: **Господь** – мій притулок...»*. Ізраїльтяни лише спостерігали за єгипетськими карами з вікон своїх будинків, бачачи відплату нечестивим. Земля Гошен — це модель Божого панування, видима та відчутна, коли Господь бере Своє життя під Своє управління.

Пророцтва про останній час

Сьогодні посеред християн поширено багато пророцтв про останній час. Особисто я не вірю, що всі ці негативні пророцтва одержані від Бога. Коли люди надсилають одне одному одкровення про останній час, закликаючи кудись переїжджати або чимось запасатися, вони бачать лише одну сторону подій. Їхня увага зосереджена не на Господі й не на тому, що Він хоче робити, а на зовнішніх обставинах

— «єгипетських» карах. Вони сіють страх, замість того щоби показати Божу владу та Його дії посеред праведних. Бог завжди показує різницю між праведними та нечестивими. У Єгипті це було очевидно: в одних — темрява, в інших — світло; в одних — поразка, в інших — спокій. Одні перебували під пануванням фараона, інші — під пануванням Самого Бога.

Одного разу це відбувалося в Єгипті, і в останній час це повториться: *«Бо темрява покриває землю, й морок – народи, а над тобою засяяв Господь, і Його слава осяяла тебе!»* (Ісаї 60:2). Якщо ви перебуваєте під Божим пануванням, вам нічого боятися — ви у світлі та під покровом Всевишнього. Над одними сяє Господь, над іншими — жахи. Це як земля Гошен та земля Єгипту: один народ живе в Божому захисті, інший — під владою темряви.

Дозвольте поділитися останньою думкою щодо пророцтв про останній час: потрібно міняти не штати чи країни — потрібно міняти панування! Потрібно перейти до повної посвяти себе Богові — під Його панування. Перебуваючи в Каліфорнії, одні житимуть у «Єгипті», інші — у «Гошені». Говорю це в смиренні, довіряючи Тому, у Кого я повірив!

Почуйте мене: для одних майбутнє буде **страшним часом**, а для інших — **славним**. Бог виводитиме народ із Єгипту, і те, що було в Єгипті за часів Мойсея, відбуватиметься і останнім часом. Те, що відбувалося

в землі Гошен, відбуватиметься з тими, хто перебуває під пануванням Бога. Він зробить це не заради тебе, а заради Себе, бо ти пізнав Його ім'я — Господь. І Бог почне маніфестувати Своє ім'я.

Усе буде визначатися тим, під чийм пануванням ти перебуваєш!

ҮН҂Н

У Новому Завіті через жертву Ісуса Христа ми маємо доступ у Святе Святих — у саму присутність Бога, під Його панування. Там ми надаємо себе Богові, а Він відкривається нам і відокремлює нас для Себе. Ми не приходимо туди лише раз на рік чи в неділю — ми починаємо там жити, під покровом Всевишнього, у тіні Всемогутнього. Це спосіб життя, а не просто служіння. Там ми починаємо пізнавати Його як Отця і з'єднуємося з Його природою.

У наступних розділах ми розберемося, як це робити практично. Але я хочу поставити акцент ось на чому: цей спосіб життя пов'язаний не стільки зі служінням Богу, скільки з тим, щоб з'єднатися з Ним і пізнавати Його, а також чути і виконувати те, що Він говорить. У цьому виявлятиметься Його панування.

Щоби Бог став Господом усього твого життя, Йому потрібен весь ти. Якщо цього стану не буде, Він

залишиться твоїм Всемогутнім Богом, але не стане твоїм Господом. Ось і все. Це модель.

І ще одне: день, у який первосвященик входив у Святе Святих, вважався найважливішим у році. Це був день очищення та повного єднання з Творцем. Центральною подією цього дня було входження первосвященика у Святе Святих, коли він кадив ладаном, окроплював кров'ю жертви в напрямку ковчега та **вимовляв** невимовне чотирилітерне ім'я Бога YHWH — ГОСПОДЬ. Він не просто говорив: «Бог Всемогутній, Спаситель, Цілитель...» — він промовляв Його сокровенне ім'я — ГОСПОДЬ!

ВІН — ГОСПОДЬ! У Святому Святих Він відокремлює тебе для Себе. І саме там відбувається з'єднання, пізнання та усиновлення. Пізнання ГОСПОДА YHWH!

Розділ 4

ТАЄМНА КІМНАТА ІСУСА

*...навчіться від Мене, бо Я
лагідний і покірний серцем...*

Матвія 11:29

До часу, призначеного Батьком

Одного разу батьки Ісуса загубили Його. Він був тоді підлітком дванадцяти років. Три дні вони з великою скорботою шукали Його і, врешті-решт, знайшли в храмі. Ви, напевно, читали цю історію у 2-му розділі Євангелії від Луки. Це єдиний раз, коли Ісус згадується в Біблії в підлітковому віці. Замисліться: уже у 12 років

Ісус чітко розумів, хто Він і до чого покликаний, що має робити й де знаходитися. Однак знання того, що Він Син Божий, ще не означає, що Він виріс у синівстві. У Посланні до Галатів написано:

...доки спадкоємець є малолітній, він нічим не відрізняється від раба, хоч і є володарем всього. Але до часу, призначеного батьком, він перебуває під опікунами й управителями.

Галатів 4:1-2

Є час, призначений Батьком. З раннього віку Ісус знав, що Він Божий Син і Спадкоємець, але в незрілому стані людина не здатна виконати волю Божу і справу Отця. Ви скажете: «Зачекай, невже Ісус міг бути в незрілому стані? Він же Слово в плоті, Він же Бог. Він же в храмі з учителями розмовляв так, що ті дивувалися Його знанням: «...Усі, які слухали, дивувалися з Його розуму та відповідей» (Луки 2:47). Так, вірно, Він Син Божий, але також Він був і Сином Людським — у такому ж тілі, як і ми. І справа тут не в одкровеннях чи знаннях. Йому потрібно було пройти весь шлях у такому ж тілі, як і наше. Йому потрібно було зростати. Справа в тому, що в незрілому стані людина може мати знання про те, хто такий Бог, і навіть відкрити своє служіння та вчити інших, але

водночас не виконувати волю Божу. Зрілість визначається не лише знанням і наявністю одкровення.

Давайте розглянемо період життя Ісуса з підліткового віку й до того моменту, коли Він увійшов у служіння (вісімнадцять років Його життя):

І пішов Він з ними, і прибув у Назарет, і слухався їх. А Його мати зберігала всі ті слова у своєму серці. А Ісус набував мудрості, віку та благодаті – в Бога і в людей.

Луки 2:51-52, виділення автора

Іншими словами, Ісус підкорив Себе процесу дорослішання до часу, призначеного Отцем, перебуваючи в слухняності та покорі Своїм батькам. Це відповідає моделі, що описана в Галатів 4:2: «Перебуває під опікунами й управителями...». Лише у віці тридцяти років Ісус відкрився як Син Божий і увійшов у Своє служіння для виконання волі Отця. Як ви думаєте, чому це не відбулося раніше? Невже Йому не було що сказати світу в 19 чи у 25 років? Адже рівень Його пізнання дивував учителів Тори, навіть коли Йому було лише дванадцять. Чому Ісус не почав навчати всіх із дитинства, а лише в 30 років?

Це був шлях, яким Бог вів Свого Сина. Весь цей час Ісус перебував у процесі зростання. Дозвольте

підкреслити: Він знаходився в покорі в батьків, тому йшов процес зростання. Він зростав у мудрості, віці та благодаті — у Бога й людей.

Проблеми починаються тоді, коли віруючі люди бажають одразу підкорятися Богу, не навчившись підкорятися наставникам і пасторам, які поставлені в їхньому житті Богом.

Шлях Божий

Мені було 22 роки, коли я зустрівся з Ісусом, і Він відкрив мені моє покликання, показавши, що я піду по всьому лицю землі й понесу людям Божий вогонь і помазання. І буквально наступного дня я вже був готовий виконувати своє покликання. Проте минали роки, але нічого не відбувалося. Я постійно молився про те, щоб мені виконати Його волю. Я перебував у Слові й незабаром досяг певного рівня богопізнання та одкровення. Повірте, мені було чим поділитися з людьми, але насправді жодних поїздки у мене не було. Я просто й далі продовжував служити в помісній церкві.

Якось, пам'ятаю, прийшов я до церкви рано-вранці. На той час я вже ніс повне служіння, але це було не те, що Бог показав мені про моє покликання. Я служив молодіжним пастором у чудовій церкві. У мене був благословенний пастор, якого я дуже

любив і люблю, як і раніше. Він — дорогоцінна Божа людина, яка сильно вплинула на моє духовне зростання. Найбільше я вдячний йому за те, що він давав змогу Богові мати справу зі мною. Щомісяця я організовував молодіжні служіння пробудження в місті, і мій пастор просто приходив, щоби побути з нами. Знаєте, як це приємно та здорово! Він сідав і просто слухав. Він не перешкоджав жодним проектам та ідеям, не заважав. Він просто дозволяв Богові вести мене. Я вдячний пастору Алексу за те, що він був дивовижним інструментом у Божих руках, який Господь використовував особисто для мене. Отже, я прийшов рано-вранці до церкви, сів за піаніно й почав поклонятися Богу. Я часто так робив, але того ранку переживав Його особливу присутність. Так пройшло більш ніж годину. У залі було вимкнене світло (горіла тільки лампочка в коридорі). Я просто співав Богові, і сльози текли по моїх щоках. Я настільки сильно заглибився у хвалу й поклоніння, що відчув, як раптово наді мною відкрилися небеса, й Ісус прийшов і став поруч. Він стояв і дивився на мене. Не знаю, як це пояснити, але я настільки сильно відчував Його поруч, що навіть посунувся на стільці, щоб уступити Йому місце. Тоді Він сів поряд зі мною. Сльози й далі продовжували текти по моїх щоках. Я грав мелодію поклоніння і почав розповідати Йому те, що було в моєму серці: «Боже, я ж Твій, і я хочу бути вірним Тобі! Якщо Ти поведеш мене, я обіцяю бути Твоїм посланцем. Я буду Твоїми вустами. Я не буду нічого

додавати до Твого Слова й нічого не відніматиму від нього. Дозволь мені бути Твоїм посланцем! Боже, Ти ж обіцяв, що пошлеш мене по всьому лицю землі. Ти ж обіцяв... а я вже сім років безпросвітно в цьому місті, у цих стінах...» Раптово я відчув, як Господь буквально закрив мені рот Своєю рукою. Я відчув Його долоню на своїх губах. Я замовк і не міг більше говорити.

Далі заговорив Він: «Сину Мій, Я сховав тебе тут, у цьому місті, як мати приховує своїх дітей. Я помістив тебе тут для того, щоби під час цього повільного зростання сформувані твій характер. Твій час прийде незабаром. Я підніму тебе на Моїх долонях. Сину, ти навіть не уявляєш, скільки людей захочуть тебе знищити і скільки каміння полетить у твій бік. Але тут Я формую тебе. Я вирощую тебе, щоб ти міг встояти і відкрити Моє ім'я людям. Тож і далі продовжуй йти...»

Коли я все це почув, мені стало соромно через те, що в якийсь момент я почав плакати і скаржитися Богові (так, зізнаюся, це було в моєму серці). Після цього я повністю віддав себе Богові: «Не моя, але Твоя воля нехай буде. Я Твій. Веди мене Твоїм шляхом. Я весь Твій...»

Процес зростання

Можливо, у вас також є одкровення від Бога про ваше покликання або служіння, але важливо не увійти

в служіння раніше терміну, призначеного Батьком. Запам'ятайте: повільний процес зростання формує характер. Цей процес є дуже важливим — не прискорюйте його своїми спробами «допомогти» Богу в здійсненні вашого покликання. Я не кажу, що вам потрібно пасивно чекати роками. Я говорю про шлях Божий — як Він вирощує вас, щоби привести до зрілості для виконання Його волі.

Можливо, у тебе є певний рівень пізнання Бога, посвячення та служіння Йому, але ти ще не пройшов процес зростання. У цьому процесі ти насправді відмовлятимешся від багатьох речей, приймаючи ці рішення свідомо. Ти стоятимеш на роздоріжжі, де з одного боку буде думка Бога, а з іншого — думки добрих і успішних людей. І тобі доведеться приймати рішення: чи піддатися думкам, почуттям і досвіду людини, чи вибрати Божественний шлях.

Коли Дух Святий починає керувати тобою, Він веде тебе вузьким шляхом, на якому Бог має справу особисто з тобою — тільки ти й Бог. Шлях тому й вузький, що він твій власний. Цей шлях найблагословенніший: ти вмираєш для себе й дозволяєш Богові вести тебе в процесі усиновлення. Ти приходиш до тями, і вмирає твоє «я»: залежність від думки людей, страх, гордість, будь-яке лицемірство і всі кривизни, які мають бути випрямлені, щоб з'явилася слава Господня через твоє життя. Бог переживає за тебе, як за сина, тому веде

Своїм шляхом. Піддавайся веденню Духа Святого. Усі, кого веде Божий Дух, — сини Божі.

Голос Божий у твоєму житті

Бог не хотів, щоб ми залишалися немовлятами, тому за спасінням мають слідувати перетворення, усиновлення та зрілість у Богові, коли син починає мислити так, як Батько. У процесі зростання ти в будь-якій ситуації шукаєш Божого ведення (і це нормально!), але коли досягаєш рівня синівства, починаєш мислити, як Отець.

Коли дитина зростає, вона залежить від голосу батька (матері), який постійно спрямовує її та пояснює елементарні речі: туди не ходи, цього не чіпай, це потрібно робити так, а те — ось так і т. ін. Але коли син виростає і стає дорослим, він уже не залежить постійно від голосу батька (матері), тому що в ньому сформувався спосіб мислення батька (матері). Найчастіше син без слів розуміє, що хоче від нього батько (мати).

Сьогодні є багато книг і проповідей про те, як чути голос Божий. Це хороші матеріали, де служителі діляться своїм досвідом, методами та підходами. Але замисліться ось над чим: якби Бог говорив з усіма однаково, то ми б не потребували особистих відносин із Ним. Тому, на мою думку, потрібно більше вчити не

про методи слухання Бога, а про те, як з'єднуватися з Ним, тому що Його голос — у Його присутності.

Що відбувається в християнстві сьогодні? Багато людей не хочуть рости в Богові, тому вони постійно залежать від голосу піклувальників: «Треба запитати Господа. Я піду до пророка і зроблю те, що скаже пророк. Їхати мені чи не їхати? Переїжджати чи не переїжджати? Купувати чи не купувати? Виходити заміж чи ні?...». Здавалося б, дорослі християни, багато років у Бозі, але вони настільки незрілі, що постійно залежать від голосу пророка чи наставника. Думаю, що настав час для церкви вирости в синівстві та способі мислення Отця і почати творити Його волю.

Друзі, є вищий рівень слухання голосу Бога — це мати Його мислення, розум Христа, коли ми мислимо так, як Він. Тоді нам уже не треба чекати на Божий голос — ми самі усвідомлюємо, *що й коли* потрібно робити, як реагувати і як чинити в будь-якій ситуації.

Найвищий рівень слухання голосу Божого — це мати Його спосіб мислення, розум Христа, коли син починає мислити так, як Батько.

У християнстві є ще один феномен: якщо Бог нічого не говорить, то в деяких віруючих з'являється страх, що вони роблять щось не так. Ні, це не обов'язково так! Ви колись вели машину, орієнтуючись за допомогою навігатора? Якщо навігатор мовчить, то ви їдете правильно. Навігатор не повторює кожні

п'ять хвилин одне й те саме. Але якщо ви збилися зі шляху, навігатор починає говорити, повертаючи вас на заданий маршрут. Тому якщо все тихо, то й далі продовжуйте їхати. Якщо ви просто миєте посуд у церкві й Бог поки що нічого вам не каже — продовжуйте мити, отже, ви на правильному шляху. І далі продовжуйте перебувати в Божій присутності, і коли настане час зробити поворот, ви почуєте Його голос. Бог заговорить із вами Сам, і ви обов'язково почуєте Його.

Дозвольте Духу Святому вести вас

Дозвольте Духу Святому вести вас. Я не знаю, у якій церкві ви перебуваєте зараз. Будь ласка, не думайте, що ваш пастор недостатньо духовний і що вам потрібен такий пастор, як Андрій Шаповал... Бог уже послав мене до вас через цю книгу — ви можете вчитися за нею та заглиблюватися в пізнання Бога. Справа взагалі не в мені! Я впевнений, що пастор вашої помісної церкви потрібен вам саме для тих сфер, над якими Бог зараз працює у вашому житті. Бог залучає служителів, лідерів і навіть, як нам здається, не дуже духовних людей, щоб витіснити з нас гордість, лицемірство та інші неугодні Йому якості. Проходьте цей шлях вірно перед Богом там, де ви перебуваєте зараз, нікого не звинувачуючи, не обурюючись і нічого не доводячи. Не треба звеличуватися над людьми. Не

потрібно вдавати із себе «супердуховного»! Нехай ваш перетворений характер і спосіб мислення говорять голосніше за ваші слова. Нехай плоди вашого духу стануть відповіддю для людей. Будьте листом, який читають усі. Нехай люди читають ваше життя. І коли люди почнуть ставити вам запитання, покажіть їм шлях до Батька.

І не потрібно бігти й доводити іншим, що вони щось роблять неправильно. Чую у своєму душі, як таким людям Бог зараз говорить: *«Що тобі до інших? Ти йди за Мною»*.

Моя мрія — щоб усі ми йшли шляхом Божим. Іноді цей процес здається надто повільним і довгим, але саме так формується Божественний характер усередині нас. Дозвольте Духу Святому вести вас. Продовжуйте! Будьте благословенням для людей, які вас оточують. Благословляйте ваших пасторів, служителів, лідерів. Моліться за них. Я впевнений — вони добрі люди. Пам'ятайте: Бог веде вас особисто. Це ваш вузький шлях із Ним. Це ваша доля з Богом. І Бог підніме вас, як Своїх синів, і поведе далі для виконання Своєї волі. Якщо ви перебуваєте зараз у процесі зростання, молюся, щоби Бог допоміг вам прийняти правильне рішення і щоб ви не побігли попереду Бога.

Дух Господній на Мені

Отже, з моменту, коли Ісус у підлітковому віці перебував у храмі (див.: Луки 2:52) і до того моменту, коли Він з'явився зі словами: «Дух Господній на Мені...» (див.: Луки 4:18), Ісус перебував у процесі Свого зростання як Сина. Так, Ісусові був потрібен цей період зростання — не просто фізичного, але насамперед зрілості в Богові, зростання Сина Людського в домі Отця, зростання під пануванням Бога.

А коли прийшла повнота часу, Ісус явився Ізраїлю зі словами: «Дух Господній на Мені» (Луки 4:18). Зверніть увагу: Він не сказав: «Дух Святий на Мені», — але сказав: «Дух **Господній** на Мені». У попередньому розділі ми говорили про те, що означає перебувати під пануванням Бога. Тому ви вже розумієте різницю між тим, коли ти прийняв Святого Духа, і коли Дух Святий «прийняв» тебе і став Господом твого життя, помазавши тебе на виконання Своєї волі. Помазання Духа Святого пов'язане з Його пануванням у твоєму житті, а Його панування пов'язане з виконанням волі Отця.

Отже, Ісус відкрив у синагозі Книгу пророка Ісаї, знайшов потрібний уривок і прочитав:

...Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене [зціляти розбитих серцем], проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння,

і пригноблених відпустити на волю; звіщати рік Господнього помилування!

Луки 4:18-19

Ісус знайшов і прочитав саме цей уривок із Книги пророка Ісаї. До речі, Він закрив книгу, не дочитавши пророцтво до кінця. Знаєте чому? Перша частина пророцтва була пов'язана з хрестом і місією Ісуса — спасінням, звільненням, зціленням і відновленням людства, що Він і здійснив пізніше на Голгофі. Друга ж частина пророцтва стосувалася часу «по інший бік хреста». По один бік хреста Ісус благовістить убогим, по інший — звіщає тим, хто на Сіоні (не тим, хто шукає спасіння, а тим, хто вже спасений)... Що ж Він звіщає? Ось продовження цього пророцтва з Книги Ісаї:

...дати тим, котрі плачуть на Сіоні, замість попелу, вінець слави, елей радості замість плачу, і одяг слави замість пригніченого духу. І зватимуть їх дубами праведності, – Господніми саджанцями слави.

Ісаї 61:2-3

Ісаїя пророкує про прозріння, звільнення, прикрасу, оливу радості, славний одяг — іншими словами, про відновлення синівства! Ось що відбувається по інший бік хреста! (У притчі про батька та блудного сина, яку ми розбирали в попередніх розділах, також зустрічаються всі ці атрибути.) А після відновлення синівства ми підходимо до виконання нашого призначення, тобто того, **заради чого** все це даровано нам Богом:

*І забудують віковічні пустелі, відбудують
давні руїни, відновлять спустошені міста,
зруйновані протягом багатьох поколінь.*

Ісаї 61:4

Це означає, що з відновленням синівства почнеться відновлення всього творіння, і слава Господня вкриє землю. Зростання синівства пов'язане з пануванням Бога в нашому житті. І мова тут не йде про зростання служіння, а про зростання синівства — тобто пізнання Господа та покори Йому.

Отець і син

Єдність між Батьком та сином — найважливіша концепція в духовному розвитку. Життя Ісуса стало ідеальною моделлю відносин між Батьком та Сином.

Він Своїм життям показав, якою має бути синхронізація між Батьком та сином:

Я і Отець — ми одне!

Івана 10:30

...Хто Мене бачив, той і Отця бачив...

Івана 14:9

...Я є в Отці, й Отець в Мені... Слова, які Я кажу вам, не від Себе кажу. Отець, Який у Мені перебуває, – Він і творить ті діла.

Івана 14:10

Все передав Мені Мій Отець, і ніхто не знає Сина, тільки Отець; ані Отця ніхто не знає, лише Син – і той, кому тільки бажає Син відкрити.

Матвія 11:27

Зверніть увагу на те, що акцентується не на зростанні служіння, а на зростанні синівства. Я говорю про нашу постійну близькість із Батьком заради виконання Його волі. Дозвольте навести наступний приклад. Багато хто знає мене як служителя, пастора, автора пісень, музиканта, друга, але ніхто не знає мене як батька, окрім мого сина, який народився від мене і якого я захищаю, годую, навчаю, вкладаючи в нього всього себе. Він завжди зі мною на зв'язку. Він живе зі мною, бере з мене приклад, росте під моїм дахом. Люди не знають мене як батька, тому що не є частиною моєї родини та не живуть зі мною. Це інші відносини та інший рівень пізнання.

У попередніх розділах ми вже говорили про величезне бажання Бога усиновити нас, яке Він здійснив через хрест. Наша частина — зростати в цьому синівстві.

Мене часто запитують: «Як практично зростати в синівстві?». Відповідь проста: неможливо зростати в синівстві без пізнання Батька. Вірно і протилежне: неможливо, пізнаючи Батька, не зростати в синівстві. Я говорю зараз про особисті, близькі стосунки з Богом. У цьому процесі ти бачитимеш Отця, Який творить, тому не зможеш не діяти й не залишишся без служіння.

Навчіться від Мене

Ісус у плоті продемонстрував такий спосіб життя і досконалу модель відносин Отця і Сина. Водночас Він також сказав: «Навчіться від Мене...» (див.: Матвія 11:29). Друзі, ви хочете навчитися в Ісуса чи просто слухати Його? Ісуса оточувало багато людей, котрі просто слухали Його, але не змінювалися. Один із них був Юда Іскаріотський. Він був у служінні Ісуса, проте не змінився, тому що служіння — це не місце твоїх особистих відносин із Богом. Служіння — це не місце твого особистого поклоніння Богу. Служіння не повинно замінити твої особисті відносини з Богом і твоє преображення. Служіння не повинно стати для тебе метою номер один. Головна мета — виконання Божої волі через служіння.

Давайте розглянемо модель відносин Ісуса з Батьком.

По-перше, Ісус не розпочав Свого служіння доти, доки Дух Господній не почав володіти Ним.

По-друге, увагу Ісуса було спрямовано не на служіння, а на Отця та виконання Його волі.

Погляньте, що почало відбуватися в служінні Ісуса:

*Однак чутка **про Нього** розійшлася далеко,
і сходилося багато людей, щоби послухати
й оздоровитися [в **Нього**] від своїх недуг.»*

Луки 5:15, (виділення автора)

Подивіться на словосполучення «про Нього», «в Нього». Увага людей була прикута до Ісуса, а увага Ісуса — до Отця.

Уявіть, скільки історій та чуток ходило про Ісуса скрізь. Говорячи сучасною мовою, новини про Нього розліталися зі швидкістю звуку по всьому інтернету, по всіх соціальних мережах: Інстаграм, Фейсбук, ТікТок і так далі. Усі лише про Нього й говорили: «З'явився молодий рабин тридцяти років. У Його служінні відбуваються справжні зцілення від будь-яких хвороб. Він наказує бісам, і ті коряться Йому. Його супроводжують незбагненні природі речі, чудеса та ознаки. Він проповідує зі владою, а не так, як книжники та фарисеї. Він нагодував тисячі людей п'ятьма хлібами. Він воскресив сина вдови. Чи не Він Месія?»

Поголос про Нього поширювався дедалі більше. Люди хотіли прийти послухати Його та зцілитися від хвороб. І чим більше говорили, тим більше Його «рекламували» й тим більше людей сходилося до Нього. Але ж багато служителів тільки цього й шукають! Це справжнє пробудження! Оце клас! Усі говорять

про вас, усі йдуть до вас! А ви знаєте, що чим більше людей приходять до вас по допомогу, тим більше ви зайняті служінням їм? Чим більше про вас говорять, тим більше, на жаль, у деяких служителів зростає самооцінка, значущість та амбітність!

Отже, чутки про Ісуса поширюються, і всі йдуть слухати Його й лікуватися в Нього. Увага людей зосереджена на Ньому. Як же реагував на це Ісус? Що Він робив?

А Він відходив у пустинні місця і молився.

Луки 5:16

Ісусе, дивися, скільки народу! Це ж успіх! Їм треба послужити. Куди ж Ти йдеш? Це невідповідний час для усамітнення! Чому Ти залишаєш людей?

Люди йдуть до Нього в служіння, але Він там не для того, щоб створювати Своє служіння, а для того, щоб виконати волю Батька. Ви запитаете: «Але хіба це не одне й те саме? Хіба воля Отця не в тому, щоби послужити якомога більшій кількості людей?».

Різниця між служінням і виконанням волі Батька полягає в тому, на чому сконцентрована твоя увага.

Зауважте: Ісус ішов у пустельні місця не для того, щоб клопотатися про служіння або готуватися до

проповіді. Він ішов не для того, щоб молитися про більшу силу й помазання. Не для того, щоб молитися про пробудження або просити в Бога ознаку. Не для того, щоб випросити в Бога здоров'я чи забезпечення. Не для того, щоб виговоритися Богу, а для того, щоб... зупинитися. Це важливо! Він залишав метушню та заспокоювався. Він поміщав Себе в атмосферу присутності Батька та молитви. Він усамітнювався, щоби побути з Отцем і побачити, що Він робить. Це інший спосіб мислення.

Ось у чому ключ: Ісус був захоплений не служінням, а Батьком, тому міг залишати служіння, щоби побути з Богом.

Щоб виконати волю Отця, наша увага повинна бути не на служінні, а на Батькові.

Ви замислювалися про те, як проходив час усамітнення Сина з Батьком? Якою була Його молитва? Нам відомі різні різновиди молитов: подяка, клопотання, прохання, проголошення тощо. Це хороші та правильні молитви, і для кожної з них є своє місце та час. Але є ще один різновид молитви — усамітнення в таємній кімнаті. Там ти більше мовчиш і віддаєш себе Богові, щоб Він говорив.

Цікаво те, що Ісус не змушував учнів більше молитися і не навчав багато про молитву. Він просто йшов у пустельні місця і молився. І це настільки сильно привертало увагу учнів, що вони самі стали просити

Його: «... навчи нас молитися, як і Іван навчив учнів своїх» (Луки 11:1).

Як виглядала таємна кімната Ісуса?

Апостол Іван у 5-му розділі свого Євангелія описує таємну кімнату Ісуса. У цьому уривку ми бачимо синхронізацію Сина й Отця:

...Мій Отець працює дотепер, – працюю і Я. Отже, юдеї ще більше намагалися Його вбити не тільки за те, що порушував суботу, але й що Бога називав Своїм Отцем, роблячи Себе рівним Богові. У відповідь Ісус говорив їм: Істинно, істинно кажу вам: Син не може робити нічого Сам від Себе, а тільки те, що бачить, як Отець робить; що Він робить, – те й Син також робить. Адже Отець любить Сина й показує Йому все, що Сам робить...

Івана 5:17-20

Ці рядки розкривають модель таємної кімнати. Перше – синхронізація, єдність із Богом та посвята Йому всього себе. Син підкоряється Батькові

добровільно. Найвищий рівень свободи — це повна залежність від Господа.

Зауважте, релігійних людей просто дратувала така єдність Сина з Батьком. Їх дратувало те, що Ісус творив справи Божі, порушуючи їхню програму та хід служінь, і те, що Він був вільним від їхніх думок та маніпуляцій. Їх дратувало, що Він називав Бога Своїм Батьком, роблячи Себе рівним Богові. А це лише свідчило про Його стосунки з Батьком.

Написано, що «Син не може робити нічого Сам від Себе». Але ж теоретично Він міг би багато що зробити, і в Нього б вийшло. Він навіть міг би у 12 років розпочати Своє служіння і стати відомим. Але фраза «Син не може робити нічого Сам від Себе» вказує на рівень Його єдності з Батьком, покори та посвяти Батькові, на зріле синівство.

Перш ніж Ісус прийшов у цей видимий світ і Слово стало Тілом, Він сказав: «Ось іду..., щоб виконати, Боже, Твою волю» (див.: до Євреїв 10:7). Це ключовий момент! Він не сказав: «Я Сам знаю, що потрібно робити!». Ні, Він сказав: «Іду виконати волю Твою». Син упокорився Отцю добровільно, тому Він міг сказати: «Син не може робити нічого Сам від Себе...».

Знову виникає питання: «А чи міг би Ісус робити щось від Себе?». Так, міг, і Він продемонстрував це в Гетсиманському саду. Коли воїни прийшли взяти Ісуса, Він сказав: «Якби Я захотів, то покликав би

сюди дванадцять легіонів ангелів, і вони все тут рознесли б ущент!». Але в тому-то й річ, що Ісус не Свої плани здійснював, не Своє служіння ніс, не на Свій розсуд діяв. Він творив волю Отця, що підтверджує Його молитва в Гетсиманському саду: «Не Моя воля, але Твоя нехай буде тут, на землі, як і на небі». Він підкорив Свій вибір, Свою волю та життя Батькові.

Ця модель відповідає словам апостола Павла, який також пише:

...принесіть ваші тіла як живу, святу, приємну Богові жертву, як ваше служіння розуму. І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінюйтеся оновленням [вашого] розуму, щоб ви пізнавали, що є Божя воля...»

до Римлян 12:1-2

Тобі потрібно віддати себе Батькові, щоби потім, коли ти увійдеш у служіння, воно не захопило тебе повністю, ставши твоїм богом, але щоб ти навчився залишати служіння і, усамітнюючись з Отцем, і далі продовжував бачити, що робить Він.

На що спрямована твоя увага? «Син не може робити нічого Сам від Себе, а тільки те, **що бачить, як Отець робить**. Адже Отець любить Сина й **показує** Йому все,

що Сам робить...» — ось у чому суть таємної кімнати. Ця концепція все розставляє по місцях. Сенс таємної кімнати не у формі й не в методах молитви, а в тому, щоб відокремити час і віддати себе Богові — і тоді Він почне відкривати тобі Себе, показувати та ділитися з тобою потаємним.

Сьогодні Ісус звертається до кожного з нас: «Я продемонстрував вам цю модель таємної кімнати — Я її проживав з Отцем. Навчіться від Мене, щоби продовжити все те, що робив Я. Коли Я піду до Отця, Той Самий Дух, який із вами, буде у вас, і ви зможете так само проживати цю модель Сина й Батька.

Не просто заповнюйтеся інформацією. Навчіться від Мене. Перехопіть цю модель, щоб ви продовжили робити те, що Я почав».

Отже, із цього розділу ласкаво просимо до унікального процесу занурення в таємну кімнату, під Його панування, у Святе Святих.

Розділ 5

ТАК ЩО ЦЕ БУЛО?

*Блаженні убогі духом, бо їхнє
Царство Небесне.*

Матвія 5:3

У мене була одна знайома бабуся, яка жила неподалік від нас, коли я покаявся. Іноді я заходив до неї після роботи помолитися. Вона вчила мене проголошувати Слово Боже, молитися, виганяти бісів, слухати голос Духа Святого. Вона палала для Бога. Дякую Господу за бабусь, які не засуджують молоде покоління, а стають поруч, щоби підбадьорювати їх, заступатися за них перед Богом і пророкувати Боже Слово на їхнє життя. Такою була й моя знайома бабуся:

вона не засуджувала мене, коли я спотикався. Такою була пророчиця Анна. У Євангелії від Луки 2:36–37 написано, що вона дожила до глибокої старості й не відходила від храму, постом та молитвами служачи Богові вдень і вночі. Зверніть увагу: цю літню жінку в Писанні названо пророчицею, яка служила молитвами. *Що це означає?* Пророкувати в молитві — це не майбутнє передрікати, не гріхи людей відкривати, не судом Божим лякати. Пророкувати в молитві — означає проголошувати Слово Боже та Його волю в життя людей, на їхнє майбутнє, на це покоління, ситуації та обставини.

Молитва і Слово

Бог почав навчати мене цьому через Своє Слово. У 102 (103)-му псалмі написано:

***Господь** встановив Свій престол на небі, і Його влада простягається над усім.*

*Благословіте Господа всі **ангели** Його, – ви могутні силою, котрі виконуєте слово Його, **підкоряючись Його велінням!***

*Благословіть Господа всі **сили** Його, які **служать** Йому і виконують Його волю!*

Благослови Господа все творіння Його, на кожному місці Його владарювання! Благослови, душе моя, Господа!

Псалми 103:19-22, виділення автора

Через цей уривок із Писання ми можемо бачити структуру Божого Царства.

По-перше, найвище за все знаходиться престол Господа.

По-друге, біля престолу знаходяться могутні силою ангели, які призначені виконувати Слово Боже, але виконують вони лише тоді, коли воно озвучене! Є різні категорії ангелів, але ці призначені підкоряться голосу Його Слова. На це спрямована вся їхня увага, і в цьому їхня функція. Коли служителі Бога (сини) озвучують Боже Слово тут, на землі, тоді все військо ангелів, яке діє між небом і землею, починає діяти згідно зі своїм призначенням.

Увага: щоб ангели почали виконувати Слово Бога, воно має бути проголошене (озвучене) на землі. Ангели Божі слухаються голосу Божого Слова. Цей голос — молитви заступників, молитви Його служителів, молитви святих, **що базуються на Слові Божому**. Ми — Його уста, Його голос на землі. Наші голоси мають озвучувати Слово Бога.

Мені інколи здається, що багато ангелів на небі сидять без діла лише тому, що ми на землі в молитвах приносимо Богу свої емоції, почуття, проблеми, ситуації; розповідаємо, як нам важко... Багато хто приходить до Бога лише для того, щоб усе Йому висловити. Вони в молитві говорять, говорять, говорять — про все. Висловилися та й пішли. Не думайте, що чим більше ви наговорите Богові, тим краще будете почуті. Написано, що не в багатомовності ви будете почуті (див.: Матвія 6:7).

Іноді послухаєш, як гарно й задушевно люди моляться — навіть плакати хочеться! Щоправда, це звучить дуже гарно. І нам здається, що на таку молитву Бог точно має відповісти. Але ангели не реагують на красномовство, сльози, емоції та оповідання. Міцні силою ангели призначені виконувати не наші прохання та вмовляння, а озвучене Слово Бога. Вони реагують на Боже Слово в наших вустах. Коли ми змінюємо фокус, стаємо в позицію синівства і проголошуємо те, що написано — тексти Писання і Божі обітниця, — небо починає рухатися, ангели починають підкорятися голосу Божого Слова у твоїх вустах, щоб виконувати написане.

Молитва заступництва

Одним із найсильніших видів молитви є заступництво. Ми бачимо яскраво виражені приклади таких молитов у Біблії: Авраам, Мойсей, Давид та інші пророки були заступниками. Господь Ісус також заступався за Своїх учнів і за тих, хто повірив у Нього за їхнім словом (див.: Івана 17). *Чому ж заступництво таке важливе?* Є те, чого ми не бачимо фізичними очима, але це бачить духовний світ. Якось Бог показав мені уривок із Писання, який пояснює, що відбувається в духовному світі, коли в житті людини є заступницькі молитви. У Книзі Йова записано, як сатана говорить Богові про Йова:

*Хіба не Ти обгородив його **звідусіль**, – його дім, і все, чим він володіє? Ти поблагословив працю його рук, а його отари худоби заповнили землю...*

Йова 1:10 (виділення автора)

Цікаво, чи не так? Отже, сатана бачить те, чого іноді ми не бачимо: «*Хіба не Ти звідусіль обгородив його...*». Виходить, у духовному світі навколо людини є якась огорожа, яку поставив Бог і яка захищає її дім і все, що вона має, а також справи її рук. Сатана бачить це коло (огорожу) і нічого не може зробити.

Думаю, що саме заступницька молитва створює таке коло, коли руки сатани зв'язані, паралізовані, і він не має доступу до людини та не може нічого зробити, тому що бачить конкретну духовну огорожу. Пам'ятайте: щоб заступницька молитва була ефективною, вона має ґрунтуватися на Писанні і відповідати Божій волі, щоб створювалася ця огорожа й ангели виконували проголошене Слово

Бабуся в храмі

І була тут Анна – пророчиця... вдова вісімдесяти чотирьох років, яка не відходила від храму, служачи вдень і вночі постом та молитвами.

Луки 2:36-37

Очевидно, що ця свята старенька була пророчицею і справжнім заступником, і її клопотання було пророчим. Іншими словами, вона сповнялася Святим Духом і в молитвах проголошувала Боже Слово, служачи цим Богові день і ніч. Це важливий момент. Заступницька молитва має бути пророчою. Дозвольте знову наголосити: пророкувати в молитві — означає проголошувати Боже Слово на чиесь життя, на це покоління, на ситуації та обставини. У цьому полягало

служіння Анни. Я впевнений, що за вірність цієї жінки в служінні заступника Бог продовжив роки її життя і дав їй побачити Свою славу та прихід Месії на землю. Вона в молитвах день і ніч проголошувала Слово Боже, і небо на нього відгукувалося. У цьому і є сила!

Тому, дорогі бабусі, якщо ви читаете ці рядки, я хочу сказати вам, що ми сильно потребуємо вас у вашому служінні заступництва перед Богом за нас, за це покоління. Тільки разом із вами ми зможемо виконати Божу волю на землі й побачити Його славу — кожен у слухняності, несучи своє служіння. Я дякую тим, хто вже стоїть поруч і робить це. Нехай Бог дасть вам скуштувати насолоду й силу цього служіння і побачити Його славу!

Молитва духом

Отже, якимось, коли ми заговорили з «моею» бабусею про молитву, вона сказала: «Андрію, багато молися духом. Ця молитва почне творити тебе зсередини. Ти палатимеш для Бога. А коли ти палаєш, Господеві легше спрямовувати тебе. Тому багато молися іншими мовами».

Я так і почав робити. У той час я працював водієм, і в мене була можливість багато молитися іншими мовами — особливо в дорозі. А також вдома я намагався практикувати це якнайчастіше.

За роки служіння я вивчив усі різновиди молитов і практикував їх. Не можу сказати, що один різновид молитви важливіший за інший. Але ось що я усвідомив: молитва іншими мовами — це двері в інший вимір. Вона пов'язана з виконанням волі Отця і є нашою найсильнішою зброєю в духовному світі. Апостол Павло пише:

*Отак і Дух допомагає нам у наших немочах, адже не знаємо, за що і як маємо молитися, але сам Дух **заступається** [за нас] невимовними зітханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, які бажання Духа, бо Він заступається за святих з Божої волі.*

до Римлян 8:26-27, виділення автора

По-перше, під час молитви духом відбувається заступництво з волі Божої. По-друге, у цій молитві є певний напрям Духа й конкретна думка, яку Дух Святий хоче вкласти всередину нас. Тому, молячись духом, важливо не робити це механічно й не давати змоги думкам десь літати.

Коли я молюся іншими мовами, то зосереджуюсь і намагаюся зануритися в цю молитву. Я прислухаюся до свого духу, розуміючи, що мій дух з'єднаний із Духом Святим, Який прямо зараз про щось клопоче. Я намагаюся відчутти тон, інтонацію, напрям, звучання

і прошу Духа Святого дати мені розуміння того, про що йдеться. Адже це мова Отця.

У кожному клопотанні є конкретна думка — і я хочу отримати її від Бога, щоб свою молитву зрозумілою мені мовою я міг спрямувати в правильне русло, проголошуючи Слово Боже на певну ситуацію. Апостол Павло пише: «... *Помолюся духом — помолюся і розумом...*» (1 до Коринтян 14:15). Тому й те й інше важливо.

Коли я молюся духом, я не дозволяю своїм думкам линути будь-куди, але тримаю увагу на Господі й занурююся в Його присутність. І тоді я починаю переживати те, що переживає мій дух, — я починаю бачити в душі. Я розумію, коли дух клопоче про моє майбутнє або про якісь ситуації. Іноді під час молитви іншими мовами я починаю бачити перед собою обличчя якоїсь людини й розумію, що клопотання йде за неї. Часом мова змінюється, і я опиняюся в молитві в інших країнах і бачу там людей. Ось чому я вважаю, що молитва іншими мовами — це двері в інший вимір.

Коли ви молитесь іншими мовами, диявол може підкидати вам такі думки: «Та в тебе своїх проблем вистачає, чого ти за когось молишся? Що тобі до інших країн або чужої ситуації?!». І тут треба дивитися не тілесним, а духовним поглядом. Я вірю: якщо Бог знаходить людину, здатну клопотати за те, що Господь

хоче в цей момент, тоді Він Сам поклопочеться про потреби цього заступника.

І ще: можливо, ви відвідували такі заступницькі молитви, коли вам одразу ж вручають список потреб, і ви мусите молитися за цим списком. Хочеться сказати: «Почекайте! Давайте спочатку поклонимося Господу і з'єднаємося з Ним, щоб Він клопотав через нас і скеровував нашу молитву». Тоді наша молитва буде сповнена Божою силою і не стане для нас тягарем чи «духовними пологами». Тоді ми відчуємо насолоду молитви в Божій присутності, навіть якщо доведеться вести духовну боротьбу!

Друзі, загалом, заступатися і молитися духом потрібно з розумінням. Молитва іншими мовами — це молитва в абсолютній згоді з Божою волею. А коли ми молимося зрозумілою мовою, ми стаємо пророчим голосом, щоби проголошувати Слово Боже, яке, знову ж таки, вкладає в нас Дух Божий.

Пророча молитва і Слово

Ось у чому проблема: якщо ви не знаєте Слова Божого, Дух Святий не зможе нагадати його вам у потрібний момент. Тому є уривки з Писання, які нам потрібно знати напам'ять. Бог часто говорить до нас Своїм Словом, спрямовує нас Своїм Словом. У мене постійно буває так: як тільки я починаю молитися,

зсередини починають спливати тексти Писання. Я розумію, що їх використовує Дух Святий, тому що знаю їх напам'ять і можу озвучити, а не копатися в Біблії і шукати, що мені процитувати. Якщо я регулярно перебуваю в Слові, то мої молитви, звісно, будуватимуться на підставі Божого Слова.

Моя думка така: нам необхідно знати тексти Писання для того, щоб Дух Святий міг бути диригентом цих текстів і оживляти їх у наших молитвах, задаючи їм напрям. Коли я проголошую Слово Боже, я відчуваю владу та помазання і відчуваю, як у духовному світі все змінюється.

Якщо чесно, я ніколи не завчав напам'ять тексти Писання. Просто я багато перебуваю в Божому Слові, тому воно живе всередині мене так, що я можу цитувати цілі розділи. Я ніколи не зубрив тексти Писання — просто багато разів перечитував їх і розмірковував над ними.

Якщо вам важко запам'ятовувати тексти Писання, знайдіть методи, які допоможуть вам у цьому. Наприклад, є програми в телефоні для запам'ятовування біблійних віршів. Головне — щоб ви зростали в Слові!

Чому вночі?

Скажу чесно: коли справа стосується пізнання Бога, я стаю егоїстом. Я можу сказати: «Боже, не знаю, як інші, але я хочу знати Тебе. Я жадаю Тебе! Не шукай більше чоловіка за серцем Твоїм — Ти його вже знайшов. Ось я! Візьми мене...». Я повторював це постійно — і собі, і Богу.

Й ось одного разу, коли я молився духом на роботі, у мене раптом з'явилася думка: *«Треба заводити будильник на третю годину ночі й підніматися, щоби просто побути з Богом»*. Ця думка була для мене досить несподіваною — вставати не для того, щоб молитися Богу, не для того, щоб заступатися, а просто бути з Ним. Я до кінця не розумів, як це має виглядати, але все ж таки вирішив спробувати.

Тож я завів будильник на третю годину ночі, а сам думаю: «Андрію, ти ж лягаєш завжди після дванадцятої. Тобі ж підніматися на роботу о пів на шосту. Навіщо вставати посеред ночі? Ти ж і так не висипаєшся! Що ти собі накрутив — «бути з Богом»? Адже ти молишся і вранці, і ввечері, і на роботі постійно молишся мовами...». Але я повірив, що та думка була від Духа Божого, тому вирішив не радитися зі своєю логікою чи почуттями.

Пам'ятаю, у першу ніч я міцно спав, коли задзвонив будильник, і в мене почалася боротьба з тілом. І все

ж таки я піднявся і провів час із Богом. Потім — другу ніч, третю... І так тиждень, місяць, два, три... Я не відступав. Я хотів пізнавати Його. Початкові емоції пішли, почуття пішли — залишилося лише тверде рішення пізнавати Бога. Незабаром я перестав заводити будильник і вже вставав автоматично. Іноді мене будив Дух Святий.

Ми тоді винаймали маленьку квартиру. Кухня та зала були практично з'єднані, між ними був невеликий куточок, де стояв телевізор і залишалося ще трохи місця. У нас по телевізору нормально транслювався лише ТБН (християнський канал), решта була з перешкодами. Іноді на ТБН вечорами крутили служіння Бенні Хінна, і я сидів там у куточку й разом із ним поклонявся Богові.

Вночі я приходив у той самий кут між залом і кухнею, ставав на коліна й занурювався в Його присутність. У ті пів години я не молився ні за чий потреби, а просто говорив: «Боже, дивись, усі сплять, а я не сплю: я жадаю Тебе! Наблизь мене до Себе, відкрий мені Своє серце! Боже, я так сильно Тебе люблю, що не хочу просити Тебе ні про що. Я хочу просто бути з Тобою...». І я поклонявся Йому або просто мовчки чекав на Нього. Усю свою увагу я фокусував на Ньому. Так минало пів години. Потім я знову йшов спати. Можливо, комусь це видаватиметься безглуздим чи дивним, але я робив це щиро перед Богом.

Що це було?

Й ось одного разу я піднявся вночі і, як завжди, попрямував молитися, але спочатку вирішив зайти на кухню і попити води, щоб трохи підбадьоритися. Коли я проходив через те місце, де завжди схиляв коліна, мене вдарив розряд електричного струму — так сильно, що я впав із ніг! Мене так шандарахнуло, що я забув, куди йшов. Я впав на підлогу, питаючи себе: «Що це?!». На мене зійшов такий страх, що я миттєво почав молитися мовами. Але я ще не розумів, що зі мною відбувається.

Пройшов якийсь час, я трохи заспокоївся і замовк. Потім я почув голос Бога: *«Сину Мій, це місце, де Я кожної ночі чекаю на тебе. У той момент, коли ти сказав Мені, що будеш вставати о третій годині ночі **заради Мене**, — Я освятив це місце й час для Себе. Я очікую тебе тут кожної ночі».*

Я усвідомив, що Бог відокремив для Себе не куточок біля кухні — Він відокремив час, який я присвячував Йому в тому місці. Я усвідомив, що Він завжди чекає моєї присутності більше, ніж я Його. Я усвідомив, що це не Бог надто зайнятий для нас, — це ми надто зайняті для Нього. Якщо в Старому Заповіті люди чекали на Бога, то в Новому Заповіті Бог чекає на нас. Це не ми перші полюбили Його, а Він полюбив нас і став ініціатором стосунків із нами.

Я стояв на колінах у тому куточку перед Господом у великому трепеті. А Він сказав: *«Якщо ти дійсно хочеш пізнавати Мене, розшир цей час у своєму житті».*

Я ніколи не забуду тієї ночі!

Весь наступний день я молився духом і розмірковував про те, що сталося: «Це ж треба! Я раніше міг молитися три години, і мене ніколи так «не накривало». Чому ж Бог так відреагував? Чим ті нічні пів години відрізнялися від інших моїх молитов? Чому саме вони так торкнулися серця Бога? Ні мої клопотання, ні духовна боротьба, ні проголошення... а саме ті пів години?».

Не натягуйте на себе чийсь досвід

Взагалі, після першої зустрічі з Ісусом у мене цілий рік продовжувалися духовні переживання. Вони й зараз є, просто я про них рідко розповідаю. Знаєте чому? Тому що людям більше подобається слухати про чийсь досвід, ніж напрацьовувати власний досвід із Богом. Зрозумійте, що Бог бажає вибудовувати з вами особисті стосунки! У вас не буде так, як у Бенні Хінна чи в мене. Я також пробував говорити, як Бенні Хінн: «Доброго ранку, Дух Святий». Але в мене нічого не виходило, я нічого не відчував. Я мав знайти динаміку своїх особистих стосунків із Ним.

Я ділюся з вами своїм серцем для того, щоби показати вам принципи, якими вів мене Бог, а не для того, щоб ви зодягали на себе мої «одежі» та повторювали мій шлях. Просто хочу показати вам, що в Бозі є щось більше, глибше, ширше, вище, довше, ніж те, що нам уже відкрито, і коли ми це усвідомлюємо, приходиться спрага більшого. Візьміть для себе істини та приклади, якими я ділюся з вами, і почніть будувати свої особисті стосунки з Богом, не копіюйте мене. У вас не буде так, як у когось — у вас має бути свій досвід із Богом. Це ваш шлях.

Таємна кімната

Ви навіть не уявляєте собі, наскільки обережно я підходив до того місця наступної ночі. Щоб спочатку випити води, я намагався обійти те місце й дуже обережно ставав там на коліна.

Я весь час думав про ту ніч і аналізував, чому ті 30 хвилин так торкнулися серця Бога:

1. Бажання

Бажання пізнавати Бога та бути з Ним стало метою і пріоритетом мого життя, воно давало мені сили підійматися посеред ночі.

Я не хотів просити Його ні про що, окрім того, щоб Він відкривався мені. Я приходив до Нього не

заради своїх потреб, а заради відносин і зустрічі з Ним. Бога це торкнулося, і Він відреагував.

Коли ви тільки починаєте шукати Бога і вибудовувати відносини з Ним, вам потрібно буде попрацювати над дисципліною. Коли ж це увійде у вас у звичку, вам треба буде просити в Бога спраги. Спрагу також дає Бог — вона приходить не сама по собі, а від Духа Святого. Тому на початку шляху вибудовуйте дисципліну, а пізніше боріться за спрагу й моліться за неї. Просіть спраги — і дано буде вам від Бога!

2. Атмосфера

Ці пів години були особливими ще й тому, що я знаходився в спокої, в атмосфері, яка не відволікала мене від Бога. На рівні підсвідомості я розумів, що всі сплять, суєта припинилася, мене ніхто не смикає, і я нікуди не поспішаю. Час мене не жене, і ніхто на мене не очікує (окрім подушки, звичайно!). Для мене ніч уособлює заспокоєння.

Коли я молився вдень, усе навколо мене вирувало і вимагало моєї уваги. Рух, ситуації, обставини, потреби — усе це відволікало мої думки. Я не завжди міг перемкнутися на Бога: мої думки все одно поверталися до питань, які треба було вирішувати.

Я не закликаю вас повторювати все це в точності. Це мій шлях. Можливо, хтось із вас полюбляє молитися рано вранці — якщо це так, і далі продовжуйте це робити. Хтось усамітнюється з Богом увечері, хтось удень — не важливо! Головне — щоб ви і далі продовжували перебувати в Ньому й будувати з Ним особисті відносини у своїй таємній кімнаті.

3. Жертва

Для мене, з моїм щільним графіком, ті пів години були **величезною** жертвою. Але це було моїм рішенням — жертвувати своїм комфортом, сном і відпочинком заради того, щоб наблизитися до Господа й пізнавати Його. Так, я сильно втомлювався, тому що лягав пізно, а вставав рано, працював, служив у церкві, вів домашню групу, турбувався про родину. Але я робив це з радістю — і не перед людиною, а перед Богом. Я бажав, щоб саме Він помітив цю жертву і прийняв її. Я відокремлював той дорогоцінний час сну заради одного — щоби бути з Ним — і віддавав себе Богові добровільно, без ремствування, з бажанням пізнати Його. Це було моєю жертвою, на яку надихнув мене Дух Святий.

Це не було швидкоплинним захопленням. Мої нічні молитви продовжувалися протягом року. Потім мене вдарило «током» у таємній кімнаті, і

потім ще декілька років я так і продовжував вставати ночами і проводити час із Богом.

4. Увага

Те, що є для тебе цінним і важливим, буде захоплювати не тільки твою увагу, але й тебе всього без залишку — не тільки твої уста, але й серце, думки, бажання, час... Коли тобі це чогось вартує, ти на це по-іншому дивишся, по-іншому реагуєш. Ось чому я зайняв таку позицію: уся моя увага й увесь я мають належати Богу. Повторюю: я не просив ні про що, я вставав вночі заради Нього, тому вся моя увага була зосереджена на Ньому.

Боже, що мені робити?

У цьому розділі ми з вами розглянули різні різновиди молитов: заступництво, молитва духом, пророча молитва й таємна кімната. Я вірю: суть не в тому, скільки ми молимося, а в тому, як ми молимося. У відносинах із Богом усі молитви дуже важливі та, як ви вже зрозуміли, усі вони взаємопов'язані.

Впевнений, що саме молитва духом стала причиною того, що я почав відокремлювати час ночами. Бажання прийшло від Духа Божого, і я його прийняв. Дух клопотав про те, щоби повести мене глибше в стосунках з Отцем. Він виробляв у мені цей імпульс і підштовхував мене — сам би я не здогадався! Це

Святий Дух робить у нас роботу, щоби повернути нас у волю Отця, під панування Бога.

Тому багато моліться духом, випробовуйте і слухайте, яка думка в Духа, щоб ваша молитва розумом була пророчою, яка ґрунтується на Писанні. Пам'ятайте: у духовному світі наша роль як служителів і роль ангелів / воїнства небесного пов'язані. Якщо могутні силою ангели призначені для того, щоб виконувати слово Бога, ми покликані бути голосом Божим на землі й у молитві озвучувати Слово, щоб ангели почали діяти.

Багато віруючих моляться, заступаються і переживають Божу присутність, але вони не звикли приходити до Отця, щоби просто побути з Ним. Таємна кімната — це не просто молитовна кімната. Це місце побудови особистих стосунків із Господом, де ти повністю віддаєш себе Йому і створюєш умови — місце, час, атмосферу — і внутрішньо налаштуєшся на те, щоб тебе ніщо не відволікало від того, щоб увійти в Його спокій, з'єднатися з Ним і чути Його голос.

Отже, я думав, що досягнув нового рівня в Бозі, але в Бозі завжди є щось більше, далі, ширше, вище і глибше, тому Святий Дух повів мене далі. Бог знову промовив до мене: *«Розшир цей час»*.

Я знову не розумів, як це зробити. Тому я знову молився духом, слухаючи, як Він збирається мене

вести. *«Боже, що мені робити? Як мені розтягнути цей час? Я не розумію...»*. Раптом зі мною заговорило Слово, і я побачив, що коли Бог відділив для Себе Мойсея і покликав його до виконання Своєї волі, Він покликав його на гору, щоби побути з ним. Я побачив Авраама, Давида, Іллю... Ісуса, Петра, Івана та Якова, котрі зійшли кожен на свою гору Преображення, щоби побути з Богом. Там вони здобули таке переживання та пізнання, яких внизу, на землі, отримати не змогли б. Що це таке? Чому саме на горі?

Я зупинився і запитав: *«Боже, невже Ти хочеш, щоб я?...»*.

І немовби з вічності, я почув голос, що кликав мене: *«Вийди зі стану, зійди на гору і стань перед обличчям Моїм»*.

НАВЧИ МЕНЕ, ДУХ СВЯТИЙ!

*«Вгамуйтеся і пізнайте, що
Я – Бог! Я буду звеличений між
народами, буду прославлений на
землі.»*

Псалом 46 (45):11

Мосеред учнів Ісуса яскраво виділяються Петро, Яків і Іван. Ви помітили в Писанні, що де був Він, там і вони. Ісус йде до Яіра — бере із Собою Петра, Якова та Івана. Ісус сходить на гору — бере із Собою Петра, Якова та Івана. І ми бачимо, що ці троє учнів, як би, «прилипнули» до Самого Ісуса. Цікаво те, що Ісус вибрав Собі спочатку 12 учнів, а потім ще 70,

щоб вони були з Ним і навчилися від Нього (див.: Луки 6:13–14; Матвія 10:1), але ці троє були ближче всього до Ісуса. Чому? Чому ж у Біблії виділені саме Петро, Яків і Іван, адже вони не були кращими за інших учнів? Давайте розберемося, чи був це вибір Самого Ісуса чи все ж це був особистий вибір Петра, Якова та Івана?

Ісус молиться. Я бачу там поблизу Петра, Якова, Івана. Там не було Юди. Я не бачу там Матвія або інших учнів. Коли Ісус ставить учням питання «А ви Мене за кого вважаєте?», Петро першим сповідує Ісуса Господом. Під час таємної вечері Ісус дає настанови учням, а Іван у цей час лежить у Нього на грудях і ставить Йому запитання. Ну немає упередженості в Ісуса! Ісус не говорить: «О, Петро такий «прикольний» — буду брати його із Собою!». Або: «Мені подобається Іван — наближу-ка його до Себе!». Царство Боже так не будується! Ісус не брав би із Собою цих трьох учнів, якби не бачив їхнє відношення, відданість і посвяту Самому Йому.

Вночі в Гетсиманському саду, коли Ісуса було віддано, усі учні розбіглися. Хто залишився слідувати за Ним і увійшов у двір первосвященника? Петро. Хто з учнів стояв біля хреста? Іван. Коли Ісус воскрес, хто побіг до гробу? Петро та Іван. Я не бачу, щоб туди побігли інші учні. Чому? Де Филип? Де Матвій? Де Андрій? А хто стрибнув із човна й поплив назустріч

Ісусу, який стояв на березі, тоді як інші залишились у човні? Знову ж таки Петро. Інші залишилися в човні.

Це говорить про особливе ставлення цих трьох до Самого Ісуса.

Мене іноді запитують: «Чому ти ставиш пасторами тих чи інших людей? Чому ти береш тих чи інших до себе в команду? Хіба не через те, що вони твої друзі? Можливо, це упередження?». Помиляєтесь! Ті, хто служить в одній команді зі мною, вибрані не через мої симпатії до них, а завдяки їхній посвяті Самому Богу. (Завважте, не мені, не служінню, а Самому Богу!) І підносить їх Сам Бог, а не я.

Бог не виявляв упередження, коли через Ісуса підняв Петра, Якова та Івана і відкрився їм більше, ніж іншим учням. Зверніть увагу, усі учні служили: зціляли, виганяли бісів, проповідували. Але близькість до Ісуса визначається не служінням. Стільки разів мені доводилося чути у свою адресу таке: «Звичайно, у Бога більше любові до тебе, тому ти близький до Нього». Ні, ні та ще раз ні! Мою близькість із Богом визначає не Бог, не моє служіння, а моє ставлення і посвята Самому Богу, коли я залишаю все й надаю себе Йому. Ось це важливий момент.

Ми, як і учні Ісуса, покликані навчитися від Нього, щоб у всьому стати такими, як Він. А те, наскільки ми будемо посвячені Йому, чому навчимося, наскільки будемо близькі, залежить уже не від Ісуса, а від нас.

Цінуй свій час!

Зупиніться і подумайте про своє життя. Що заважає вам наблизитися до Бога? Скільки часу ви проводите з Ним у таємній кімнаті? Зазвичай таємна кімната займає в когось пів години, у когось годину чи навіть дві — і не більше! Що заважає вам спілкуватися з Богом? Що заважає вам чути голос Святого Духа? Тільки, будь ласка, я не підштовхую вас зараз до крайнощів — у нас у всіх є справи та обов'язки, якими не можна нехтувати.

Якось мені написала одна молода жінка:

«Вітаю вас, пасторе Андрію. Що мені робити? Коли я слухала ваше вчення про близькість із Богом, усе в мені розривалося! Я так хочу присвячувати себе Богові і проводити з Ним час, але маю п'ятеро маленьких дітей... У мене фізично немає можливості. Я настільки зайнята... Щоразу я намагаюся виділити час, щоби побути з Богом хоча б трохи, але поки ввечері покладу дітей спати, поки поприбираюся в будинку й підготую все на завтра... у мене залишається лише 15 хвилин. Я зачиняюся в кімнаті й ридаю через те, що є тільки 15 хвилин... А мені так хотілося б чути Бога і з'єднуватися з Ним, щоби пізнавати Його!».

Я читав її повідомлення, а всередині себе чув голос Духа Святого: *«Скажи їй, що для Мене ці п'ятнадцять хвилин набагато дорожчі, ніж вона собі уявляє! Я*

завжди чекаю на неї. Скажи їй: нехай вона не зупиняється — цей час є цінним у Моєму погляді. Я розширюватиму її можливості й направлятиму її».

Деякі люди не цінують час, який у них є надміру, а інші плачуть через те, що мають лише 15 вільних хвилин. Але ця молода матуся, хай і має лише 15 хвилин на день, будує у своєму житті жертвник близькості з Богом. Її жертва є пахощами перед Господнім лицем.

Ісус висловив цю істину такими словами: *«Вона принесла більше за всіх»* — говорячи про дві лепти вдови.

...Правду кажу вам, що ця бідна вдова більше від усіх кинула, бо всі ці зі свого достатку кидали в дар [Богові], а вона зі своєї вбогості вкинула все, що мала на прожиток.

Луки 21:3-6

Це стосується не лише фінансів, а й часу. Час — це ресурс, яким ми керуємо, присвячуючи його Богові. Я хочу підбадьорити тих людей, які мають такі самі обставини, як ця молода мама. Для вас виділити Богові 15 хвилин — все одно, що для мене п'ять годин. Бог бачить вашу жертву. Не обмежуйте Господа в

тому, що Він може зробити у вашому житті завдяки цим 15 хвилинам. Якщо ви проявлятимете сталість і продовжуватимете, обов'язково побачите плід. І далі продовжуйте будувати жертovníк — і нагорода обов'язково прийде!

Бог визначив кожному з нас час і місце проживання, щоб ми шукали Його і відчували Його присутність (див. Дії 17:26–27). Дорожть своїм часом, визначте пріоритети та цінності і почніть керувати своїм часом, будуючи жертovníк близькості з Богом.

Вийти зі стану

Важливо зрозуміти: таємна кімната — це не місце, щоб клопотати або просити про щось (хоча Бог може вести вас у заступництві й там). Це не місце підготовки до проповіді (хоча там Бог може дати слово для церкви). Ми приходимо в таємну кімнату не заради чогось, а заради Когось — заради Самої Особи! Коли я всім серцем шукаю Ісуса, Його присутність настільки відчутна, що моя душа й тіло починають реагувати фізично. Ніби хмара наповнює те місце, де я перебуваю, і я занурююсь у Нього.

Якщо під час особистої молитви ви переживаєте Божу присутність, не зупиняйтеся, ніби мету досягнуто. Залишайтеся в цій атмосфері заради Нього. Пам'ятайте: ви в таємній кімнаті не заради

переживань, а заради Особистості. Я люблю переживати Божу присутність і відчувати Його помазання, але шукаю я не цього. Моя мета — Сам Бог і те, що Він промовляє в мені. Не йдіть із таємної кімнати одразу після дотику Божого; затримайтеся там, дозвольте Йому навчати вас і вести глибше в пізнанні Його як Особи.

Вивчаючи Писання, я помітив, що близькі до Бога люди практикували не лише таємну кімнату, а й усамітнення. Вони свідомо залишали всі справи, щоби побути наодинці з Богом, скільки б часу це не вимагало. В Ісуса була «таємна кімната» з Отцем, але Він також практикував усамітнення: уходив у пустельні місця і проводив час у пості та молитві, навіть сорок днів у самотності.

Якось я почув питання, від якого затремтів:

«Андрію, що у твоєму житті заважає Богу спілкуватися з тобою?»

Я замислився: що утримує мене від близьких стосунків із Богом? Моя зайнятість, служіння, чи інші чинники? Бог хоче, щоб я був відданий не служінню, а Йому, і тоді Він сам буде виконувати роботу через мене.

Від цих думок мене накрив страх Божий, і я сказав:

«Боже, я повністю Твій. Я готовий платити будь-яку ціну і змінювати все у своєму житті, аби

нічого не стояло між мною та Тобою! Я хочу йти глибше. Я перегляну свій розклад, щоб Ти мав спілкування зі мною».

Коли мене вразило струмом у моїй таємній кімнаті, Бог закликав мене розширити цей час. І я розумів, що мені треба було робити якісь практичні кроки. Мені треба було зійти на гору, де Він чекав на мене. Я почав думати про усамітнення в горах, як про особливе сходження з Богом. Що цікаво, я відчув, що не зможу усамітнитися вдома. Мені потрібно було виїхати з міста в гори й поєднати гору духовну та фізичну.

Ви, можливо, запитаете: «Навіщо кудись їхати, коли можна проводити час із Богом у будь-якому місці?». Так, це дійсно так. Однак є причина, чому Ісус йшов у пустельні місця. Є причина, чому цар Давид ходив поклонятися Богові на Оливну гору. Є причина, чому Мойсей поставив намет поза станом і йшов туди молитися і спілкуватися з Богом. І є причина, чому всі шукачі Бога також почали приходити туди поклонятися. Їх вабила спрага за Богом. І ця спрага виводила їх зі стану, де решта людей перебувала в турботах, метушні, суєті... Дозвольте підкреслити, що туди йшли не всі, а лише ті, хто шукають Господа. Інші молилися в стані. Їх і так усе влаштувало! Вони просто закликали Бога у свої ситуації. Вони не виходили за стан, щоб надати себе Господеві.

Є багато уривків із Писання, що підтверджують практику усамітнення з Богом. Ми інколи їх цитуємо, але не знаємо, що з ними робити й не застосовуємо їх у житті. Наприклад: «*Вгамуйтеся і пізнайте, що Я — Бог...*» (Псалом 46 (45):11). Щоби пізнавати Господа, потрібно зупинятися!

Перше усамітнення

Отже, я вирішив поїхати в гори й розтягнути свої 30 хвилин таємної кімнати на три дні усамітнення з Богом. Я зняв недорогий готель у горах. Узяв із собою гітару, Біблію і вирушив, передчуваючи спілкування з Богом. Я ще не знав, що почну там... вмирати. **ВМИРАТИ!** Сам по собі я людина товариська й не люблю довго перебувати один. Мені подобається бути в компанії, у служінні, збирати команду, реалізувати проекти, творити. Мені подобається рух! А тут я на три дні зачинився один...

Я до кінця не розумів, що я маю робити всі три дні і як має виглядати усамітнення з Богом. Отже, я зайшов у номер. Зачинив за собою двері. Що ж тепер робити? Вирішив розпочати з молитви. Помолився годину. А далі? Ще годину почитав Біблію. А далі? Ще годину співав і поклонявся. Після цього я зрозумів, що реально втомився. Я відклав гітару, сів на диван і подумав: «Ось це так! Пройшло лише три

години, а мені три дні тут сидіти. Чим я буду займатися?». Знову помолився. Пройшло півгодини. Знову почитав. А далі?

А далі я не знав, що мені робити. Ця зупинка почала мене напружувати. Тиша мене дратувала. Я зустрівся сам із собою і побачив, хто я є насправді. Я не усвідомлював свою залежність від усього видимого, доки не відокремив час, щоб «зупинитися». Раптом у мені прокинулися негативні почуття, емоції, бажання. На мене почали тиснути обставини, втома, занепокоєння. Зі мною заговорило все — тільки не Бог!

Я почав перечитувати Новий Заповіт і скрізь бачив тільки їжу, тому що на той час я сильно зголоднів. Ісус помножив хліб і рибу... а я так люблю рибу! Учні почали зривати колосся... я б із ними також це колосся пожував! Я не міг втримувати увагу на Богові, тому що мій шлунок кричав. Моя втома кричала. Виявляється, я не знав себе. Я не знав, що моє тіло, почуття та емоції можуть бути настільки голосними, що здатні заглушити навіть голос Бога. Усе зі мною розмовляло, та тільки не Бог!

Загалом, я ледве дотяг до вечора. Далі знаєте, що я зробив? Ліг спати, як тільки стемніло. Такого зі мною ніколи не було: зазвичай я лягаю пізно. Але того дня я вирішив лягти спати о 9–10 вечора, бо не знав, що робити далі.

Наступного ранку я прокинувся, ще й на світ не займався, і подумав: «Ні, Андрію, спи, ти так рано ніколи не встаєш». І я знову заснув і проспав до 10-ї ранку. Загалом, відіспався. І тут мене почала мучити совість: «Ти що, спати сюди приїхав?». Але, знаєте, Бог використав сон, щоб ввести мене в спокій. Виявляється, щоб душа заспокоїлася, тіло повинно відпочити. Адже коли ти відпочив, ти можеш краще концентруватися, не засинаєш під час молитви, не борєшся зі сном під час читання Біблії. Богові потрібно, щоб твоє тіло увійшло в спокій перше, ніж твоя душа. І тільки тоді, коли ось це видиме та душевне заспокоїться, ти будеш здатний ясно чути Бога.

Я зварив каву, включив прославлення і заходився ходити по кімнаті, молячись і розглядаючи гори у вікні. Чому я не чую Бога? Тому що моя увага була сфокусована на годиннику, на вікні, на горах, на меблюванні в кімнаті, на майбутніх проєктах, планах... Знаєте, у мене всі три дні тривала боротьба через те, що раптом увесь мій світ зупинився, відокремившись від суєти та руху. З вами бувало таке, що ви прийшли до таємної кімнати, а всі ваші думки крутяться навколо служіння? Ви прийшли до церкви почути Слово Боже, а ваші думки далеко — десь у вашому бізнесі. Ви прийшли до Бога, щоби побути з Ним, а самі думаете про сім'ю, справи, обставини.

Загалом, я по черзі намагався по годині молитися, читати, поклонятися та відпочивати. Потім знову повторював цей цикл.

Надвечір другого дня в мене було лише одне бажання — бігти звідти й більше не мучитися. Навіщо я даремно витрачаю свій час, адже я взагалі тут нічого не переживаю! Хіба про таке усамітнення я мріяв?! Але все ж я вирішив не покладатися на свої почуття і залишився ще на один день.

До вечора третього дня, уже перед самим від'їздом, я раптом відчув таку ясність і легкість, яку раніше не переживав. Легкість у тілі, у душі, у думках. Мені стало легко читати Біблію. Слово Боже потоком вливалось всередину мене, і я із захопленням «ковтав» розділ за розділом.

Додому я їхав радісний: нарешті ці три дні скінчилися!

Ну, провів я час із Богом, і що? Я не пережив нічого надприродного, ніяких ангелів із крилами не бачив! Ну, почитав Біблію, наповнився Словом — і все.

Але приїхавши додому, знаєте, що я помітив? Що я помінявся. Дивлячись довкола, я думав: «Куди всі поспішають? Чому всі такі нервові?» Раніше я цього не помічав, приймаючи суєту як належне. Тепер же я повернувся в стані Божественного спокою і реагував на все по-іншому... І це був лише початок!

Однак той перший виїзд залишився в мене в пам'яті як тяжкий досвід. Я не розумів, чому Бог покликав мене в усамітнення і яку мету Він переслідував. Повірте, мені більше не хотілося кудись їхати на три дні й залишатися там одному. Занадто важко! Занадто висока ціна! І все-таки всередині себе я чув:

— *Продовжуй! Не зупиняйся! Це місце Я відокремлюю для Себе.*

— Господи, але ж я нічого там не пережив...

А Бог мовчав сім днів

Одного разу Бог покликав Мойсея на гору (див.: Вихід 24:12). Коли він зійшов туди, то впродовж шести днів Бог із ним не розмовляв і лише на сьомий день заговорив. Ви не замислювалися, **чому?**

Уявіть собі Мойсея, який на горі чекає на Бога. Швидше за все, Мойсей сам не розумів, чому нічого не відбувається, чому він там сидить, чого чекає і, головне, чому мовчить Бог. Впевнений, що Бог був готовий говорити з Мойсеєм із першого дня, але через свій стан Мойсей не зміг би почути Бога і прийняти те, що Бог хотів передати йому.

Що я маю на увазі? Замисліться, Мойсей вивів понад мільйон людей із єгипетського рабства. Це була величезна перемога та колосальна відповідальність:

він вів цілий народ з усім майном і худобою через пустелю, стикаючись із безліччю проблем, ситуацій, обставин... Мойсей був завантажений «за повною програмою». Його душа перебувала під тягарем відповідальності за людей і турботи про їхні потреби.

Звичайно ж, Бог бачив, що служіння настільки заволоділо Мойсеєм, що він не зможе почути Бога в стані, щоби прийняти Його заповіді та плани. Так, Мойсеєві потрібен був Бог, щоб упоратися зі служінням, але й Богові був потрібен Мойсей, щоб далі відкривати народові Свої шляхи і волю. Тому Бог відокремив Мойсея і покликав його на гору. Гора Сінай палала і гриміла — Бог відділяв це місце для Себе.

Отже, Мойсей на горі чекає на Бога, а Бог очікує на Мойсея. Як це? Ви спілкувалися колись із людиною, яка вся «на нервах»? Вона приходить до вас і говорить, говорить, говорить... Ви намагаєтеся вставити слово, але вона вас не чує. Цій людині потрібно не просто замовкнути, їй потрібно заспокоїтися, щоби бути здатною чути. Ісус вжив таку фразу: «Хто має вухо, нехай чує...». Це означає, що ми можемо мати вуха і водночас не чути. Якщо ми замовкли, але не заспокоїлися всередині, ми нічого не почуємо.

Тому не Мойсей чекав Бога сім днів, а Бог чекав на Мойсея. Бог не хотів розмовляти з його емоціями, втомою, почуттями, думками. Він чекав, доки це все заспокоїться, щоби поговорити із самим Мойсеєм.

Думаю, що до сьомого дня Мойсей відпочив і не думав більше про людей, потреби, служіння і те, що відбувалося в його житті. Усе це відійшло на другий план. Знаєте, яке положення він зайняв перед Богом? *«На варті я стою, щоби почути, що скаже Він у мені.»* (див.: Аввакума 2:1).

Тому що те, що Бог мав намір передати Мойсеєві, було пов'язано не тільки з ним та його служінням, але й із Божим призначенням для багатьох поколінь.

Я знову поїхав

Наступного місяця я знову поїхав на три дні. Я тоді не знав, що Бог виробляв у мені почуття, навички й навчав входити до Його спокою. Щоразу я пробував різні формати усамітнення з Богом. Я брав із собою проповіді, записи поклоніння, гітару, Біблію. Пробував постити. Читав, молився, сидів у тиші, і все це чередував. Я навчався заспокоювати свої почуття та емоції і входити до Його спокою. Я навчався перебувати в Його присутності й зосереджувати свою увагу на Ньому настільки, наскільки це можливо.

Щомісяця я і далі продовжував їздити в усамітнення з Богом, незважаючи на зайнятість та великі фінансові труднощі. Якщо чесно, дуже часто я не переживав нічого надприродного — тільки відчував різницю у своєму стані, коли повертався додому.

Невдовзі я почав навчатися жити в цьому стані спокою і керувати видимим світом із присутності Бога. То був тривалий процес. Поступово я навчився, дивлячись на годинник, вікно та гори, уже не бачити ні годинника, ні гір, а концентруватися на Богові. Я міг бути посеред людей і більше не бачити людей. Моя увага була звернена до Бога, до того, що Він скаже в мені. Я міг сидіти в будь-якому кафе, летіти в літаку або усамітнюватися на природі і водночас настільки занурюватися в Боже Слово, що все видиме переставало мене відволікати. Під час усамітнень я навчився приділяти Господу всю свою увагу, чути Його й дивитися на Його славу.

Дух Святий, навчи мене!

Одного разу я вчергове поїхав в усамітнення в гори і всю дорогу молився та розмірковував. Що я роблю не так? Чому немає прориву? Я вже випробував усі методи, які тільки знав, але чогось не вистачало. Мені більше подобався той стан, у якому я повертався додому, ніж той, у якому я перебував на самоті з Богом. І це не дивно, тому що там я щоразу помирав... розумієте, помирав. Моя душа й тіло нудилися! Мені здавалося, що я даремно витрачаю час і гроші.

Отже, я їхав у чергове усамітнення і розмірковував. А в голові крутилася одна думка: «... *Дух Святий*,

Якого Отець пошле, навчить вас усьому... Дух Святий наставить вас на всяку істину...» (див.: Івана 14:26).

Я зайшов у кімнату, сів на диван і зрозумів, що не зможу насолоджуватися цими днями, якщо не дозволю Богу показати мені, яким Він бачить наше усамітнення. Я взяв у руки Біблію, опустився перед Богом навколішки й попросив:

— Дух Святий, навчи мене спілкуватися з Тобою тут. Я чесно Тобі зараз скажу і пробач мені за прямоту, але я запарився, мені так важко проводити цей час в усамітненні! Покажи мені, як Ти бачиш цю зустріч.

У цей момент на мене немов би щось дмухнуло із силою, і я почув, як Господь говорить мені:

— Я чекав... Я весь цей час чекав, коли ти попросиш Мене навчити тебе усамітнюватися зі Мною. Я чекав, коли ти перепробуєш усі свої класичні методи й побачиш, що вони не діють. Усе, що ти робив до цього, було тим, чому тебе навчили інші. Ти перейняв чиясь модель і навіть не замислювався над цим.

У тому усамітненні в мене реально були дивовижні діалоги з Богом!

Хто тобі це сказав?

Дух Святий почав ставити мені питання:

— Хто тобі сказав, що усамітнюватися потрібно саме так?

— Хто тобі сказав, що формат служіння повинен бути саме таким?

— Хто тобі сказав, що поклонятися потрібно тільки так?

— Хто тобі сказав, що саме такі пісні потрібно співати Богу й саме такі інструменти мають бути в церкві?

— Хто тобі сказав, що церква має бути тільки такою?

— Хто тобі це сказав, Андрію?

— Уяви собі, що ти живеш на безлюдному острові й ніколи не зустрічався з християнами. Й ось тобі в руки потрапляє Біблія, і ти приймаєш у своє серце Ісуса. Як ти думаєш, яким було б тоді твоє християнське життя?

Я почав згадувати, хто ж навчив мене формам, методам, моделям служіння, церкви, поклоніння. І справді, чому ми робимо так, а не інакше? Якби ми не мали жодного прикладу у своєму житті, якби взагалі повірили в Бога через Слово без допомоги людини — як виглядало б наше християнське життя? Яким був би формат служіння? Якою була б церква? Яку б модель ми створили, якби в нас не було досвіду попередніх поколінь, не було шаблонів, котрі тепер видаються як істина?

Я взмолився:

— Бог, я здаюсь! Не знаю, звідки я набрався всіх оцих шаблонів і стереотипів. Викорени з мене все, що не Тобою насаджено. Покажи мені Твій шлях.

Бог відповів:

— А ти готовий до того, щоб Я вчив тебе?

І тут моє серце забилося частіше... Я почув не тільки Його слова, але й інтонацію і силу Його голосу. Я зрозумів, що за питанням «*Чи готовий ти до того, щоб Я вчив тебе?*» стояла ціна учнівства.

— Ти хочеш, щоб Я навчив тебе? А ти знаєш, чого тобі це буде коштувати? Якщо ти хочеш бути Моїм учнем, ти втратиш свою душу. Якщо ти хочеш бути Моїм учнем, ти маєш узяти хрест і йти за Мною. Чи ти готовий померти для себе?

— Хіба я це не роблю? Що тоді означає взяти хрест?

Він відповів:

— Хрест — це Моя воля. Тобі потрібно буде помирати для себе щодня, щоб жити за волею Батька. Чи готовий ти? Чи готовий ти до того, щоб Я повів тебе цим шляхом?

Я розумів, що іншого шляху в мене немає. Якщо я хочу піти далі, туди веде лише одна дорога. Весь попередній час Бог вів мене до цього вибору. Насамперед Бог чекав, поки я розчаруюся у своїх методах і повернуся до Господа, щоб Він міг зняти з

мене всі покривала. І лише після того, як померли мої почуття, емоції, бажання, Він запропонував мені вибір. **Бог добрався до моєї волі, до мого вибору.** І я віддав свій вибір Господу, щоб виконувати Його волю:

— Так, Господи, я хочу цього. Веди мене далі. Я повністю Твій...

Бог відповів:

— Тоді Я зроблю з тебе не просто християнина, Я зроблю з тебе сина, щоб ти міг виконати своє призначення на землі.

Послухайте, Бог послав Свого Духа не для того, щоб зробити з вас християнина. Християнами вперше почали називати віруючих в Антіохії (див.: Дії 11:26). Я не проти назви «християнин», але вона прийшла не від Отця, а від людей, щоби позначити їхню належність до певної релігії. Бажання Бога — всиновити вас і зробити вас Своїм сином, а не просто християнином.

— О, класно! Як Ти це робитимеш, Господи?

— Я ліпитиму тебе за Своїм образом і подобою, тому тобі потрібно знати Слово, яке є оригіналом, і не повторювати чийсь досвід.

— Добре, почнемо з Буття?

— Ні, з першого розділу Євангелії від Івана.

— Господи, так Ти ж розпочав усе з Буття.

— Так, Я вже одного разу це зробив, тому Мені довелося скасувати перше, щоб ухвалити друге. Розгортай перший розділ Євангелії від Івана й поринай у слова Ісуса:

На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно на початку було в Бога. Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало. У Ньому було життя, – і життя було Світлом людей. І Світло світить у темряві, й темрява Його не огорнула.

Івана 1:1-5

Із цього моменту мої усамітнення радикально змінилися. У мене почалася кропітка робота з вивчення Писань. Я зрозумів, що мені треба з'єднуватися зі Словом Божим. Слово — це не буква, а Дух життєдайний. Через Слово Дух Святий навчав мене Своїй мові, щоб я думав, як Він, і щоб Він міг повести мене далі.

Мене іноді запитують: «Скільки часу в усамітненні ти молишся і скільки перебуваєш у Слові?». Я не можу відокремити спілкування з Богом від Його Слова. Для мене це стало одним цілим. Дух Святий не відділений від Слова — Він говорить Словом, Він животворить Слово й робить Ісуса реальним у моєму житті. Тому я не можу розділяти молитву й перебування в Слові.

Слова Ісуса

Хочу звернути вашу увагу на те, що відбулося на горі Преображення:

Через шість днів Ісус бере Петра, Якова та його брата Івана і виводить їх самих на високу гору. І Він преобразився перед ними: обличчя Його засяло, немов сонце, одяг став білий, немов світло.

І ось з'явилися їм Мойсей та Ілля, які розмовляли з Ним.

Озвавшись, Петро сказав Ісусові: Господи, добре нам тут; коли хочеш, поставлю тут три намети: один Тобі, один Мойсеєві та один Іллі.

*Поки він говорив, ясна хмара оповила їх, і з хмари пролунав голос: Це є Мій Улюблений Син, Якого Я вподобав; **Його слухайте!***

Почувши це, учні попадали долілиць і дуже злякалися. Ісус підійшов, доторкнувся до них і сказав: Підійміться й не бійтеся. Підвівши свої очі, учні не побачили нікого, крім одного Ісуса.

Матвія 17:1-8, виділення автора

Отже, Петро, Яків та Іван піднялися з Ісусом на високу гору для молитви. (Зверніть увагу: інші учні не пішли пішки в гору, а залишилися внизу.) Швидше за все, вони перебували там не кілька годин, а кілька днів. Якоїсь миті всі троє заснули (див.: Луки 9:34–36). Прокинувшись від сну, учні побачили Ісуса в славі — а з Ним Мойсея та Іллю. Що це означає? Символічно Мойсей є законом, Ілля — пророками, а Ісус — Словом, яке стало тілом (див.: Івана 1:16–18). Мойсей був вихователем до Христа, а Ілля являв собою пророчий голос і всіх пророків до Івана Хрестителя — від днів же Івана Хрестителя Царство Боже проголошується.

Коли Петро побачив Ісуса, Мойсея та Іллю, він усіх трьох поставив на один і той самий рівень і «ляпнув»: «Давай поставимо тут три намети: Іллі, Мойсееві та Ісусу». Поки він це ще говорив, хмара оповила їх, і Бог убрав із поля зору учнів Мойсея та Іллю, так що залишився тільки Ісус. Потім із хмари пролунав глас Божий: *«Це Син Мій Улюблений, відтепер Його слухайте!»* (див.: Луки 9:34–36). Я не применшую Мойсея чи Іллю, але Сам Отець сказав: «Відтепер Його слухайте!». Ось чому Дух Святий спонукав мене заглибитися саме в слова Ісуса.

Сьогодні багато віруючих, читаючи Писання, більше уваги приділяють Старому Заповіту або посланням апостолів, ніж Євангеліям. Звичайно, у Мойсея, Іллі, Павла, Петра та Івана були особисті стосунки з Богом, і свої книги вони писали через

призму свого розуміння Господа та стосунків із Ним. Але ми не мусимо ставити їхні послання вище за слова Самого Ісуса.

У чотирьох Євангеліях розкрито досконалу модель взаємин Отця і Сина. Дух Святий спонукав мене заглибитися в Євангелії більше, ніж у решту всіх книг Біблії, щоб я міг через слова Ісуса дивитися на послання апостолів, на книги Мойсея і весь Старий Заповіт і навіть на Книгу Об'явлення. Почніть вивчати слова Ісуса й розглядати все Писання через слова Ісуса, адже Він є шлях, істина й життя.

Читайте Старий Заповіт, але перебувайте більше в словах Ісуса. Читайте Дії та послання, але перебувайте в словах Ісуса. Вивчайте Об'явлення, але перебувайте в словах Ісуса, щоб через слова Ісуса тлумачити все інше Писання, а не навпаки. Не змішуйте Старий і Новий Заповіти. Нехай ні Мойсей, ні Ілля, ні хтось інший не заслонить вам Ісуса, адже тільки Ісус відкрив нам Отця!

*...Якщо ви будете перебувати в Моєму слові,
тоді справді будете Моїми учнями і пізна-
єте істину, а істина вас вільними зробить!*

Івана 8:31-32

Отже, у мене почався новий етап в усамітненні з Господом. Я відкинув усі формальності та почав з'єднуватися зі Словом, занурюючись і просто проваляючись у нього. І знаєте, що я зрозумів? Що трьох днів мені замало! Тому що я стикнувся не з буквою, а зі Словом, у якому укладено вічність. Тепер під час усамітнення я прагну однієї мети — щоб Слово розмовляло зі мною і ставало тілом всередині мене.

Виклик

З того часу пройшло більш ніж двадцять років, але я і далі продовжую робити це кожного місяця і бачу колосальні результати. Тому я дерзаю вчити про це. Я заохочую вас — особливо якщо ви є служителем — почніть щомісяця усамітнюватися з Богом, навчаючись надавати себе Йому. Візьміть приклад з Ісуса, Який практикував не лише таємну кімнату, а й усамітнення. Прийміть цей виклик — і ви побачите у своєму житті дивовижні плоди!

Як розпочати усамітнюватися з Богом

1. Прийміть рішення. Не чекайте натхнення, просто прийміть рішення, позначте в календарі

дні та дійте. І навіть якщо спочатку ви нічого не відчуєте — не зупиняйтеся!

2. Почніть усамітнюватися, і в процесі ви визначите свій час, місце, свій ритм і формат усамітнення з Богом.

3. Проявляйте сталість. Не поспішайте робити висновки. Навіть якщо вам здаватиметься, що з вами нічого не відбувається і ви не отримувате ніяких одкровень, усе одно продовжуйте. Сталість — надважлива складова духовного розвитку. Учнівство потребує постійності та цілеспрямованості. Постійність потребує дисципліни. Продовжуйте — і ви обов'язково побачите зміни й почнете перетворюватися в Божий образ від слави до слави. І плід ваших відносин із Богом стане явним.

4. Поставте собі за мету — надавати себе Богові й бути відданим Йому до останнього подиху на цій землі. Бог і є наше дихання. Ми не можемо жити постійно повітрям, яке одного разу вдихнули: нам потрібне свіже дихання, новий вдих. Подібно до цього, неможливо жити вчорашніми стосунками з Богом. Ми Ним живемо, дихаємо та існуємо.

5. Усамітнюйтеся заради Самого Господа. Ніколи не усамітнюйтесь із Богом заради служіння, заради нової проповіді, через проблеми чи важливі питання. Нехай служіння Богові не замінить

близькості з Ним. Нехай служіння Богові ніколи не стане на місце Бога. Нехай Бог залишається Господом, а служіння — ділом Його рук. Іншими словами, станьте каналом між небом і землею, даючи змогу Богові текти через вас і робити Свою роботу.

Не бійтеся рухатися далі в стосунках із Богом і пам'ятайте, що ваша близькість із Ним — це ваш вибір.

У НАС СВЯТО ГОСПОДУ!

*...Господу, Богові своєму,
поклонятимешся і Йому єдиному
служитимеш!*

Матвія 4:10

Який вдячний Богові за Духа Святого, Який на землі веде нас до усиновлення, богопізнання та повної перемоги! Мені подобається вчити про Духа Святого та близькі стосунки з Ним — ця тема завжди захоплює мене. Однак у цьому розділі Дух Святий спонукає мене зупинитися і поговорити про гроші. Можливо, ви скажете: «Знову гроші! До чого тут гроші до молитви та близьких стосунків із Богом?».

При тому, що багато віруючих обкрадені сатаною в цій сфері. Справа навіть не в самих фінансах — річ у пануванні. На жаль, я часто чую такі висловлювання:

«Я хотів би поїхати в усамітнення, але в мене немає на це грошей...»

«Я хотів би поїхати на місію, але в мене немає на це грошей...»

«Я хотів би навчатися в біблійній школі, але в мене недостатньо для цього грошей...»

«Я хотів би служити повний час, але в мене немає для цього грошей...»

І, начебто, ви чуєте Божий заклик і хочете більше часу присвячувати Богові, працюєте на двох роботах і допомагаєте в церкві, але на більше у вас не вистачає ресурсів. І ви «зависли». Вам знайома така картина?

Мені здається, що диявол намалював усередині нас якийсь зіпсований образ Бога. Немовби Бог подібний до господаря, котрий посилає нас працювати на своє поле, а лопати не дає; чи схожий на фараона, який наказав робити цеглу, а соломи не дав — добувайте, мовляв, самі, але щоб робота була виконана вчасно. Звідки в нас таке уявлення про Бога? Адже Давид говорить про Нього: «*Господь — мій Пастир. Я не матиму недостатку...*» (Псалом 23(22):1). Ось чому ми мусимо побачити серце Батька по відношенню

до наших потреб і зрозуміти, як надати цю сферу в розпорядження Бога.

Якось Бог сказав мені: «Якщо у твоєму житті щось не виходить, отже, ти чогось не знаєш». Якщо щось не працює або йде не так, то ми ще не пізнали, як воно має бути, як задумав це Бог, яка Його воля. Для цього Бог дав нам Духа Святого, щоб скеровувати нас на всяку істину. Дух Святий не знає поразок, Він сповіщає перемогу Ісуса. Я вірю, що перш ніж зробити щось велике через нас у видимому світі, Дух Святий робить щось велике в нашому внутрішньому світі.

Пам'ятаю час, коли в мене була гарна робота, яка забезпечувала всі потреби моєї сім'ї. Водночас я мав можливість молитися на роботі і встигав служити в церкві. Усе йшло немовби нормально, але коли Бог покликав мене в повне служіння, я злякався. Як? Чому? Це ж самий невідповідний час для змін! Проте я розумів, що саме зараз Бог пропонував мені вийти із човна та піти по воді. І я відповів: «Бог, я тільки за, але ж мені потрібно на щось жити та забезпечувати дружину й маленьку дитину...». У відповідь я почув усередині себе Його голос: «Віддай Мені себе повністю для служіння, і Я буду давати тобі можливість заробляти гроші. Я направлятиму тебе й говоритиму тобі, що треба робити. Я забезпечуватиму тебе».

Мені важко було наважитися на цей крок! Я погодився із дружиною, і ми дійшли згоди в тому, що я

залишаю роботу й буду уважним до ведення Духа Святого. Дозвольте підкреслити, що це рішення було засноване не на емоціях, як у тих, які кажуть: «Не хочу працювати — хочу служити Богу!». Ні, я почув наказ від Бога і вирішив довіритися Йому та бути слухняним Його голосу.

Отже, я залишив роботу й повністю посвятив себе Богові й церковному служінню. Через деякий час, як ви вже здогадалися, у мене почалися фінансові проблеми. Грошей не вистачало на необхідні речі для дому й маленької дитини. Я не боюся роботи й ненавиджу лінь, тому я міг би розкрутити власний бізнес. Але як тоді мені розуміти слова Бога: «Віддай Мені себе повністю для служіння, і Я буду давати тобі можливість заробляти гроші й буду тебе забезпечувати»?

Коли в нас закінчилися гроші, я зачинився в кімнаті й почав молитися духом. Мене сильно пригнічувало те, що я, чоловік і батько, не можу забезпечити свою сім'ю. Я не збирався просити грошей у Бога; я лише хотів зрозуміти, чому Він сказав одне, а насправді все виглядало по-іншому.

Це було для мене переломним моментом: я мусив вирішити для себе, що не поклонятимуся грошам і що система цього світу не матиме влади наді мною. Тоді я сказав сам собі: *«Андрію, ти не будеш більше працювати на двох роботах і розриватися на частини, щоб служити Господу. Ти не повернешся на роботу, щоб*

жити від зарплати до зарплати. Ти не повернешся до системи цього світу, щоб долар диктував тобі, коли, скільки і як ти служитимеш Господу. Ні! Господу одному поклоняйся і Йому одному служи!».

На пам'ять прийшло, як одного разу Бог сказав Ісусу Навину: *«Я віддаю вам землю від пустелі до ріки Євфрата і від Йордану до Середземного моря. Ці землі — ваші, тому піди та візьми їх у володіння»* (див.: Ісуса Навина 1:2–4). Іншими словами, Бог сказав: *«Ісусе Навине, тепер ти мусиш відвоювати у фізичному світі те, що Я вже дав тобі в духовному світі».*

Я також дістав слово від Бога й розумів, що щодо мого забезпечення в духовному світі все завершено. Раз Бог обіцяв, то Він усе для цього і зробив. Незрозумілим було тільки одне: як перевести в готівку це благословення?

Я ходив по кімнаті, голосно молився іншими мовами, і в мені піднявся такий святий гнів і сміливість, що я витяг із кишені останній долар і закричав: *«Долар, я не поклонятимуся тобі і всій твоїй фінансовій системі. Це ти служитимеш мені! І ми разом поклонятимемося одному Богові і Йому одному служитимемо! В ім'я Ісуса!».* Звертаючись до долара, я звертався до всієї фінансової системи цього світу. Я прямо тицьнув у нього пальцем і сказав: *«Ти служитимеш Божому призначенню! Ти зрозумів це, доларе?».* Я робив це з такою відвагою та владою, що мало не

порвав купюру. Загалом, «поставив мамону на місце»! І в цей момент у мене задзвонив телефон.

«А ось і твоя відповідь!» — почув я голос Духа Святого всередині себе.

Зазвичай, коли я йшов молитися, я не брав із собою телефон. Але цього разу він якимось чином опинився в мене в кишені. Я подивився на номер: виявилось, що телефонує мій двоюрідний брат. Ну, яка може бути відповідь від двоюрідного брата?

«Це твоя відповідь», — знову почув я в душі.

Я взяв слухавку і промовив:

— Ігорьок, привіт.

А він одразу випалив:

— Братуха, ти не бажаєш попрацювати?

— Так, хочу. І що потрібно робити і скільки ти заплатиш?

— Буквально дві години роботи, і сто доларів у тебе в кишені.

— Все, я виїжджаю.

А в душі радість: «Класно! Це відповідь від Господа! І я нарешті зможу купити все необхідне для дому й дитини».

У Біблії написано: *«Мою душу Він підкріпляє, провадить мене стежками правди заради Свого Імені»* (див.: Псалом 23(22):3). Бог не змушує, Він спрямовує. Це означає, що Він буде через думки говорити вам, що і як потрібно робити, щоби прийшло забезпечення. Люди, які моляться, щоби Бог благословив їх фінансово, але водночас нічого не роблять, не розуміють, що гроші не впадуть їм із неба. У пануванні Божому все пов'язано з послухом голосу Божому.

Я приїхав до брата на об'єкт. У нього бізнес у сфері оздоблювальних робіт у будинках. Ми приступили до роботи, і ці дві години я проговорив із ним про діла Божі. Я настільки захоплений Богом, що часто тільки про Нього й говорю, навіть не помічаючи цього: «Бог відкрив... Бог зробив... Бог показав...». Ми з братом взагалі не говорили про гроші; я ділився з ним свідченнями про чудеса, зцілення та інші справи Бога. Загалом, дві години пролетіли як двадцять хвилин!

Коли ми закінчили роботу, я помив руки і вийшов надвір. А він на капоті машини випишував мені чек. Раптом він зупинився і похмуро глянув на мене, а потім різко засунув мені в руку чек зі словами:

— Забирай та їдь!

Дивлюсь — а чек на 500 доларів виписано.

— Бро?!

— Їдь... ти невігідний робітник!

— Чому це?

— Та ми з тобою дві години працювали, і весь цей час Дух Святий говорив мені одне й те саме: «Не сто, а п'ятсот... Не сто, а п'ятсот йому випиши». Так що забирай цей чек і їдь, бо мені з тобою не вигідно працювати!

У мене багато свідчень слави Божої у сфері фінансів. Бог вірний. Коли Господь є вашим Пастирем, ви нічого не потребуватимете, тому що Він направить вас, покаже шлях, зробить прихильними серця людей, благословить їх і вас — і в цьому проявиться Його панування. Дозвольте наголосити, що ви не зможете жити в Божому забезпеченні, якщо не зрозумієте, що означає Його панування в цій сфері.

Важливо зазначити, що не всі покликані в служіння повного часу, але кожен покликаний виконати Боже призначення і волю в міру свого дару — а для цього потрібні ресурси та забезпечення. Можливо, сьогодні ви не потребуєте грошей, але у вас є сфери, у яких ви зазнаєте поразки або маєте нестачу. Бог хоче звільнити вас у всіх сферах, щоб стати Господом усього вашого життя — якщо, звичайно, ви дозволите Йому це.

Я точно знаю, що Бог хоче у твоєму житті зробити незрівнянно більше, ніж ти навіть собі це уявляєш. Я точно знаю, що Бог хоче так сильно благословити тебе, щоб у твоєму житті не було смутку й ти виконав своє призначення. Я точно знаю, що Його воля про тебе є доброю, приємною і досконалою. Я точно знаю,

що Ісус прийшов, щоб дати життя і щоб життя над міру. НАД МІРУ! (див.: Івана 10:10). Давайте говорити відкрито: коли твої діти не служать Богові — це не життя над міру. Коли у твоєму житті хвороби — це не надмірне життя. Коли у твоєму житті прокляття — це не надмірне життя. Коли у твоєму житті фінансові проблеми — це не життя над міру. Це говорить про те, що в цих сферах тобі потрібне звільнення та пізнання істини. А звільнення не відбувається за один день. Згадай, яким було звільнення Ізраїлю від єгипетського рабства — це був цілий процес. Диявол просто так не здається. Він чіпляється за кожне твоє «незнання».

Коли Бог через Мойсея звільняв ізраїльський народ, фараон не відпустив їх просто так. Він утримував кожен сферу, чіплявся за кожне слово, за кожен дрібницю — аби завадити виконанню Божої волі. Усе, що описано в Книзі Вихід, є прообразом для нас і нашого часу. Єгипет представляє собою систему цього світу, а вихід Ізраїлю — наше звільнення від неї.

Воля Божа, озвучена вустами Мойсея

Справа в тому, що ізраїльський народ був у Єгипті поневолений фараоном, який їхніми руками будував своє царство, міста та дороги і здійснював різні проекти. Стародавній Єгипет був однією з найвеличніших цивілізацій світу, оскільки досяг високого

рівня культури, науки, мистецтва, архітектури та технологій. Мойсей виріс у палаці й був навчений усієї мудрості єгипетської. Він, як ніхто інший, вивчив форму правління єгипетської держави й розумів, що фараон був божественним правителем, якому поклонявся весь народ і який контролював економіку, армію та всі інші сфери життя в країні. Коли Мойсей та Аарон прийшли до фараона зі словами: «Так говорить Господь: відпусти народ Мій, щоб він здійснив Мені служіння», — той ні за що не погоджувався, поки, за словами Мойсея, не відбулися жахливі страти, що ледь не занастили Єгипет.

Тоді слуги фараона сказали йому: Доки він буде нас мучити? Відпусти тих людей, нехай вони вже поклоняються Господу, своєму Богові! Хіба ти ще не збагнув, що Єгипет знищений?

Тож завернули Мойсея та Аарона до фараона, і той сказав їм: Підіть поклоніться Господу, вашому Богові. Але хто ті, котрі підуть?

Вихід 10:7-8

Мойсей був посланий зі словом від Бога, щоб звільнити народ. Зверніть увагу, що на питання фараона:

«Хто ж піде з вами?» — Сам Господь відповів через вуста Мойсея, проголосивши Свою волю:

*Мойсей відповів: Ми підемо з нашими **юнаками** і нашими **похилого віку людьми**, з нашими синами і дочками нашими, підемо з нашими **вівцями** і всією нашою **худобою**. **Адже в нас свято для Господа.***

Вихід 10:9, виділення автора

Іншими словами, відповідь була такою: «У нас свято для Господа! **Ми всі** повністю вийдемо із системи цього світу й заберемо із собою **всі ресурси**».

*Тоді фараон сказав їм: Нехай ваш Господь буде з вами, але **невже ви думаєте, що я так просто відпущу** всіх вас з **вашими дітьми**? Бачу, що ви задумали щось лихе! Так не буде! Хай підуть одні лише чоловіки і поклоняться Господу, як ви самі цього домагаєтесь! Після цього прогнали їх від фараона.*

Вихід 10:10-11, виділення автора

Ось у чому трагедія поколінь: багато чоловіків потрапили під вплив цих слів і пішли служити Богові.

І, будучи захопленими служінням, вони, навіть, не помітили, як їхні діти залишилися позаду. Усю свою увагу та сили чоловіки почали віддавати служінню і забули про своїх дітей. Як це було в минулих поколіннях, так і продовжується зараз. Чоловіки проповідують один одному, доводячи віршами з Писання свою теологію. Зберігають традиції, борються за форми служіння, за кафедру та титули. А в цей час через інтернет і через інших «доброзичливців» щупальця диявола заповзають у життя їхніх дітей. Фараон каже: «Ідіть, чоловіки, служіть Богові! Боріться за титули! А діти вам навіщо?». І поки чоловіки борються за позиції та традиції, діти нюхають наркотики, дивляться порнографію, підсідають на ігри, будучи поглинені страхом, депресією та розпустою. Деякі готові покінчити життя самогубством.

У жодному разі я не хочу кинути камінь у чиєсь життя! Сьогодні я звертаюся до всіх віруючих. Устами Мойсея Бог сказав, що Його воля полягає в тому, щоб усі йшли разом: старі, малолітні, сини, дочки, стада (тобто ресурси) — так, щоб не залишити дияволі жодного копита. Разом!

На жаль, старше покоління часто є проти молоді, критикуючи їх за все й не даючи їм можливості піднятися та служити. Друзі, ми маємо бачити не лише себе, а й дивитися на покоління вперед, адже думки Бога — з роду в рід. Ми маємо проводити конференції для дітей та підлітків, навчати їх близькості з Богом

та дружбі з Духом Святим. Ми маємо вкладати в молоде покоління. Адже вони понесуть далі ту віру, яку ми в них вклали, і передадуть її наступному роду. Послухайте, ми маємо передати їм не традиції, а віру, тобто навчити їх живих стосунків із Богом.

...звіщаючи про славу Господню та Його силу, – про всі Його дивовижні діла, які Він учинив.

Псалми 78(77):4

Ось, що ми маємо передати дітям: Божу силу, Його чудеса та діла. Форми служіння змінюватимуться, дії та підходи змінюватимуться, але Бог у Своїй суті не змінюється. Діти мають перейняти не релігію, не наші традиції, не форму служіння. Вони мають пережити Живого Бога, пережити зустріч із Духом Святим. **Передайте своїм дітям Живого Бога, а не традиції.**

Дозвольте також звернутися до молодих людей, які вважають, що їм не потрібне старше покоління, мовляв: «Вони нас не розуміють і лише гальмують». Повторюся: воля Божа полягає в тому, щоб іти разом — і з малолітніми, і зі старими, і із синами та доньками, і з усіма ресурсами.

Дорогі, ми пов'язані один з одним, щоб разом виконувати волю Божу на землі. А воля Божа в тому,

щоб ми не відштовхували один одного, не засуджували покоління, але йшли по цьому життю разом, не залишаючи дияволові жодного копита. Ні копита, чуєте! Я і дім мій будемо служити Господу! Один Бог і Отець усіх, Який над усіма, і через усіх, і в усіх нас (див.: Ефесян 4:6).

Дай у наші руки жертви!

Після чергової кари, а це вже був практично вихід Ізраїля, фараон знову закликав Мойсея:

І фараон закликав Мойсея, і каже: Ідіть вже, поклоніться Господу. Тільки ваші вівці та іншу вашу худобу залишіть. Діти ваші також нехай ідуть з вами.

Вихід 10:24

Іншими словами: «Добре, я погоджуюся, йдіть усі! Я відпускаю вас разом із дітьми. Ідіть, служіть Богу, але без забезпечення». Справа в тому, що дрібна і велика худоба представляли їхні ресурси, їхнє багатство. Вони були рабами, тому золота та срібла в них, швидше за все, не було.

Отже, фараон відпустив народ, але без ресурсів. Це знову пророчий урок для нас. Багато служителів

зрозуміли, що дітей залишати не можна, і разом із ними увійшли до служіння. І що ж? Нестача ресурсів зупинила їх і потягнула назад у рабство. Я знаю місіонерів, які разом із дітьми присвятили себе Богові, але постійно обмежені у сфері фінансів. Таке відчуття, ніби Бог утримує від них гроші, не даючи їм завершити роботу. Але ви не знайдете в Писанні, щоб апостол Павло скаржився на те, що він не відкрив церкву через брак фінансів. У чому причина?

Дозвольте розкрити вам тактику сатани. Ви можете служити Богові з дарами Святого Духа й помазанням, але якщо утримати від вас ресурси, ви станете залежними від багатих людей, які через пожертвування почнуть маніпулювати вами, вказуючи, як служити, що говорити, що робити... І вже не Господь буде вашим Пастирем, а спонсори. (Мова йде не про партнерство в служінні — Ісус також мав партнерів, які піклувалися про Його потреби. Я говорю про маніпуляції в цій сфері.) Або ж ви стаєте рабом системи: у неділю ви поклоняєтеся Богові, а з понеділка по п'ятницю, як раб, поклоняєтеся системі, вкладаючи туди всі свої здібності, сили та час, щоб заробити гроші та якось звести кінці з кінцями. І щоразу ви настільки втомлюєтеся, що у вас не залишається ні часу, ні сил опустити своє тіло на коліна і провести час із Богом. І тоді Божа воля не зможе в повноті здійснюватися через вас тут, на землі.

Багато людей сьогодні вийшли з єгипетського рабства разом із дітьми, але, як і раніше, поневолені у фінансовій сфері. Ось чому Бог спонукає мене писати про це.

Останнє, що намагається утримати фараон, — це забезпечення: «Ну, давайте, служіть Богу, а я подивлюся, як багато ви можете зробити!».

*Та Мойсей відповів: Але ж **ти маєш дозволити нам взяти тварин для жертв і всепалення, щоб ми могли принести їх Господу, Богові нашому. Тож наша худоба також піде з нами, не залишимо й копита. Адже саме з них ми будемо брати для служіння Господу, Богові нашому. Ми ж наперед не можемо знати, яким чином будемо поклонятися Господу, аж поки не прийдемо туди.***

Вихід 10:25-26, виділення автора

Жертву визначаємо не ми, а Господь

Мені подобається реакція Мойсея: «Дай у наші руки жертви!». І далі Мойсей пояснює: «Ми забираємо

все та виходимо із системи Єгипту. Наші ресурси потрібні Господу. Жертву призначає не ми, а Господь».

Дозвольте повторити: коли над вашими фінансами панує Бог, то й жертву визначає Він. Іншими словами, Мойсей сказав: «Я не знаю, скільки овець та волів захоче Бог. Кількість жертвоних тварин визначаю не я. Тому ми не можемо нічого залишити. Це не наше — це Боже. Він Господь наших сімей, наших ресурсів та всього, що з нами пов'язане. Тож дай у наші руки жертви! Ми не залишимо в Єгипті жодного копита».

Сам Бог зацікавлений у тому, щоб ми мали всі необхідні ресурси, щоб Він міг призначати нам жертву — як ми бачимо це в Писанні. Якщо під час пожертвування ви самі визначаєте, скільки й на що вам жертвувати, це не є Божим керівництвом і послухом Духу Святому у сфері фінансів. Так чинять люди, які самі панують у сфері фінансів. Якщо Господь є вашим Пастирем, то Він і визначає жертви. Я не говорю, щоб ви віддавали Богові все. Ні! Не віддавайте Богові все, але віддавайте все, що Він скаже вам.

Примітка. Я мав торкнутися теми пожертв, щоби показати, що таке повне панування Бога. Якщо ми не будемо навчати людей жертвувати, ми будемо відповідати перед Богом, тому що утримаємо від них джерела благословення для жнив останнього часу.

Цікаво, що всі хочуть бути благословенними, але не всі розуміють принципи Царства Божого.

Усі хочуть жити життям над міру, але бояться жертвувати. І якою мірою ви міряєте, такою і вам буде відміряно та додано.

Навчайтеся жертвувати Богові. Коли ви сієте в правильний ґрунт — на справу поширення Євангелії, — ви сієте в те, щоб Ісус став відомим по всьому обличчю землі. І цей ґрунт принесе багато плоду у вашому житті. Вчіться чути Божий голос щодо пожертв, тому що Він хоче благословити вас так, щоб ви були багаті на будь-яку добру справу.

Переконай народ

У наступному розділі ми читаємо, як Бог звертається до Мойсея:

*...Тому перекажи людям (**тобто переконай кожну людину**), нехай кожний чоловік попросить у сусіда, а жінка в сусідки, срібні та золоті речі.*

Господь виявив милість Своєму народові в очах єгиптян [і вони давали йому]. Та й сам Мойсей став дуже видатним і шанованим у єгипетському краю в очах слуг фараона та в очах всього народу.

Вихід 11:2-3, в дужках слова автора

Іншими словами, Бог сказав: «Я хочу повернути вам усе, що диявол крав у вас роками, тому що ці ресурси пов'язані з вашим покликанням і жнивами останнього часу». Уявіть собі: Господь дав Своему народові таку милість, що вони не просто вийшли з рабства, а, як написано, «спустошили Єгипет», забравши все золото і срібло.

Ізраїльський народ, справді, вийшов споряджений і забезпечений, бо Бог каже: «Мое золото та Мое срібло». Швидше за все, дехто з народу думав: «Оце так, нам пощастило». Але це не було збігом, випадковістю чи везінням — у всьому цьому ясно було видно Боже призначення.

На жаль, деякі люди дуже прив'язані до грошей. Маючи здібності заробляти гроші та будувати бізнес, вони використовують це для власного збагачення. В очах Бога це люди бідні, бо вони сподіваються на свої заощадження. Усе своє життя вони збирають гроші і сподіваються на ту суму, що лежить у них у банку.

У Божих очах усе вимірюється тим, наскільки ви дозволили Йому стати вашим Господом. Під Його пануванням ви маєте доступ до необмежених ресурсів. Але це не означає, що на вашому рахунку буде більше грошей, ніж у інших. Це означає, що у вашому житті буде менше потреби, тому що Господь — ваш Пастир. Це зовсім інший спосіб мислення.

Боже призначення для золота та срібла було пов'язане зі служінням Йому в скинії та в храмі. Коли Бог наказав побудувати Йому скинію, а потім храм, Він сказав народу: «А тепер несіть срібло та золото для храму, де перебуватиме Моя присутність». Слава першого храму була настільки величною, що люди приїздили звідусіль і захоплювалися ним. Це відбувалося в Старому Заповіті, отже, є прообразом для нас.

Слава останнього храму

Я хочу показати вам пророче те, що Бог відновлює в Тілі Ісуса Христа по всій землі в наші дні. І це пов'язано зі жнивими останнього часу:

*Ось що говорить Господь Саваот: Я ще раз, – а це станеться незабаром, – потрясу небеса й землю, море й суходіл. Я потрясу **всі народи**, так що прийдуть скарби всіх народів, і Я сповню цей Храм **славою**, – говорить Господь Саваот!*

Аггея 2:6-7, виділення автора

Сам Бог обіцяє наповнити цей дім славою!

Але ось наступний вірш якось не вписується в тему. Там не написано, що почнуться зцілення, що

тікатимуть біси, почнеться пробудження, хоча все це є, коли приходить Його слава... Але ні, увага Бога на наступному:

*Адже срібло Моє і золото також Моє, –
говорить Господь Саваот.*

Аггея 2:8

А потім знову продовжується попередня думка:

Слава цього останнього Храму буде більшою, ніж попереднього! – говорить Господь Саваот. А це місце Я сповню миром, – говорить Господь Саваот.

Аггея 2:9

Чому Бог говорить про славу та фінанси одночасно? Ми всі в очікуванні наступного великого пробудження, яке охопить усі народи землі. Адже написано, що дім Божий назветься домом молитви для всіх народів (див.: Марка 11:17). В історії церкви були різні періоди, різні рухи пробудження. Й однією з причин, через які вони згасали, були фінанси. Так, дуже часто робота Божа гальмувалася через брак ресурсів!

Зрозумійте, спасіння дається безкоштовно, але, щоби поширювати Царство Боже по ВСЬОМУ обличчю землі, нам потрібні не будь-які ресурси, а ВСІ ресурси!

Коли Бог благословляє вас, мова йде не про ваше збагачення, а про ваше призначення. Тому Бог вчить Своїх синів послуху у сфері фінансів і пожертв. Він говорить: «Мое срібло, і золото також Моє. І Я забезпечу Мою церкву, так що жнива останнього часу не будуть зупинені через брак фінансів».

Знаєте, чому процвітає всяка мерзота і бруд? Тому, що є люди, які фінансують усі ці проекти. І якщо сатана піднімає спонсорів для злих справ, то тим більше Бог, перш ніж вилити Духа Свого в такій мірі, у якій ми не бачили ніколи раніше, підніме ресурси у Своему народі, щоб той міг упоратися зі жнивами останнього часу.

Я пророкую вам сьогодні: духовному пробудженню в народах передуватиме пробудження у сфері фінансів для Його Царства. Перед останніми жнивами з'являться унікальні бізнес-можливості, і Бог звільнить ресурси для Свого народу. Не заради його збагачення, а заради призначення, щоб виконати волю Господа на землі. Якщо ви будете слухняні Богові, то побачите, як Він зробить прихильними до вас серця людей і дасть вам благовоління в їхніх очах. І ті контракти та можливості, які були недоступні вам раніше, Він вивільнить у ваше життя. Доброта й

милість Божа почнуть супроводжувати вас. Не треба боятися грошей, ніби це щось брудне та мирське. Ресурси служитимуть для жнив останнього часу, і тоді слава останнього храму буде сильнішою за колишню. Алілуя!

Духовні перемоги визначають фізичні

Коли я пишу ці рядки, то чую, як Бог говорить: «У духовному світі Я вже визволив тебе і вивільнив усі ресурси. Я визволив твоїх малолітніх, старих, синів, дочок. Я вже визволив вас від гніту фараона — Моя робота завершена. Тепер ваша частина — відвоювати це у фараона. Нехай не дістанеться йому жодного копита. У духовному світі Я віддав у ваші руки срібло та золото для Мого призначення. Починайте проголошувати Мою волю у фізичному світі. Починайте проголошувати Мої обітниці. І не давайте місця дияволові!». Писання говорить, що Бог за допомогою хреста вже вивів нас із царства темряви, ввів у Царство Свого Улюбленого Сина і благословив усяким духовним благословенням у небесах (див.: Колосян 1:12–13; Ефесян 1:3).

Ви пам'ятаєте випадок, коли Ісус Навин вийшов воювати з Амалеком, а Мойсей піднявся на гору молитися (див.: Вихід 17:8–16). Чому? Тому, що Мойсей розумів: духовне — первинне, і наша боротьба не

проти крові і плоті, а проти духів злоби піднебесних (див.: Ефесян 6:12).

Але, перебуваючи в тілі, ми не по-тілесному воюємо! Бо зброя нашої боротьби не тілесна, а сильна завдяки Богові, щоби знищити твердині; ми руйнуємо задуми та всяку гордість, що повстає проти Божого пізнання; ми підпорядковуємо кожний задум на послух Христові...

2 Коринтян 10:3-5

Уявіть картину: Мойсей сходить на гору, піднімає свої руки до Господа й починає в духовному світі відвойовувати обітниці. А в цей час його послідовник і духовний син веде війну у фізичному світі. Поки Мойсей тримав руки піднятими до неба, його духовний син перемагав; коли ж Мойсей опускав руки, ворог долав народ Божий.

Бог показав мені, що Мойсей у духовному світі вже бачив перемогу. Він молився на підставі Божого Слова та Його обітниць — не на підставі того, що бачили його фізичні очі, а на обіцянці Бога, що Він уже віддав їм землю і вони увійдуть туди з малолітніми, зі старими й з усіма ресурсами. Віра має духовні очі та бачить невидиме. Невидиме є духовною реальністю. Якби Мойсей опустив руки раніше, Ісус Навин програв

би. Але Мойсей дивився на завершену Божу роботу і, бачачи Невидимого, був твердим. Це неймовірно сильна позиція в Бозі!

Як би темрява не згущувалася, Бог пообіцяв, що Його слава зійде над нами. Я хочу, щоб сьогодні ви, як ті, хто має владу в духовному світі, наказали в ім'я Ісуса Христа всякому нечистому духу забиратися геть із ваших домів, від ваших дітей і ваших фінансів! Ви — Мойсей у своєму домі й у своєму народі. Підніміть свій голос, візьміть владу й накажіть цим «філістимлянам», «амалекитянам» і всім бісам забиратися геть від вашої родини, від вашого здоров'я, від ваших ресурсів. Ні копита, чуєте, ні копита не залишайте фараонові! Скажіть: «Я виходжу з усіма своїми дітьми, з усіма малолітніми та старими. Я виходжу з усіма ресурсами, зі сріблом та золотом. Я виходжу зі своїм насінням».

Я сьогодні звертаюся до всіх зрілих людей. Ми остаточно не усвідомлюємо, які атаки обрушує ворог на наступне покоління. Ми навіть уявити не можемо того, що відбувається сьогодні з багатьма підлітками. У 12 років деякі з них хочуть накласти на себе руки, тому що до цього віку вони вже були зґвалтовані, дізналися, що таке наркотики, депресія, знуцання, панічні атаки.

У житті дітей та підлітків точиться неймовірна духовна війна. Я до кінця не розумію їхньої боротьби,

можливо, і не зрозумію, але я точно знаю, що нам, дорослим, треба робити. Нам потрібно перестати воювати за традиції та форми служіння і натомість стати на коліна та почати воювати за наших синів і дочок, за наші ресурси та жертви. Почніть зі своєї сім'ї, дому, народу. Накажіть забратися геть усьому, що прийшло у ваше життя не від Бога. Ісус сказав, що ви наступите на лева і змію, топтатимете молодого левчука й гадюку. Якщо Бог за вас, хто може бути проти вас? Він дав вам владу, **і Він бореться через ваші уста, коли ви вивільняєте Його Слово, Його обітниці й те, що Він обіцяв.**

Дияволе, в ім'я Ісуса, забирайся геть від моїх дітей. Забирайся геть від моїх фінансів. Я виходжу із царства темряви й не залишу тобі жодного копита. Я зрікаюся духу мамони й заявляю, що ти не будеш наді мною панувати й диктувати мені, як і коли мені служити Господу і скільки жертвувати Богові моєму. Господь — Пастир мій, і я житиму під дахом Всевишнього й під покровом Всемогутнього спочиватиму. Господь — надія моя, захист мій; Бог мій, на якого я сподіваюся. Дияволе, ти більше не маєш влади наді мною, над моїми дітьми, над моїми фінансами та іншими сферами мого життя. Я руйную всі твої плани ім'ям Ісуса. Я виганяю тебе.

Я і мій дім будемо служити Господеві. Я живу під пануванням Бога. Господу Богу одному поклоняюся і Йому одному служу!

У духовному світі Бог уже вивільнив усе Своє благословення у ваше життя. Благословення Господнє збагачує і смутку із собою не приносить (див.: Притчі 10:22). Благословення — це більше, ніж гроші. Це вихід із системи Єгипту, з-під влади темряви — з малолітніми, зі старими, з усіма ресурсами та жертвами. Ми йдемо під пануванням Бога, під владою Сина Божого виконувати Його волю на землі, як і на небі. Алілуя!

У нас свято Господу!

Розділ 8
«ЗНАЙШОВ Я ЛЮДИНУ ПО
СЕРЦЮ МОЄМУ»

*Мої вівіці слухаються Мого голосу,
і Я знаю їх,
і вони йдуть за Мною.*

Івана 10:27

*М*омісяця я і далі продовжував їздити в гори й щоразу був сповнений очікування, що настільки переживатиму Бога, що зійду з гори із сяючим обличчям, як Мойсей. Однак були випадки, коли на самоті я просто читав Слово й нічого не переживав. Час минав, а я нічого не отримував. «Бог, чому?» Я був

засмучений і спантеличений. «Що відбувається? Я тут уже три дні...» Й у відповідь я почув: «Синку, просто і далі продовжуй це робити. Вироби таку звичку, створи таке правило у своєму житті, оскільки те, що Я відкрию тобі в Моему Слові, коштуватиме тобі всього — ці одкровення будуть важкими! Я хочу, щоб ти повністю віддавав себе Мені — тоді ти станеш Моїм інструментом». І я продовжував...

Суть таємної кімнати і близьких відносин із Богом полягає в тому, щоби пізнавати Його, чути і виконувати те, що Він каже тобі. Він має стати Господом усього твого життя.

Але давайте по порядку. Мені часто ставлять запитання: «Як пізнавати Бога? Як чути Його голос? Як розуміти Бога?».

По-перше, вивчіть Його мову — наповніть себе Словом Божим. Це дуже важливий момент! Перш ніж Бог послав Єзекіїля виконувати його призначення, Він сказав пророку:

*...Сину людський, нагодуй своє тіло, і **наповни** цим сувоєм, який Я тобі даю, свій шлунок. Коли я його їв, то він був у моїх устах солодкий, як мед. Потім Він сказав мені: Сину людський, збирайся та йди до Ізраїлевого роду і передай їм Мої слова.*

Єзекіїля 3:3-4, виділення автора

Дозвольте повторити: передусім наповніть себе «цим сувоєм» — Словом Божим. Це не означає читати по розділу на день. Слово має стати частиною вас, заповнити вашу внутрішність. Ми маємо жити на такому рівні наповнення Словом, щоб це Слово поступово витіснило з нашого життя все, що не Батьком насаджене. Перед тим як Бог пошле вас виконувати Його волю, Йому потрібно так перетворити ваше мислення, щоб ви думали, як Батько, нічого не додаючи до Його слів і нічого не віднімаючи. Тому наповнюйте себе Словом доти, доки воно не почне проникати до поділу душі й духа і змінювати ваш спосіб життя. І коли Слово стане «плоттю» всередині вас — тоді Єзекіїля 3:4 здійсниться у вашому житті, і ви заговорите Божими словами.

Зауважте: коли пророк Єзекіїль у видінні з'їв цей сувій, в устах його було солодко, як мед. Почніть годувати себе Словом, поки воно не заговорить із вами, і тоді ви навчитеся отримувати від цього насолоду. Це не буде тягарем — Божі одкровення стануть бажаними для вас!

По-друге, помістіть себе в атмосферу вчення Царства Божого, яке оновлює розум, щоб ваше мислення стало відповідним до цього вчення. Недостатньо лише читати Писання. Ви можете вивчити напам'ять цілі розділи, але якщо не дасте змогу Духу Святому оновлювати ваш розум, ви будете неправильно тлумачити слова Бога і Його волю. Я побачив, що перш ніж

Бог посилає вас у призначення, Він працює з вашим способом мислення, щоб коли ви понесете Його послання, ви не почали передавати його по-своєму.

Перебувати в Його присутності

Хочу застерегти вас від однієї крайнощі. Дуже важливо приходити до Бога й перебувати в Його присутності, але коли Ісус навчав про панування Бога, Він виділив не лише це, а три основні якості: *той, хто приходить, слухає і виконує.*

*Чому Мене кличете: Господи, Господи! – а не робите того, що Я кажу? Кожний, **хто приходить** до Мене і **слухає** слово Моє та **виконує** його, – скажу вам, до кого він подібний: він подібний до людини, яка будує дім, котра викопала, поглибила і поклала основу на скелі...*

Луки 6:46-48, виділення автора

Зрозумійте: те, що ви молитесь і Бог відповідає на ваші молитви, не робить Його Господом вашого життя. Те, що ви ходите до церкви і відчуваєте Його присутність, також не робить Його Господом вашого життя. Люди ходять до церкви, співають пісні, поклоняються

Богу, називають Ісуса Господом... Але це ще не означає, що Він є Паном їхнього життя. Справа в тому, що багато віруючих так і не навчилися жити під повним пануванням Бога.

Давайте розглянемо послідовність, яку показав Ісус, говорячи про панування Бога: *той, хто приходить, слухає і виконує.*

Той, хто приходить

Будьте уважні, щоб не виривати з контексту один вірш і не роздмухувати його до крайності, що сьогодні роблять багато проповідників, кажучи, що достатньо перебувати в присутності Бога, любити Бога й поклонятися Йому. Це важливо, не сперечаюся! Однак для багатьох це стало способом життя — постійно їздити на християнські конференції, щоби побути в присутності Бога.

Скажіть мені чесно: хотіли б ви, щоб ваш син постійно був поруч із вами, говорячи вам про свою любов, але при цьому нічого не робив?

Уявіть: прийшов до мене син-підліток, сів до мене на руки і сказав: «Тато, я так люблю тебе!» — «Здорово! Я також люблю тебе, синку!». Ну, посиділи так годину, посиділи дві, і я вирішив повернутися до своїх справ. А син пішов за мною і знову сів до мене на руки, і

знову почав говорити про свою любов. Але життя складається не лише з того, щоб сидіти й зізнаватися одне одному в любові?!

Ви розумієте? «Ну, якщо ти справді любиш мене, синку, допоможи мені! У мене величезні плани, мені стільки всього потрібно встигнути!» — «Ти що, тато! Головне — сидіти у твоїй присутності й любити тебе!»

Як ми дійшли до таких крайнощів?!

Чому я так вважаю? Тому, що Ісус також говорив про це в притчі про батька, який мав двох синів. Кожному з них батько сказав: «Іди в мій виноградник». Перший відмовився йти, але потім розкаявся і пішов. А другий пообіцяв піти, але не пішов. Ісус запитав: «Хто з них виконав волю батька?» (див.: Матвія 21:28–31). Звичайно ж, перший.

Знову ж таки, якби Сам Ісус впав у таку крайність, то Він не відходив би від трону Свого Батька. Однак Син Божий від самого початку сказав: «Я йду виконати волю Твою». Ці слова мають стати для нас ключовими! (див.: Євреїв 10:7). Важливо не тільки **приходити** в Божу присутність — важливо **чути** Його голос і **виконувати** Його волю. У 6-му розділі Книги Ісаї описано, як під час поклоніння пророк почув голос Бога: «...кого Мені послати? і хто піде для Нас?..» (Ісаї 6:8).

Важливо не тільки приходити в Божу присутність — важливо навчитися жити з Божою присутністю.

Той, хто слухає

Далі в цій послідовності написано: «... і слухає слово Моє...» (див.: Луки 6:46–48). Той, хто слухає, — це той, хто приходить до Бога з метою почути Його голос і з ким Бог починає ділитися Словом. Мета таємної кімнати не в тому, щоб «відмолитися» дві години, а в тому, щоби пізнавати Його й чути Його голос. А це може зайняти й цілий день, і три дні, і навіть тиждень... Але й це ще не робить Його вашим Господом!

Знаєте, скільки людей сьогодні чують Бога й «колекціонують» Його пророцтва й одкровення? Вони розбирають уривки з Писання, прослуховують проповіді помазаних служителів, але нічого із цим не роблять і нічого не змінюють у своєму житті. Навіщо тоді Бог говорить до вас? Щоб ви збирали інформацію? На жаль, я зустрічав безліч людей, які отримали одкровення про панування Бога і про Божу волю для свого життя, але так і не увійшли у своє покликання. Якщо ви не почнете робити практичні кроки, усе залишиться на рівні знань, і ви ніколи не побачите прояву Божого панування у своєму житті!

Якщо ви отримали слово від Господа, необхідно точно виконати те, що Він доручив вам. Бог чекає від вас послуху.

Той, хто виконує

Ми — сини Царства, як написано:

*...Він визволив нас від влади темряви та
переніс до Царства Свого улюбленого Сина...*

до Колосян 1:13

Отець уже вивів нас із контролюючої системи темряви і ввів у Царство Ісуса Христа. Це вже відбулося, тому ми можемо жити на землі не під пануванням цього світу, а під пануванням нашого Бога. Ісус продемонстрував на власному прикладі цей спосіб життя під пануванням Бога. Ні релігійна, ні політична системи не були здатні контролювати Ісуса — Він не залежав від них. Ізраїльські лідери дратувалися через своє безсилля, тому що не могли маніпулювати Ним. **Ісус перебував у цьому світі, але був не від цього світу, тому що жив під пануванням Отця в Його Царстві.**

Знаєте, сьогодні в християнстві надто багато змішання, тому ми не бачимо Божого панування на землі. Багато тих, хто виріс у демократичному суспільстві, навіть у церкву впровадили цю систему. У церквах проходять різні голосування, як у демократичній структурі, де люди обирають уряд, голосують за постанови й поправки до конституції та законів.

Наважуся заявити, що в Царстві Божому немає демократії. Царством править Цар, а зі словом Царя не сперечаються, його не виносять на голосування — йому коряться. Він Цар і Пан, Який володіє всім.

Божий план полягав у тому, щоб Його народ не був схожим на всі інші народи. Бог Сам хотів бути Царем для Ізраїлю і вести Свій народ через пророків і суддів. Але ізраїльтяни попросили собі царя, щоби бути такими, як усі. Вони відкинули досконалий Божий задум щодо себе й поставили над собою правителя.

Сьогодні в церквах люди кидають жереб або голосують за те, хто буде пастором. Але в Царстві Божому пасторів не обирають. Біблія говорить, що Бог ставить апостолів, пророків, євангелістів, пастирів та інших служителів. Якщо вас обирають люди, то рано чи пізно ви потрапите в пастку догоджання людям.

Церковні лідери можуть лише рукопокладати і благословляти на служіння тих, на кому видно Боже покликання. Адже це Божа Церква, це Його Царство. Якщо ми почнемо самі обирати пасторів, то будемо робити це за поглядом наших очей і за слухом наших вух. І ці служителі потраплять у спокусу догоджати «своїм виборцям».

Щось подібне сталося із Саулом, який у процесі свого царювання став залежати від людей і перестав догоджати Богові. Його серце не було цілком віддане

Господу, щоб точно виконувати Його Слово, тому він пішов на компроміс із людьми.

Послух кращий за жертву

Якось Самуїл сказав Саулові: Господь колись послав мене, аби помазати тебе царем над Його народом, Ізраїлем, тому зараз вислухай Господнє доручення. Так говорить Господь Саваот: Я вирішив покарати Амалека за те, що він учинив Ізраїлеві, перешкоджаючи йому дорогою, коли той вийшов з Єгипту. Тому зараз іди й відплати Амалеку, прирікши під закляття все, що є в нього...

1 Самуїла 15:1-3

Отже, Бог дає Саулові завдання і очікує, що той точно його виконає. Однак цар іде на компроміс: залишає живою найкращу худобу, виправдовуючи свої дії тим, що збирався принести її у всепалення Богові. Хочеться запитати Саула: «А Бог просив тебе про це?».

Зверніть увагу на 22-й вірш:

Тоді Самуїл промовив: Хіба Господу приємніші всепалення і жертви, ніж послух

*Господньому слову? Запам'ятай: **Послух**
кращий за жертву, й покірливість краща
за баранячий жир!*

1 Самуїла 15:22, виділення автора

Друзі, можливо, ви багато чим жертвуйте для Бога, присвячуючи Йому свої сили, час, гроші, таланти. **Зрозумійте: можна багато жертвувати для Бога, але водночас не догоджати Йому.** Ви можете брати участь у тому чи іншому служінні, бути частиною будь-якої місії або помісної церкви і все ж не виконати Божу волю щодо вас. Невже ви думаете, що ваша жертва настільки ж приємна Богові, як послух голосу Духа Святого всередині вас?

Ми мусимо приходити до Господа, щоб навчитися від Нього, щоб чути й точно виконувати Його слово. І кожен християнин має керуватися саме голосом Духа Святого всередині себе, а не думкою натовпу.

Немає нічого важливішого в пануванні Бога, ніж послух тому слову, яке Бог довірив вам. І разом зі словом Він дає кожному благодать згідно з даром Христовим. На жаль, багато хто, як Йона, часом уникають Божого голосу, боячись відповідальності і виправдовуючи себе своїми жертвами. Так, ви можете приносити десятини, допомагати жебракам, служити в церкві та говорити собі: «О, я так багато роблю для

Бога!». Але найбільша жертва, яку Бог чекає від вас, — щоб ви поклали на вівтар свою волю і сказали: «Від цього моменту не мій вибір, а Твій; не моя воля, а Твоя нехай буде в моєму житті».

Одного разу Бог витяг нас із царства темряви і ввів у Царство Світла, зробив нас Своїми дітьми, царським священством. Це не просто фрази — у цьому закладене наше призначення. Я впевнений, що призначення є в кожного, хто увірував, а не лише в деяких, і Бог очікує від нас послуху.

Я звертаюся зараз до кожного християнина. Можна багато жертвувати й ніколи не догодити Богові. Можна багато служити й ніколи не виконати свого призначення, не виконати того, що Бог очікує саме від тебе. Ви можете запитати:

— А хіба служіння не є моїм призначенням?

— А ви почули це від Бога?

Писання вчить нас «сповнятися пізнанням Його волі» (див.: Колосян 1:9). Щоб чути Бога й щоб Святий Дух провадив, потрібно будувати з Ним близькі стосунки. Коли ви пізнаєте Його волю і виконуєте її, ви отримуєте свідчення Духа Святого, що поведетеся гідно Бога, щоб догодити Йому в усьому.

**Жертвами ми можемо привернути увагу людей.
Послухом ми привертаємо увагу Бога.**

Саул не послухався слів Господа, тому що дивився на людей і був відданий служінню Богові, але не Самому Богу. Думка людей і власна репутація хвилювали його більше, ніж думка Бога.

Тоді Бог сказав: «Тепер Я виберу мужа по серцю Моєму, який виконає всі Мої наміри».

Різниця між Давидом і Саулом

Знаєте, у чому різниця між царюванням Давида й Саула?

*Давид говорить про Нього: **Я завжди бачив Господа переді мною**, бо Він – праворуч мене, щоб я не похитнувся.*

Дії 2:25, виділення автора

Іншими словами, Давид постійно тримав свій погляд на Богові, підкоряючи себе Його пануванню. Дозвольте повторити: **у будь-яких ситуаціях увага Давида була спрямована на Господа.**

Коли звичайний пастух вирішив стати проти Голіафа, говорячи: «Хто цей необрізаний филистинець?..» — його брати обурилися: «Що ти про себе уявив? Хто ти такий? Ми знаємо тебе — ти гордовитий.

Ми знаємо твоє лукаве серце». Але насправді Давидом керували не гордість чи пихатість, а смиренність перед Богом. Така відвага проти велетня була результатом близьких стосунків з Господом, хоча в очах братів вона здавалася гордовитістю.

Давид настільки цінував близькість із Духом Святим, що ніщо інше не мало більшої цінності в його очах і не могло відволікти його увагу від Господа. Те, що ти цінуєш понад усе й боїшся втратити, визначає, куди буде спрямована твоя увага і твоє серце. Іншими словами, **твоя увага буде зосереджена на тому, що для тебе є найціннішим.**

Зауважте: Давид не боявся втратити царство, дім чи репутацію — не про це він переживав найбільше! Коли Давид згрішив, він так молився до Бога:

*Супроти Тебе, – Тебе єдиного, – я згрішив і вчинив те, що є злом у Твоїх очах... Серце чисте створи в мені, Боже, і духа правоти віднови у мені. Не відкидай мене від Свого обличчя і **не відбирай від мене Свого Святого Духа.***

Псалми 51:6,12-13, виділення автора

Фраза «не відбирай від мене Свого Святого Духа» означає, що Давид був з'єднаний із Божим Духом. І в

тій драматичній ситуації, у якій він опинився, Давид переживав не про своє становище в суспільстві чи репутацію, а про те, щоб не втратити близькість із Богом, не втратити Божого голосу, не втратити Його присутності у своєму житті.

Далі у своїй молитві покаяння він кличе: *«Поверни мені радість Свого спасіння і зміцни в мені духа слухняності»*, — а це говорить про панування Бога. Іншими словами, Давид просить: «Боже, утверди знову Твоє панування в моєму житті!».

Ось що найбільше хвилювало Давида:

Перше: «Духа Святого не відбери від мене!».

Друге: «Утверди Твоє панування!».

Зверніть увагу: коли Бог відкинув Саула, Він не відкинув його із царства. Саул і далі продовжував царювати ще досить довго — 32 роки! *Що ж Бог відкинув від Саула?* Своє панування. Дух Господній відійшов від нього.

Написано, що Дух Господній відійшов від Саула (див.: 1 Самуїла 16:14), і панування Бога пішло з його життя. Дух Божий став перебувати на Давиді. **Бог змінив Своє панування.**

А Саул і далі продовжував царювати. Корона в нього залишилася, дари залишилися, позиція залишилася, обов'язки залишилися. Але з його життя пішло

головне: Дух Господній, Божий голос, Божа присутність. Саул більше не чув Бога, і Господь більше не відповідав йому, не спрямовував його. Він так само, як Адам, через непослух відкинув панування Бога у своєму житті.

Я знайшов людину по серцю Моєму

Дух Господній став перебувати на Давиді. Бог засвідчив про Давида таке: *«Знайшов Я Давида... людину Мого серця — він виконає всі Мої наміри!»* (Дії 13:22). Іншими словами, Бог говорить: «Я знайшов людину, яка віддасть себе Мені повністю і буде шукати Мое серце, Мої бажання, тому Я зможу через нього здійснити Свою волю на землі. **Я знайшов людину по серцю Моєму**, яка виконає всі Мої бажання — тому Я буду провадити його стежками правди заради імені Свого. Я буду його Господом і його Пастирем, а він буде перебувати під Моїм пануванням».

Так, Давид грішив і навіть робив серйозні помилки, але водночас залишався чоловіком по серцю Бога. Чому? Тому що Бог дивиться інакше. Я не виправдовую гріхи Давида, я показую, що Бог знайшов у ньому: його пріоритетом були Божий голос і близькість із Духом Святим. Це настільки сильно було в його серці, що Бог знав — через Давида Він зможе виконати Свої бажання на землі.

Наприкінці свого життя Давид, звертаючись до народу, ділиться потаємним — своїм серцем і досвідом пізнання Бога:

*Після цього Давид перед усією громадою проголосив молитву хваління Господу. Давид промовив: Благословенний Ти, **Господи**, Боже Ізраїлю, батька нашого, від віку й до віку! Твоя, **Господи**, величність, сила, пишнота, слава, і могутність, адже все, що на небі й на землі Твоє! І Тобі, **Господи**, належить царство! Ти вищий понад усе, як Владика! Від Тебе походять багатство і слава, Ти володієш усім, і в Твоїх руках сила та потуга; від Твоєї руки залежить учинити когось великим і могутнім! Тепер же, Боже наш, прославляємо Тебе й приносимо подяку та хвалу **Твоєму славному Імені!***

1 Хронік 29:10-13, виділення автора

Що це за Ім'я? Господь!

У цьому й різниця: Саул царював сам, а Давид давав змогу Богові царювати через нього.

Бога роблять Господом не наші слова й молитви. Тільки виконання Його Слова активує панування Бога

в нашому житті. Якщо ми не підкоряємося Його Слово, ми відштовхуємо Його панування від свого життя.

Послух

Ісус був слухняним Богу в усьому — аж до смерті хресної (див.: до Филип'ян 2:8). Він продемонстрував це Своїм способом життя: *«Син не може робити нічого Сам від Себе, а тільки те, що бачить, як Отець робить»*. Є певний рівень послуху Богу, коли ви помираєте для себе.

Я завжди нахиляю себе шукати Його голосу та Його волі. Що Бог думає про мене? Яке моє призначення? Який задум у Бога щодо мене і яка моя роль на землі?

Коли я шукаю цього у своїх таємних стосунках із Богом, коли я захоплений Його Словом — моя покора Богові навіть у дрібницях призводить мене до того стану, коли вже не я живу, але Він панує через мене.

Що активує Його панування? Послух. Виконання того, що Він сказав. Написано: *«... блаженні ті, які слухають Боже слово й березуть його!»* (Луки 11:28). **Кожного разу, коли я підкоряюсь Богу та Його Слово, я активую Його панування у своєму житті.** Ось як це виглядає практично. У Біблії написано: *«... моліться за тих, які [кривдять і] переслідують вас...»* (Матвія 5:44). Ми можемо сто разів читати ці слова, але не

виконувати їх, і вони не стануть частиною нас. Але якщо ми молимося за тих, які кривдять нас, ми активуємо Боже панування у своєму житті.

Загалом, розділи 5–7 Євангелії від Матвія — це конституція Царства Божого. Я постійно їх перечитую. Щоб зростати в слухняності та виконанні Божого Слова, треба починати звідси. Тут Ісус торкнувся всіх сфер нашого життя і показав, як через них вивільняється Боже панування в наше життя. Тільки уявіть: ми можемо жити, у всьому догоджаючи Йому — жити під повною покорою і пануванням Бога. А такі люди дуже небезпечні для царства п'їтьми!

Тому міра нашої слухняності визначить рівень Божого панування в нашому житті. Покірність Божому голосу буде утримувати нас у Його волі. Слухняність визначить, наскільки ми зможемо виконати своє призначення тут, на землі.

Міра нашої слухняності Богові визначить рівень Його панування в нашому житті і Його слави через нас на землі.

Вічність набагато ближче

Боріться за свої стосунки з Богом. Заберіть погляд від метушні. Написано: «І не пристосовуйтеся до цього віку, але принесіть ваші тіла як живу жертву...»

(див.: Римлян 12:1–2). Друзі, навчіться зупинятися і приходити до Нього, слухати Його голос і виконувати Його Слово. Підніміть ваші очі до небес, звідки приходить допомога. Дух Святий говорить вам: «Ви можете виправдовувати себе жертвами і приношеннями — тим, що ви багато робите для людей і багато служите. Але найкраще, що ви можете робити, — це чути голос Божий і виконувати те завдання, яке Він вам дав. Послух важливіший за жертви!». Адже якщо Бог щось говорить нам, а ми не виконуємо — ми відрізаємо себе від Його панування. Молюся, щоб Господь допоміг вам жити в повному підкоренні Йому.

Ми часто говоримо: *«Я хочу бути людиною по серцю Бога»*. І ми думаємо, що якщо будемо більше молитися, то будемо по серцю Бога. Або якщо ми будемо більше поститися і жертвувати, то будемо по серцю Бога. Усе це важливо, але це не зовсім правильний погляд. Більше молитви не зробить нас по серцю Бога.

Я прошу, щоб ви зазирали у своє серце: чи є Ісус Господом вашого життя У ВСЬОМУ?

Я кілька разів переживав стан знаходження поза тілом і на собі відчув, наскільки у фізичному тілі всі наші почуття притуплені, багато спогадів стираються з пам'яті та забуваються. Але коли людина залишає тіло, її пам'ять, почуття, емоції набагато загострюються. Вона пам'ятає все до найменших дрібниць:

кожну ситуацію, кожну розмову, усі пов'язані із цим почуття і емоції.

Багато віруючих, які прожили свій земний відрізок життя, опиняться на небесах, але між ними буде величезна різниця в славі. Найважчим для них буде пам'ять про кожну нагоду, кожен шанс, який Бог давав їм, щоб вони щось зробили, але вони це проігнорували. Він закликав їх рухатися далі в пізнанні Його. Він чекав на них у таємній кімнаті. Він пробуджував їх вночі для молитви. Але вони жили для себе. І сумно буде всю вічність усвідомлювати, що ти прожив на землі життя повз мету. Вражав людей своїми пожертвами, служінням, програмами, догоджав думці людей. Ти прожив ніби гарне християнське життя, але не виконав свого призначення. Ти ніби врятований, АЛЕ не виконав волю Бога щодо себе. Це жахливо!

І якщо ти не будував близьких стосунків із Богом на землі, якщо Він не цікавив тебе як Особа, якщо тебе не цікавило Його серце, невже ти думаєш, що у вічності опинишся поруч із Ним? Те, що ти молився і Бог відповідав на твої молитви, зовсім не означає, що ти був близьким із Ним. Те, що ти мав служіння, не означає, що ти був із Ним близьким. У вічності буде різниця в славі і близькості з Ним. Але сьогодні, поки ти ще на землі, куди спрямована твоя увага? Які твої відносини з Богом?

Знаєте, у ці останні дні я все частіше розмірковую над цим і просто кричу в небо: «Господи, я тут, на землі, заради одного — я хочу виконати волю Твою. Я хочу чути Твій голос, який скеровуватиме мене. Я буду коритися цьому голосу. Я хочу бути близьким із Тобою, біля серця Твого, і зробити все на землі, заради чого Ти дав мені народитися».

Я вірю, що й у сучасному світі можна жити радикально для Христа — під повним пануванням Бога. В останні часи, поряд із катаклізмами, політичними проблемами, фінансовими потрясіннями, що відбуватимуться, нас врятує саме панування Бога в нашому житті. Я абсолютно впевнений, що можна, живучи в цьому світі, бути, як Ісус, не від цього світу, знаходитися під пануванням Бога, поширювати Його Царство й бути благословенням для всіх людей.

Я абсолютно впевнений, що все, що відбувалося в служінні Ісуса, доступне й нам. Я ревную, щоб у нашому поколінні відбувалися Дії апостолів, і ми бачили славу Божу. Це пов'язано не тільки з одкровенням, але і з нашою слухняністю.

Якщо чесно, то після того, як ви прочитаєте цю книгу, я не хотів би почути від вас тільки те, скільки нового ви дізналися. Я дійсно хочу почути, що ви почали практикувати все це у своєму житті, що ваші відносини з Богом змінилися, і ви пізнаєте, чуєте та виконуєте те, що Він говорить вам.

Господи, я молюся зараз за людей, які читають цю книгу. Доторкнись до них, Дух Святий. Дай їм побачити своє життя з перспективи вічності. Допоможи їм зупинитися і прислухатися до Твого голосу всередині них. Дай їм силу змінити те, що потребує змін. Дай їм спрагу пізнавати Твою волю і виконувати ту дію у Твоєму тілі, якої Ти очікуєш від них. Поведи їх далі, Дух Святий. Нехай вони стануть учнями по серцю Твоєму і **виконують** усі бажання Твої. В ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Розділ 9
ДИХАННЯ БОГА

*Але надходить час, – і вже тепер
він є, – коли правдиві поклонники
будуть поклонятися Отцеві в
Дусі та істині, бо Отець шукає
Собі таких поклонників.*

Івана 4:23

Що зі мною відбувається?

Не завжди легко говорити про свої помилки та промахи. Не завжди легко просити прощення, каятися і щось змінювати у своєму характері. Але я обіцяв вам

ще із самого початку цієї книги, що буду відкритим і поділюся своїм досвідом — і не тільки перемогами, але й помилками — тим, чому Бог навчав мене упродовж багатьох років, відновлюючи мене в статусі Свого сина й посланця на землі.

Якось на початку року я вzmолився: «Боже, що зі мною відбувається? Я став якимось іншим. Я не хочу прикидатися чи награвати якісь речі. Я хочу бути справжнім. Але я відчуваю, що застряг!».

О, у видимому світі все йшло прекрасно: церква зростала, служіння набирало обертів, команда росла, відділи розвивалися. Я багато служив і проповідував, помазання діяло, люди переживали Бога. Але в собі я-то знав, що ніби не можу прорватися далі в Богові. Це важко пояснити, але ніби в мої особисті стосунки з Ним прийшов застій. Цього не знали й не бачили оточуючі, проте я всередині знав про це.

Я взяв піст і поїхав у гори: «Бог, я не хочу втратити Твоє дихання у своєму житті. Я відчуваю, що став якимось теплим, не таким, як був раніше. Випробуй мое серце, Дух Святий, і відкрий мені, що зі мною. Боже, я хочу піднятися на інший рівень відносин із Тобою!».

— Ти дійсно хочеш це знати?

— Так, навчи мене, Дух Святий!

— Сину, у твоєму житті є гордість — вона заважає тобі. І вона заважає Мені.

— Гордість? Як? Де? У чому?

І Дух Святий почав нагадувати мені ситуації, розмови, події, у яких я шукав своєї вигоди, ігнорував інших, відповідав зверхньо... Мені стало так соромно за самого себе й неприємно, що все це ще мало місце в моєму серці.

— Ти так багато в проповідях розповідаєш про те, як ти упокорюєшся, що навіть не помічаєш, що там стало більше твого «я». Я не покликав тебе говорити про покору — Я покликав тебе ходити в покорі. Про покору не говорять — у покорі ходять. І в упокоренні говорять про Мою славу, Мої діла, Мою доброту.

Далі я був на підлозі перед Богом і просив: «Боже, прости мене! Я не хочу бути гордим. Я не хочу бути великим у власних очах. Боже, прости мене! Я виправлю все, я вибачуся перед цими людьми. Мені так соромно за те, що це було в моєму серці. Допоможи мені бути простим, відкритим, доступним, як Твій Син Ісус. Боже, змінюй мене, щоб я міг відображати Твій образ. Змінюй мене, я відкритий для Тебе!».

Я відчув, як мене накрив Божий потік. Я відчув Його свіжу оливу. Я відчув Його дихання! Нарешті! Друзі, це так цінно!

Боже, наведи Твій порядок!

Написано, що Бог гордим противиться, а покірним дає благодать (див.: Якова 4:6). Він бачить нас зсередини. Він бачить, що відбувається в наших серцях. Якщо у твоєму житті підіймається гордість, то на твоєму шляху стає Бог. Не диявол, а Сам Бог протистоїть гордості. Ти можеш молитися, клопотати, проголошувати, наказувати, зв'язувати сили темряви, але в тебе нічого не вийде, бо тобі протистоїть не диявол, а Сам Бог.

Я точно знаю, що Бог бажає повести кожного з нас далі — до більшої близькості з Ним, у Його реальність, у пізнання і одкровення. Питання в тому, *наскільки ми цього хочемо. Наскільки ми відкриті до змін?* Дух Святий нікого не змушує змінюватися. Він просто показує те, що заважає Йому й тобі. А далі — це між тобою і Богом. Це твій вибір. Це твоє життя.

Інколи ми не знаємо самих себе. Тому не бійтеся молитися так, як молився Давид: «Досліди мене, Боже. Досліди моє серце: чи не йду я згубною дорогою? Скеруй мене на шлях істини згідно з Твоєю волею. Боже, наведи Твій божественний лад усередині мене» (див.: Псалом 139:23–24). Так, це смілива і правильна молитва! Це найкраще, про що може просити людина, яка хоче бути по серцю Бога.

Мені потрібно це повторити: «*Пізнай моє серце, випробуй мої думки: чи не йду я згубною дорогою, і скеруй мене на шлях вічності*», — це найкраще, чого може просити людина, котра хоче бути по серцю Бога.

Усі ми хочемо, щоби Бог навів лад у церкві, служінні, сім'ї, відносинах — так дозвольте Богу розпочати з вашого особистого життя і навести лад у ваших думках, мотивах, емоціях, серці, поглядах. Зрештою, ви дасте відповідь не батькам, не братам, не пастору, не друзям. Ви дасте звіт Богові. І якщо кінець пов'язаний із Ним, давайте вчитися ходити перед Ним. Жити перед Ним. Давати змогу Йому змінювати себе, щоб Він міг направляти нас.

Чому Уззія?

Одного разу пророк Ісаї побачив духовний світ і Господа, Який сидів на троні. Він у своїй книзі описує це переживання і починає зі слів:

*У рік смерті царя Уззії я побачив мого
Владуку, Який сидів на високому і
піднесеному престолі...*

Ісаї 6:1, виділення автора

А до чого тут Уззія? Невже це важливо? Згадка про смерть царя Уззії тут не випадкова, це не помилка. Кожна фраза в цій пророчій книзі має значення.

Справа в тому, що Уззія був дуже гордим і пихатим царем. Він просто уособлював собою гордість. Хоча він починав свій шлях добре: він робив угодне в Господніх очах, і Сам Бог сприяв йому. Але коли Уззія став сильним і його ім'я пронеслося далеко, його серце запишалось настільки, що він почав зазіхати на священство.

Але як тільки він зміцнів, його серце загорділо на власну загибель, і він згрішив проти Господа, свого Бога. Уззія увійшов у Господній Храм, аби самому принести жертву кадіння на кадильному жертівнику.

2 Хронік 26:16

Загорділо серце — Бог ставиться до цього дуже серйозно!

У Книзі Приповістей 6:16–17 написано про сім речей, котрі ненавидить Бог. Невже Бог може ненавидіти? О так! І перші в цьому списку — очі пихаті. Чому очі? Очі уособлюють твій погляд на все. Якою ти бачиш людину, так ти до неї і ставишся. Засуджуючи іншого, ти бачиш його нижчим за себе — навіть якщо

до кінця цього не усвідомлюєш. Це очі пихаті. Якщо ти заздриш, ти бачиш Бога неправильно. Це очі зарозумілі. Якщо ти відмовляєшся пробачати, ти бачиш себе неправильно. Це очі погорді. Критика, ремствування, осудження, непростення, заздрість... — це очі гордовиті. Бог ненавидить це. Він цьому противиться. Тому написано: «Кожна гора та пагорб понизяться; кривизна нехай вирівняється — і з'явиться слава Господня!» (див.: Ісаї 40:4–5).

Кожна гора понизиться — і з'явиться слава Господня!

Давайте повернемося до пророка Ісаї і знову уважно подивимося на цей текст:

У рік смерті царя Уззії я побачив мого Владика, Який сидів на високому і піднесеному престолі, а краї Його шат наповнювали Храм. Над Ним стояли серафими. У кожного з них було по шість крил: двома він закривав своє обличчя, двома покривав свої ноги і двома літав.

Ісаї 6:1-2

Іншими словами, коли гордість померла, то гора понизилася, і пророк побачив Господа, Який сидів на високому й піднесеному престолі — вище Нього вже немає нікого!

Це не просто опис: пророк Ісаї, завдяки своєму дару, бачить духовний світ і відкриває нам модель того, як проявляється панування Бога.

Замисліться: Хто знаходиться в центрі поклоніння? На Кому має бути вся увага? На музикантах? Пасторі церкви? Гостях? Звичайно ж, на Богові! Тому серафими закривали свої обличчя, щоб не привертати до себе увагу. Усе повинно бути спрямоване до Того, Хто понад усе, як Володар. Усе навколо Нього!

*І волали вони один до другого, повторюючи:
Святий, святий, святий Господь Саваот!
Уся земля сповнена Його славою!*

Ісаї 6:3

Коли ми збираємося разом і прославляємо Бога, ми не просто співаємо один одному. Ні, ми разом щось стверджуємо: «Святий, Святий, Святий Господь Саваот!». Через це проголошення в духовному світі щось відбувається.

Коли ми починаємо підносити Його, коли всі наші думки і слова про Нього й до Нього, тоді земля

починає наповнюватися Його славою. **Поклоніння звучить на небесах, а слава проявляється на землі.** Написано: «Уся земля сповнена Його славою». Кожного разу, коли ми зосереджуємо свою увагу на Господі і возвеличуємо Його, не може бути такого, щоб на землі нічого не відбувалося! Не може бути такого, щоб у твоєму житті нічого не відбувалося. Ця модель поклоніння утверджує Його панування у твоєму житті та вивільнює Його славу на землі.

Дивіться, що відбувалося далі:

*Від голосу волаючих захиталися підвалини
й пороги брам, і Храм наповнився димом.*

Ісаї 6:4

Зверніть увагу, що в небесній моделі поклоніння не шепочуть і не соромляться. Там голос тих, хто вигукує, коливає все! Від чого здригнулася храмова брама? Від поклоніння. Це ж як голосно треба було волати! Тому те, з якою силою ти славиш Бога, має значення. (Я думаю, що цей вірш із Книги пророка Ісаї варто присвятити всім противникам гучних пісень прославлення!) Тож давайте поклонятися Богу на землі так, як поклоняються на небі, — так, як Йому подобається!

Це страшно, коли люди говорять: «Я не буду ходити в ту церкву: мені не подобається, як там співають!». Зачекайте, хіба вони співають, щоб сподобатися вам? Ви що, поклоніння визначаєте собою? До чого тут ви?

Що відбулося далі? Храм наповнився димом. У Новому Заповіті ми з вами — храм Духа Святого. Дім Божий має бути наповнений не зневірою, не смутком, не страхом, не депресією, а маніфестацією слави Божої — *Shekinah glory*, хмарою слави. Ось на який рівень Бог веде Свою Церкву, яка буде наповнена Його славою і силою так, що ніщо видиме не зможе її похитнути й ніщо нечисте не зможе перед нею встояти.

Поклоніння — це не просто пісні, це ствердження Божої влади й панування над нами. Боже панування в нашому житті пов'язане з нашим поклонінням. І коли в нашому житті всю увагу й поклоніння ми віддаємо Господу, щось відбувається. І диявол боїться цього.

Де ваша увага, там буде і ваше поклоніння

Ми бачимо, що питання поклоніння гостро постало на самому початку служіння Ісуса.

*І [диявол], повівши Його [на високу гору],
показав Йому на мить усі царства світу,*

*і сказав Йому диявол: Я дам Тобі всю оцю
владу та їхню славу, бо мені це передано,
і я, кому тільки хочу, тому й даю її...*

Луки 4:5-6, виділення автора

Дозвольте пояснити, що ця розмова відбувалася до Голгофи. Так, до хреста диявол мав цю владу, але після хреста вся влада була відібрана в нього (див.: Матвія 28:18).

Простежте тактику сатани. На високій горі він показує Ісусу всі царства світу та їхню славу. Згадайте третій розділ Буття: чим більше Єва **дивилася** на заборонений плід і слухала слова змія, тим більше їй хотілося покуштувати те, про що він говорив. Вона відвела погляд від того, що сказав їй Бог, відвела увагу від Бога.

І той самий почерк виявився там, на високій горі. Сатана миттєво показав Ісусу всі царства світу: «Дивися на все це: на цю владу, на ці царства, на їхню славу — і відведи увагу від Господа, подивися на все це. Просто на хвилинку забудься про те, що згори. Зверни увагу на це. Дивись на земне — і все це буде твоїм. Хіба не круто?!». Навіть сатана розуміє: **куди буде спрямована твоя увага, туди буде спрямоване і твоє поклоніння!**

Хочеться запитати: «Люцифере, звідки раптом така щедрість? Заради чого це ти готовий усе віддати? Усі царства, усю їхню славу, усю владу... Заради чого?». Отже, наступне, що скаже Люцифер, має цінність більшу, ніж усі царства, ніж будь-яка їхня слава і влада:

*...отже, коли Ти поклонишся переді мною,
то все це буде Твоїм!*

Луки 4:7

Напевно, ми чогось не розуміємо про суть поклоніння, адже для Люцифера воно є більшою цінністю, ніж усі земні царства, ніж будь-яка слава і влада! Ні, він не пісню попросив заспівати! Коли вирішувалося питання поклоніння, там не було ані сцени, ані інструментів, ані збірників, ані барабанів. Тому що суть поклоніння більша, ніж усе це.

До речі, деякі богослови говорять, що Люцифер був лідером прославлення на небесах. Я не в курсі, звідки вони це взяли. У Писанні говориться, що він був херувимом-покровителем (див.: Єзекіїла 28:14). Херувими є носіями і зберігачами Божої присутності (див.: Псалом 18:11), і Сам Бог сидить на херувимах (див.: Псалом 99:1). А Люцифер у свій час був головним херувимом. У нього була найближча до Бога позиція. Він чудово знав славу, силу і владу Божу, тому що він переправляв славу Бога (див.: Єзекіїла 28:14, де

одне зі значень слова «покровитель» — це переправляти силу Божу). У якийсь момент Люцифер перевів погляд від Бога на себе, на свою красу та помазання і захотів уваги до себе. (Будь ласка, не прогавте цей важливий момент, коли Боже дихання від'єднується!). Він перестав фокусувати увагу на Господі та зажадав поклоніння собі.

Написано:

Загордилось твоє серце через твою красу, – ти занапастив свою мудрість власним марнославством...

Єзекііля 28:17

Адже це й була головна причина, через яку його було скинуто. І досі це актуально для багатьох служителів! Коли люди починають рухатися в помазанні, дарах і силі Божій, на якомусь етапі вони переводять погляд на себе — на свої здобутки, популярність, мудрість, харизматичність — не помічаючи, що тишком-нишком присвоюють Божу славу собі. А як тільки в серце закрадається гордість, починається застій та падіння. *Боже мій, збережи нас! Збережи Твоїх служителів від цього!*

Гордість фокусує увагу на собі, а смиренність тримає увагу на Господі!

А Ісус у відповідь сказав йому: [Іди геть від Мене, сатано!] Написано: Господу, Богові своєму, поклонятимешся і Йому одному служитимеш!

Луки 4:8

Це дуже важливо, тому що поклоніння визначає і стверджує Боже панування і владу над нашим життям!

Зверніть увагу на порядок слів в останньому рядку. Спочатку «Господу поклоняйся», і лише потім — «Йому одному служи». Тому що б ти не робив, яким би не було твоє служіння — на першому місці повинно бути поклоніння Господу, а потім усе решта. **Служіння повинно витікати з поклоніння Господу, а не навпаки!**

Я вірю, що сьогодні Бог відновлює модель істинного поклоніння по всьому обличчю землі. У цьому поколінні Отець шукає Собі поклонників, які поклоняться Йому в душі та істині, щоб воля Його була на землі, як і на небі (див.: Івана 4:23). Пам'ятайте: якщо Ісус є Господом вашого життя і коли вся ваша увага спрямована на Нього — тоді Його увага буде спрямована на вас. **А де Його увага, там і Його дихання.**

Бог відновлює справжнє поклоніння

*І з цим узгоджуються слова пророків, як написано: Після цього повернуся і **відбудую** зруйнований намет Давида, і руїну його відбудую, і підніму його...*

Дії 15:15-16, виділення автора

Іншими словами, Бог говорить: «Я все ще пам'ятаю скинію Давида — він у свій час зрозумів, що було в Моєму серці...». Давид був з'єднаний із Духом Божим, він бачив поклоніння Богові по-іншому, тому вірою почав створювати те, що не вмещалося в розум людей. Уявіть тільки, через що проходив Давид! У той час для поклоніння Богові приносили козлів, тельців та інші жертви — постійно лилася кров тварин. А Давид, всупереч людським думкам, традиціям і формам, почав майструвати музичні інструменти, танцювати перед Господом, складати для Нього нові пісні, збирати на репетиції спраглих людей, пояснюючи їм: «Оце і є справжнє поклоніння — на землі, як і на небі!».

Давид усвідомив суть поклоніння і створив на землі скинію хвали, де перебувала слава Божа. Там було Боже дихання, там небеса з'єднувалися із землею! Богові це подобалося, тому Він сказав через пророків: «Я відбудую скинію Давида занепалу». Відбудувати

— це не означає створити щось нове, це означає відновити те поклоніння, яке колись було зруйноване.

Бог не змушує людей поклонятися Собі. Він не робить це силою чи контролем. Справжнє поклоніння приходить через просвітлення. Бог буде просвітлювати спраглих людей і тих, хто шукає Його. Він веде Свою Церкву на той рівень, де буде відбудовано скинію Давида занепалу, де небо знову з'єднається із землею, і там знову буде перебувати Божа слава.

Для чого Бог робить усе це?

...щоб решта людей і всі язичники, над якими закликається Моє Ім'я, шукали Господа, – говорить Господь, Який чинить це [все]...

Дії 15:17

Давид створив цю скинію поклоніння в Ізраїлі, але насіння Давида відкрило доступ до неї всім народам та племенам. Бог відновлює сьогодні цю скинію по всій землі, й ім'я Господа буде в центрі уваги всіх народів і мов. Це означає, що всі культури, мови, племена будуть поклонятися Богові як один — у душі та істині: «Достойний! Достойний! Достойний! Уся хвала Тобі! Уся слава Тобі! Усе поклоніння Тобі!». Бог говорить: «Я відбудую зруйнований намет Давида

для того, щоби повернути синівство, щоб усі народи могли зустрітися зі Мною. Вони знайдуть Мене там. Я буду мешкати в їхній хвалі — на землі, як і на небі». Це Божа мрія!

А ось і старший брат!

Я можу вам пророкувати, що завжди знайдеться старший брат, котрий скаже: «А я туди не увійду!». У перших розділах цієї книги ми говорили про Боже бажання всиновити всіх і відновити все. І тепер нам знову потрібно поглянути на притчу про блудного сина, де показано Божественний прообраз повного відновлення в домі Отця, який приніс нам Ісус (див.: Луки 15:11–32):

1. Любов Отця — відновлення стосунків.
2. Синівство — відновлення статусу сина.
3. Найкращий одяг — відновлення праведності.
4. Перстень — відновлення влади.
5. Взуття — відновлення призначення.
6. Забезпечення — відновлення фінансів і спадщини.
7. Радість у Богові та насолода — відновлення шкіни Давида.

Бог відновлює у Своему домі синівство. Сини Божі відновлюють свої відносини з Батьком, праведність, владу, призначення, забезпечення і насолоду в Богові. Вони будуть радіти і славити Господа!

Отже, отець наказав заколоти відгодоване теля і сказав: «Накривайте стіл. Будемо танцювати й веселитися — моє серце прагне цього!». Я уявляю собі, як отець підходить до молодшого сина й говорить: «Давай веселитися, синку, є причина, тому що я все відновлюю. Навіть якщо багатьох це дратує, все одно радій! Довго мовчав Я і стримувався, і вони думали, що Я такий і є...».

А його старший син був на полі. Коли, ідучи, наблизився до хати, почув співи й танці. Закликавши одного із слуг, він запитав: Що це таке?

Луки 15:25-26

Уявіть, старший син повернувся з поля. Іншими словами, він від'їздив по всіх місях, напроповідувався, напрацювався і йде додому — герой нашого часу! Але найсумніше, що старший син звик до того, що в будинку батька завжди тихо, спокійно і все за розкладом: поспівали, попроповідували дві години й розійшлися по хатах. Так тривало століттями. Але не цього хотів Бог.

Як тільки ми повертаємося у своє синівство та призначення, у домі Отця починається рух, веселощі, спів і танці. (До речі, слово «танці» походить від старослов'янського «ликъ», тобто спів, танці, свято² — це веселощі, танці, хороводи, оклики!) Отже, старший син почув не тільки спів — у домі танцювали так, що все ходило ходором! Коли він увійшов у двір і почув усе це, то не пішов далі, а послав туди свого слугу. Слуга все дізнався і повернувся з доповіддю:

Той сказав йому: Твій брат повернувся, і твій батько заколов відгодоване теля, бо здоровим його прийняв. Тож він розгнівався і не хотів увійти. Його батько вийшов і вмовляв його.

Луки 15:27-28

Ось так! Ти орав, пас і годував череди, а цей гультай повернувся — і батько заколов йому «твого» теля. Думаю, що в цей момент у старшому синові піднялися і заздрість, і гордість, і самоправедність. Уявляю сердите обличчя старшого брата: «Не піду в дім!». Але що цікаво: батько вийшов до нього із цієї хвали та торжества, щоб запросити старшого сина увійти в ту саму повноту. Він кликав його. Але старший син

² Шанский, Н. М., Боброва, Т. А. Шкільний етимологічний словник російської мови. Походження слів / Н. М. Шанский, Т. А. Боброва. — 3-є вид., випр. — Москва: Дрофа, 2004.

чинив опір, тому що в нього була своя думка про те, яким має бути порядок у домі, спілкування з батьком, поклоніння та ставлення до блудного сина.

Три причини

Що зупинило старшого брата? Спів, танці і... теля. Він не дивився на те, що його брат був відновлений, спасений, зцілений. Він не бачив роботи, зробленої батьком. Він бачив перед собою тільки три речі: **спів, танці й... теля**. Увесь релігійний світ дратують ці три речі: **спів, танці й фінанси**: «Їм би тільки голосно музику вмикати! Їм би тільки потанцювати! Їм би тільки гроші збирати!». Багатьох людей саме ці три причини утримують від того, щоб увійти в повноту Отця, під Його повне панування.

Ох, як дияволу й духу релігії це не подобається!

— Чому вони там кричать? Це не від Бога. Церква не має бути такою! Християнство повинно бути серйозним, суворим, скорботним і сумним, таким, що плаче за свої гріхи.

Одного разу Ісус сказав: «Ви, книжники та фарисеї, самі не увійшли до Царства Божого й іншим перешкоджали. Ви не пізнали Отця. Ви намагаєтеся зруйнувати те, що робить Бог, тому що не знаєте серця Батька!».

І знову чуєш: «Молодь, тихіше! Духом голосно в церкві не моліться. Барабани не можна — надто голосно, комусь може не сподобатися!». Як сумно, коли пастори церкви намагаються підлаштовуватися під думку людей! Що взагалі відбувається? Хіба воно того варте — проміняти дихання Бога на догоду людям?

Потім минає час. Раніше на служіннях було так добре: відчувався рух Святого Духа! Але із часом усе затихло. Форма залишилася, а життя всередині немає. Таке відчуття, що Бог відвів Свій погляд убік, забрав Своє дихання. Господь і далі продовжує шукати тих, хто поклонятиметься і служитиме Йому так, як цього хоче Він, — щоб давати цей подих.

Але ж так раніше не прославляли!

Я з повагою ставлюся до того, що Бог робив раніше, але мене завжди більше хвилювало те, що Бог робить нині, на що спрямований Його погляд зараз. Тому що Він дає цьому Своє створююче дихання.

Коли наше служіння почало зростати, став приходити більший потік молодих людей, і змінювалося прославлення в церкві. На одному зі служінь відчувалася сильна присутність Духа Святого, так що під час поклоніння хтось розмахував прапорами, танцював, стрибав, плескав у долоні, а хтось навіть почав свистіти! І багатьом це не сподобалося:

— Що вони там влаштували? Свистуни! Танцюристи! Хіба це церква? Перетворили все на якийсь клуб!

— А хто сказав, що так не можна прославляти Бога?

Найцікавіше, що ми цього не планували й не репетирували. Воно відбулося природно, під впливом Духа Святого.

Після цієї критики мене охопив страх такого роду: «Що, якщо я, як старший пастор, зараз зупиню це тільки тому, що комусь воно не подобається?». Можу гарантувати, що згодом атмосфера зміниться, і Боже дихання зникне.

І суть не в інструментах і не у формі — суть у тому, що це Боже служіння. Йому ми поклоняємось.

Скажу чесно: іноді на служінні мені не хочеться, щоб хтось кричав у мене над вухом. Кілька тижнів тому хлопці тут так свистіли під час прославлення, що я подумав: «Ну добре, будуть членські збори... я їх зберу і...» — і в цей момент відчув, як Дух Святий торкнувся мене і сказав:

— Я відбудовую скинію Давида занепалу. Я відновлюю Моє панування. Панування — це коли ти належиш Мені повністю, без залишку. Хто дав людині здатність свистіти?

Ми асоціюємо свист із чимось світським або навіть сатанинським. А Бог говорить:

— Я поверну все. Я Господь!

Послухайте, в останні часи **все** належатиме Господу. Написано: «... прославляйте Бога у вашому тілі [та у вашому дусі, які належать Богові]» (1 Коринтян 6:20).

Все наше тіло повинно поклонятися Господу. Якщо можна піднімати в поклонінні руки, то чому не можна відривати від землі ноги, щоб вони також славили Господа? Якщо Він Господь, усе має належати Йому. Бог поверне все. Бог відновить усе.

З великою повагою до старшого покоління я хочу сказати, що якби я не бачив своїми очима бабусь, які так славлять Бога, що багатьом молодим далеко до них... Я поруч із ними стояв, поклонявся і відчував себе релігійним і консервативним. І таких бабусь я зустрічав по всьому світу! Тому справа не у віці, а в способі мислення та одкровенні про Боже панування.

Хочу одразу зауважити: я в жодному разі не пропоную вам із власної ініціативи почати танцювати чи свистіти в церкві. Ні! Я проти будь-якої награності та самодіяльності. Не треба робити це штучно. Але коли Дух Святий наповнює людей і дає подих їхнім діям, хто я такий, щоб зупиняти те, що Бог робить?

Зупинити це легко — але потім повернути неможливо! Можна заборонити молоді збиратися по домах і поклонятися, можна заборонити співати певні пісні, можна «забанити» нові ідеї, методи та форми. Зупинити можна, але потім неможливо повернути Боже дихання, спрагу й ревність по Богу. Тому я не хочу зупиняти те, що робить Дух Святий!

Якщо ми збережемо панування Бога в нашому служінні, Він не відніме від нас Своє дихання. А методи і форми нехай змінюються — це нормально! Бог повертає і відновлює все, що Він хоче. Утримуйте свою увагу на Богові — і ви відчуєте Його дихання.

Можливо, хтось заперечить:

— Але ж так раніше не прославляли Бога!

— А ви не замислювалися над тим, що Бога може не влаштовувати те, що було п'ятдесят років тому? Можливо, там не було повного панування Бога, і багато уваги приділялося догоджанню людям, підбадьоренню людей?

Нас повинно турбувати те, де подих Бога зараз, а не де він був сто років тому. І тим більше нам не потрібно переживати про те, що подумують про нас люди.

Той, Хто дає подих

Бог спонукав мене говорити про це, тому що в майбутньому без Божого дихання ми станемо мертвою церквою та порожньою релігією. І не важливо, чи це харизматичне, п'ятидесятницьке, баптистське чи будь-яке інше зібрання. Сьогодні повно харизматичних служінь без Божого дихання. Бог бажає не концертів на Його честь. Він завжди хотів, щоб церква була сповнена Його слави і виконувала Його волю не своїми здібностями, а в помазанні та силі Духа Святого.

Нас мають турбувати не методи, а зміст, який вивільнює Божий подих. Якщо ми щось робимо не для Його слави, у цьому немає Божого дихання. Дивіться, що пише пророк Ісаїя:

*Так говорить Господь Бог, Котрий створив небеса і розпростер їх; Котрий встановив простори землі, й все, що на ній, та **дає дихання** людям, котрі на ній живуть, і дух життя усьому, що рухається по ній: Я, Господь, покликав Тебе у праведності, – триматиму Тебе за руку і охоронятиму Тебе. Я учиню Тебе Заповітом для народів, Світочем племен, аби відкрити очі сліпим, вивести в'язнів із в'язниці, – з темниці тих, котрі живуть у темряві. **Я – Господь! Таке Моє Ім'я!** Не поступлюсь **Своєю***

*славою іншому! Своєї хвали не віддам різьбленим ідолам. Те, що віддавна Мною було провіщено, відбулось, і тепер Я сповіщаю нове; перш ніж воно почне звершуватись, Я вам сповіщу. **Заспівайте Господу нову пісню!** Прославіть Його в усіх краях землі! Всі, котрі плавають у морі, і що наповняє його! Острови та їхні мешканці!*

Ісаї 42:5-10, виділення автора

Є хвала, яка спрямована на Господа, і саме в такій хвалі мають підніматися наші голоси. Написано: «*Заспівайте Господу нову пісню*». **Нова пісня пов'язана не з новим стилем, а з новим одкровенням про те, яким є наш Бог.**

Нова пісня — це новий сезон, пов'язаний з усіма народами й племенами:

*Нехай озветься пустеля та її міста поселення; також ті, котрі проживають у Кедарі! Хай веселяться всі мешканці скелястих гір, – нехай голосно вигукують на вершинах гір! Нехай прославляють Господа, проголошуючи **Йому хвалу** на островах!*

Ісаї 42:11-12, виділення автора

Дух Святий відновлює це поклоніння по всьому обличчю землі. Люди будуть зустрічатися із Живим Богом і в містах, і на островах, і в пустелях, і в поселеннях, і на верхівках гір. Коли темрява покриє землю, підійметься народ, за яким стоїть Сам Бог, тому що цей народ відбудує скинію Давида. Божі люди відвернуться від видимого світу і звернуть увагу на те, Ким є Бог. Усі свої слова, музику, голоси та силу вони направлять на Господа. На їхню хвалу не зможуть не відреагувати небеса!

З цієї хвали **«Господь вирушає, як лицар, як муж війни. Сповнений запалу до боротьби, Він видає бойовий клич до перемоги над Своїми ворогами.»** (Ісаї 42:13, виділення автора).

У мене до вас запитання: «Звідки вирушить Господь?»

Прямо зараз Він знаходиться всередині вашого духа у Своїй славі, силі й могутності. Він не десь за хмарами — Він мешкає у вас Своїм Духом. Знаєте, як Він вийде? Через ваші уста. Через вашу хвалу. Ви чекаєте, щоби помазаник поклав на вас руки й помолився, а Бог чекає, коли ви усвідомите, що Його сила вже всередині вас. Слава Божа з'являється не лише на сцені — вона може виходити зсередини вас. Ця хвала у ваших устах вивільнить Бога, сильного в боротьбі, так що Він поверне сміливість, ревність, завзяття і вогонь у ваш храм.

Цю ревність я не можу збудити в собі сам. Вона приходить від Духа Божого. Написано, що Бог збудить ревності, покличе і здійме бойовий клич. Я навіть не хочу вибачатися перед людьми, яким не подобається, що я кричу. Вибачте, але я не вам поклоняюся. Я щось дізнався про Бога. Я скуштував Бога, тому не шепотітиму. Буду голосом, що кричить у пустелі: «Приготуйте дорогу Господу!».

Для багатьох із вас зараз настав час прославляти Господа й поклонятися Йому, і Бог боротиметься за вас. Можливо, ви проходите пустелю і кличете: «Боже, я перепробував усі методи, що мені потрібно зробити?» Наперекір усім проблемам співайте про те, який ваш Бог. Наперекір усім ворогам співайте, хто ваш Господь. Попри всі хвороби, співайте не про те, що Бог може зцілювати, а про те, що Він — ваш Цілитель. Попри всі залежності, співайте не про те, що Він може звільняти, а про те, що Він — ваш Визволитель. Бог говорить: «Я Сам вийду з вашої хвали як муж війни!».

У цій хвалі почнуть вирішуватися ті проблеми, які роками не знаходили вирішення. Бог вийде з хвали, щоб звільняти, повертати та відновлювати те, що диявол крав і руйнував.

І далі Бог говорить:

Я довго мовчав, і стримуючись, не відповідав. Тепер же кричатиму, як породілля, – тяжко дихаючи, зітхаючи та хапаючи повітря! Я спустошу гори і пагорби...

Ісаї 42:14-15

Іншими словами: «Не ототожнюй Мене з минулим періодом — з тим, що було двадцять, сорок, сто років тому. Я терпів і утримувався, але тепер Я кричатиму, як породілля, руйнуватиму й поглинатиму все!».

Ми входимо в новий період, де будемо збиратися не навколо слави людини, а навколо Господа. Усі пісні, інструменти, звуки, методи, форми та вислови, послання і рухи будуть навколо Нього.

Молюсь, щоб усе у вашому житті почало коливатися від Божої слави, щоб ви наповнилися Його присутністю і стали носіями Його слави.

Сьогодні Божі руки відбудовують скинію Давида — справжнє поклоніння, радість, торжество та насолоду в Богові. Його дім наповниться Shekinah glory, хмарою слави, настільки, що небо з'єднається із землею і там постійно буде Боже дихання. Тоді всі народи прийдуть поклонитися Єдиному, Великому, Всемогутньому Господу неба та землі:

*Достойний! Ти один достойний! Ти Господь і Бог наш.
Ти понад усе, як Той, Хто Володарює! Уся слава Тобі! Уся
хвала Тобі! Усе поклоніння Тобі повіки віків!*

Розділ 10

НЕ ВІД ЦЬОГО СВІТУ

*...Моя пожива – чинити волю
Того, Хто послав Мене, та
довершити Його справу.*

Івана 4:34

А щеодавно я повернувся із чергової поїздки до Африки, де ми проводили великий крусейд і служили людям. Бог покликав мене споряджати церкву й нести Божий вогонь по всьому світу, тому я багато подорожую і, разом із командою, проводжу крусейди, конференції, школи та семінари в різних країнах. І кожного разу я бачу, як з'являється Божа слава, відбуваються дивовижні чудеса, зцілення,

звільнення — а найголовніше — спасіння людей. Слава Богу за все, що Він здійснює!

Прилетівши з Африки, я закотив свою валізу в будинок і зупинився. Моєю першою думкою було: «Я маю зараз виїхати й усамітнитися з Богом, щоби побути з Ним». Здавалося б, навіщо мені знову кудись їхати — мене ж довго не було вдома? Поїздка пройшла добре, був сильний Божий рух... Але я усвідомлював, що наші перемоги — це не найважливіше. Найважливіше — це пережити свій стан після перемог. Потрібно посилено молитися не лише до конференцій, служінь та крусеїдів, але й особливо після них. Багато служителів розслабилися і навіть впали через те, що після великих перемог не перебували з Богом. Відпочивати та відновлюватися фізично — це нормально, але не можна розслаблятися духовно. Якщо ви служитель, випрацюйте в себе звичку усамітнюватися після потужних служінь, у яких Дух Божий вас задіяв, щоб одразу побути з Господом, даючи Йому можливість говорити до вас, направляти й відновлювати вас. Мене цьому навчав Дух Святий. Якимось Він звернув мою увагу на наступні рядки з Писань:

*А як звечоріло, коли вже зайшло сонце,
поприносили до Нього всіх хворих і біснуватих.
І все місто зібралося перед дверима.*

*Тож Він оздоровив багатьох хворих на різні недуги,
і вигнав численних бісів, але*

*бісам не давав говорити, бо знали Його,
[що Він – Христос].*

*А вставши вранці, ще вдосвіта, Він вийшов
і попрямував у пустинне місце й там
молився. І поспішили за Ним Симон і ті,
хто з ним, і знайшли Його та й кажуть
Йому: Всі Тебе шукають! А Він відповів
їм: Ходімо в інші місця, до сусідніх сіл [та
міст], щоб і там проповідувати, адже на
те Я і прийшов.*

Марка 1:32-38

Уявіть, який там був рух, коли збиралося все місто! Це були люди різного віку, професій, рівня життя. Туди стікалися всі — не лише ті, хто увірував. Можливо, деякі не розуміли, що відбувається, але йшли за натовпом. Люди приносили хворих, кульгавих і біснуватих. Усі потягнулися до світла. І скрізь, куди Ісус приходив, Він ніс Боже світло, вплив і послання про Царство Боже. У той вечір Він багато служив. Уявіть, що переживали мешканці того міста: яка панувала атмосфера, яка була присутність слави Божої, скільки радості й чудес!

А на наступний ранок Ісуса в домі не виявилось: Він пішов рано в пустельне місце, щоби побути з Батьком. Учні знайшли Його й радісно повідомили:

— Усі Тебе шукають! Люди хочуть знову все це пережити. Учора було так круто, стільки свідчень!.. Ти вже помолився? Підемо з нами. Стільки запрошень. Усе місто знову збереться — адже це пробудження! Алілуя!

А Ісус, не звертаючи уваги на їхні слова, відповідає:

— Підемо далі, в інші міста та села, тому що в Бога інші плани. Я шукаю волю Отця.

Біблія говорить, що *Син не може робити нічого Сам від Себе, а тільки те, що бачить, як Отець робить* (див.: Івана 5:19). Саме тому після того, що було вчора, і до того, що буде далі, Ісус перебував у молитві. Його увага була зосереджена на Батьку — на тому, що в серці Отця, що говорить Йому Отець і куди Батько Його направляє. А учні почали схиляти Ісуса до того, що бачать і просять люди.

Уявіть себе на місці Ісуса. Після великого служіння вам говорять:

— Всі тільки й говорять про те помазане служіння, яке ти провів. Там стільки свідчень! Ціле місто тебе чекає! Усі просять, щоб ти знову приїхав і проповідував.

— Мене? Усе місто?

Ви думаєте: «Ось це так!». Їхні слова надихають вас так, що крила виростають:

— Що, навіть пастори й лідери просять?

— Та-а-ак!

— А що ще вони говорять?..

Знаєте, що зараз відбувається? Ви годуєте своє «єго», свій душевний стан, почуття, емоції. Я не кажу закривати вуха — ви можете слухати, але не чути — тому що це не джерело, з якого ви маєте пити й харчувати себе, інакше вас буде провадити успіх. Друзі, це небезпечно! Не можна допускати, щоби похвала людей ставала вашим мотивуванням, інакше потім ви почнете орієнтуватися на те, що говорять люди й чого вони бажають.

Нехай Ісус буде для нас прикладом. Після великого руху Він перебував у молитві, усамітнений із Батьком. Ісус сказав:

...Моя пожива – чинити волю Того, Хто послав Мене, та довершити Його справу.

Івана 4:34

Іншими словами: «Мое джерело — Отець! Я годую Себе не похвальбою людей, а тим, що говорить Бог. Я бачу Отця, що творить, і вчиняю волю Його. Уся Моя увага спрямована на Нього».

Якщо ми, як служителі, дозволимо собі хоч трішечки духовно розслабитися, ми навіть не помітимо,

як почнемо дивитися на людей і схилитися до догоджання їм. Хочу ще раз підкреслити: увага Ісуса була спрямована на Отця і Його волю.

Коли твоя увага зосереджена на Батькові та Його волі, це виражатиметься в служінні людям. Коли ж твоя увага спрямована на людей — це виражатиметься в догоджанні їм.

Тут тонка відмінність, і щоб у всьому розібратися, потрібно витягнути себе з натовпу, усамітнитися з Богом і знову вирівняти увагу, мотиви та пріоритети. Особисто я думаю, що окрім щоденних стосунків із Богом, ми, як служителі, мусимо навчитися зупинятися перед Богом, щоб Він міг спрямовувати нас далі.

Після великих конференцій і проєктів проведіть час у пості та молитві, стоячи на варті, тримаючи духовну позицію, надаючи себе Богові й кажучи: «Веди мене далі». Так робив Ісус. Зберігайте повну залежність від Господа й пам'ятайте, що все значуще робить через вас Бог — це Його робота, Його слава.

Не дивлячись на всі помазання служіння, на всі перемоги, я завжди приходжу в присутність Отця і просто здаюся перед Ним.

Ніколи не забуду, як одного разу Бог сказав мені:

— Ніколи не приходь у Мою присутність як апостол, пророк або пастор.

Я замислився і перепитав:

— Дух Святий, що Ти маєш на увазі?

— В Мою присутність ти маєш приходити як син до Батька.

Приходьте з відкритим серцем, як сини. Але не входьте в присутність Божу з настроєм старшого сина, який повертався додому з почуттям самовдоволення, бо багато зробив і вважав себе гідним особливої похвали батька та уваги оточуючих (див.: Луки 15). Сьогодні в церквах стільки духовної гордині, яка ґрунтується на справах і служінні!

Однак якщо ви будете багато служити Богові, але перестанете пізнавати Його, ви рано чи пізно перейдете до мислення старшого сина. Він ґрунтував свою праведність на справах, тому весь свій час вкладав у служіння, а не в стосунки з Отцем. Ні, не цього чекає від нас Батько!

Запам'ятайте: служіння не дає вам права бути ближче до Бога. Ваші справи не дають права бути ближче до Бога. Ваша позиція в церкві чи статус не наближають вас до Бога. Ви не зможете заслужити цього. Тільки благодать! **Благодать!** Благодаттю ми наближаємося до Нього — це основа близькості з Ним (див.: Ефесян 2).

В особистих стосунках із Богом ви приходите до Нього як син, а не як служитель. А ось коли Він

висилає вас на справу Свою, щоб здійснити через вас Свою волю — ви виходите в статусі апостола, пастора, пророка, вчителя тощо.

Три сфери

На сторінках цієї книги я багато ділився з вами одкровеннями про синівство, панування Бога і близькі відносини з Ним. Але, крім молитви та усамітнення, є ще дещо, що я таємно практикую у своєму житті й що виводить мене на зовсім інший рівень у Богові. Я не можу закінчити цю книгу, не поділившись цим із вами.

Перше — це усамітнення та таємна кімната з Богом, про що я вже багато написав і не повторюватиму. Наступні дві практики — **це піст і жертва**. Ці три сфери, разом узяті, як нитка, скручена втричі, що не скоро порветься. Молитва, піст і жертва — це те, що збільшує плід у моєму житті в 30, 60 і 100 разів.

Піст

Чому в стосунках із Богом важливим є піст? Справа не в їжі: «... бо коли не їмо, нічого не втрачаємо, і коли їмо, нічого не набуваємо» (1 до Коринтян 8:8). Справа в тому, що піст стосується нашого тіла, точніше, бажань плоті. Може, ви помічали, що після щільного обіду

ваше тіло відчуває тяжкість, і духовне сприйняття найчастіше притуплюється. Якщо ви постійно переїдаєте й не постите, фізичні почуття переважають духовні. Однак піст заглушає голос плоті й дає місце вашому духу.

Сенс посту полягає в тому, щоб звільнитися від чогось заради чогось. Ви відмовляєтеся від фізичної їжі, щоби бути більш чутливим до Духа Святого. Ви упокорюєте себе для того, щоби перебувати з Богом, щоб голос Духа Святого вів вас до виконання Його волі й щоб **це ставало для вас їжею**.

На жаль, багато віруючих розглядають піст лише як метод боротьби з проблемами та труднощами. Не раз мені доводилося чути такі коментарі: «Ти взяв піст? А що в тебе сталося? Якісь проблеми?». Люди зазвичай постять, щоби посилено просити Бога вирішити їхню ситуацію або щоби перемогти якийсь гріх. Посилена молитва з постом дійсно допомагає. Зі сторінок Біблії ми бачимо, що люди віри практикували пости й отримували дивовижні відповіді.

Але мене завжди цікавили не просто свідчення та досвід людей. Мені було цікаво, що говорив про це Сам Ісус, адже Він дав нам Новий Заповіт, відкрив доступ до Царства Божого й повів нас далі до пізнання Отця. Він є світлом істинним, яке просвітлює будь-яку людину. Що Ісус говорив про піст? Навіщо потрібен

піст у концепції Царства Божого? Які цілі переслідує Бог, і чому це так важливо для нас?

У розділах 5—7 Євангелії від Матвія викладено принципи Царства Божого. Ці три розділи — єдине ціле. Нагірна проповідь, згодом розділена упорядниками Писання на три частини, тому нам треба розглядати їх як одне послання, у якому Ісус навчає принципів Царства Божого, які ведуть нас до повного панування Бога. Саме в цих розділах Ісус говорить про молитву потай, піст потай і жертву потай.

Ти ж, коли постиш, намасти голову свою і вмий обличчя своє, аби постити не напоказ людям, але таємно – своєму Отцеві; і твій Отець, Який бачить таємне, віддасть тобі явно.

Матвія 6:17-18

По-перше, зверніть увагу, що Ісус сказав «КОЛИ ти постиш», а не «ЯКЩО ти постиш». Отже, у концепції Царства Божого молитва, піст і жертва — це не опція, це спосіб нашого життя. Ісус не сказав «**якщо**». Він навчав: **коли** ти постиш, **коли** ти молишся і **коли** ти жертвуєш.

До речі, на небесах ми вже не будемо постити, молитися і жертвувати — усе це пов'язано з нашим

періодом життя на землі й має стати способом життя тут.

По-друге, суть посту, про який навчав Ісус, полягає в наближенні до Нього. У Луки 5:33–35 написано:

Вони ж відказали Йому: Учні Івана часто постять і моляться, учні фарисеїв також, а Твої їдять і п'ють! Він промовив до них: Чи можете ви змусити постити весільних гостей, доки молодий з ними? Але прийдуть дні, коли молодого заберуть від них, тоді в ті дні й поститимуть!

У цьому уривку закладено важливу істину: учні поститимуть, коли забереться молодий, тобто коли від них буде забрано присутність Ісуса. Іншими словами, Ісус сказав: «Я зараз поруч із ними, тому їм не треба постити. А коли Я буду забраний із цього світу, тоді їм потрібно буде постити, щоб зберігати близькість зі Мною».

Отже, піст — це не просто інструмент для розв'язання проблем. Я беру піст не тому, що в мене виникли проблеми, а щоб наближатися до Господа, пізнати Його й щоби Бог міг доторкнутися мого серця, мислення і стану. Моя єдина мета в пості — чути Його, бачити Його, щоб Його бажання ставали моїми бажаннями. Я вірю, що в Бога великі плани для мене,

і не хочу нічого пропустити через слабкість плоти та нездатність почути Його.

По-третє, вам не потрібно очікувати особливого слова від Бога, щоб розпочати постити хоча б раз на тиждень чи три дні на місяць. Цей принцип Бог залишив у Писаннях. Коли Бог творив світ, Він дав день відпочинку всьому творінню — людині, тварині, землі. Я вірю, що це стосується і нашого організму. Бог створив наше тіло так, щоб ми давали йому відпочинок від їжі, хоча б один день на тиждень або на місяць, щоб фізичне тіло також могло відпочити, допомагаючи внутрішній людині зберігати духовний темп, духовні почуття, духовне здоров'я і бути готовою чути Бога.

Коли ви відмовляєтеся від їжі, раптом починаєте відчувати загострення духовних почуттів, ваші сни стають яскравішими, ви чіткіше розрізняєте голос Божий і помічаєте Бога в усьому, адже Його прояви різноманітні. Тому короткі пости мають стати вашим способом життя.

Щодо довгих постів — це інше. Я вірю, що туди веде Дух Святий, і кожна людина має бути веденою Господом.

Дозвольте попередити вас: якщо у вас є проблеми зі здоров'ям, вам треба порадитися з фахівцем і проконсультуватися з лікарем, перш ніж розпочинати будь-який піст. Використовуйте мудрість у прийнятті

рішень. Я не є медичним працівником, і моя книга не є медичним посібником.

Сенс посту в тому, що ми відмовляємося від фізичної їжі заради духовної, заради близькості з Богом, заради виконання Його волі. І коли ми це розуміємо, воля Божа стає їжею для нас. Ісус сказав: «*Моя пожива — чинити волю Того, Хто послав Мене, та довершити Його справу*» (Івана 4:34). Його слова можна перефразувати так: «Коли Я творю волю Батька, це Мене живить і цим Я живу». До речі, Він сказав це після того, як послужив самарянці біля криниці (див.: Івана 4). Зачекайте, перед тим Він був фізично втомлений і голодний! Що ж сталося? Після довгого шляху Ісус втомився і відчув голод, тому залишився біля криниці, а учні пішли в місто купити їжі. Але коли самарянка прийшла по воду, Ісус почав виконувати волю Божу і служити Словом — і раптом Він наситився. Я скажу більше: самарянка також напилася. До цього Ісус був фізично голодний, а самарянка фізично хотіла пити. Йому потрібна була їжа, а їй — вода. Але коли почала виконуватися воля Отця і Дар відкрився, щоб служити, самарянка вгамувала свою спрагу, а Ісус — Свій голод.

Жінка, кинувши відра, втекла, залишивши воду. Коли учні запропонували Ісусові їжу, Він відповів: «Я вже поїв». Здивовані учні говорили між собою: «У сенсі поїв? Хто приніс Йому їжі?»

Ми навіть не уявляємо, наскільки духовна їжа і виконання Божої волі здатні наситити нас і заповнити потребу у фізичній їжі.

Ми живемо по-справжньому тільки тоді, коли виконуємо своє призначення, тобто Божу волю для нашого життя.

Цей спосіб життя — молитва, піст і жертва — дає можливість Богу вести нас глибше, вище, ширше й далі до близькості з Ним і до виконання Його волі.

Жертва

Після вчення про молитву й піст, Ісус продовжує Свої настанови:

Не збирайте собі скарбів на землі, де міль та іржа нищать, і де злодії підкопують і крадуть, а збирайте собі скарби на небі, де ані міль, ані іржа не нищать, і де злодії не підкопують і не крадуть. Адже де твій скарб, там буде і твоє серце.

Матвія 6:19-21

Скарб і серце — це дві сфери, які пов'язані й з'єднані одна з одною. Де знаходиться ваш скарб, туди

буде спрямована ваша увага, а отже — поклоніння, а отже — і ваше серце. Тому не кажіть мені, як сильно ви любите Бога і як усім серцем хочете Йому служити. Просто покажіть мені свою чекову книжку; покажіть, де ваш скарб, — і я побачу, де ваше серце. Воно пов'язане із вашим скарбом.

Ісус продовжує:

Ніхто не може служити двом панам, оскільки, або одного зненавидить, а другого любитиме, або одного триматиметься, а іншим знехтує. Не можете служити Богові й мамоні.

Матвія 6:24

Слово «мамона»³ (арам. «майно») запозичене з грецької мови й означає «багатство» та «розкіш». Інакше кажучи, Ісус каже: «Ви не зможете служити Богові й багатству».

Я помітив, що на шляху до повного Божого панування в житті людини завжди стоїть мамона. На жаль, сьогодні багато віруючих поневолені мамоною тією чи іншою мірою. Я також зрозумів, що від мамони вас не звільнить ні молитва, ні піст, а лише жертва

³ Ринекер, Ф., Майер, Г. Біблійна енциклопедія Брокгауза [Текст] : пер. с нім. / Фріц Ринекер, Герхард Майер. – Москва: Російське Біблійне Товариство, 1994.

давання. Я зараз не говорю про десятину, приношення чи пожертвування. Жертва — це інше. Я говорю про таку жертву, яка коштуватиме вам усього і яка звільнить ваше серце для Божого панування. Якби я так не чинив, у мене не було б сміливості про це писати.

Дух Святий повів мене в цьому від простого до складного. Я побачив, як працює жертва та впливає на моє життя. Кожного разу, коли Бог казав мені приносити жертву, Він переводив мене на новий рівень пізнання, Його панування та близькості з Ним. Це дивовижний процес, під час якого руйнується ваша залежність від видимого світу. **Справжнє синівство неможливе без жертви.**

Пам'ятаю, якось Бог сказав мені віддати всі гроші, які були у мене на банківському рахунку і які я збирав на нову машину. Коли Бог сказав мені все віддати, Він звільняв мене від залежності видимого світу і вів у залежність невидимого Бога. І справа була не в сумі й не в машині, а в слухняності Самому Богу.

Якось я приїхав в офіс і почав молитися. Я ходив по офісу та просив Бога направляти мене в житті і служінні. Після молитви я перевіряв пошту й повідомлення в соцмережах і дізнався, що знайомий мені пастор просить підтримати фінансово його проект. Це був добрий проект, який поширював Царство Боже. Але я взагалі не збирався нічого жертвувати, адже мав своє служіння і свої проекти. І раптом у

собі я чітко почув: *«Зніми всі гроші, які ти збирав на машину, і віддай йому»*. Я завмер...

Щоб ви краще зрозуміли мою ситуацію, хочу дещо пояснити. У мене була старенька машина, на якій я щодня возив до школи свою доньку-першокласницю. Зазвичай я підвозив її прямо до дверей школи. Але одного разу, коли я віз її, вона попросила: *«Тато, зупинись трохи раніше. Не доїжджай до самої школи. У нас така стара машина, що мені соромно!»*. Маленька дівчинка шести років говорить мені такі слова: *«Тато, мені соромно, що ми на такій машині приїжджаємо в школу»*. Я посміявся з неї, а коли відправив її в школу, мені стало неприємно! І я сказав Господу: *«Бог, треба щось робити, потрібно міняти машину»*.

І ось ми почали з дружиною збирати гроші на авто й назбирали певну суму. Ми не могли дозволити собі купити нову машину — я просто збирався поміняти цю на щось більш гідне. І тут Бог говорить мені: *«Візьми свої збереження і віддай цьому служителю»*.

Знаєте, коли Бог говорить вам про жертву, все-редині з'являється відчуття, що, якщо ви цього не зробите, не будете щасливі. І друге: ви більше не відчуваєте, що це ваші гроші — начебто вони у вас є, але вже не ваше.

Коли Бог говорить мені щось зробити, я намагаюся одразу реагувати. Для мене завжди важлива слухняність голосу Бога. І якщо я відчуваю, що Бог просить

щось віддати, я навіть не перепитую. Але тут ситуація інша, адже я збирав гроші разом із дружиною. До того ж згадалися слова доньки. Тому я вирішив запитати Бога: «Господи, дай мені підтвердження. Якщо я зараз зателефоную Наталі, і вона скаже: «Андрію, віддавай!» — то це буде для мене сигналом, і я одразу ж випишу чек і відвезу цьому служителю».

І ось я телефоную дружині, яка в цей час була на роботі:

— Наташа, я щойно молився і відчув, що Бог просить нас дещо зробити.

— О, Боже! Що цього разу?

— Те, що ми ніколи до цього не робили...

— Андрію, не лякай мене!

— Я відчуваю, що Бог бажає, щоб ми віддали всі гроші, які є на рахунку, одному служителю.

— А ти впевнений, що це був Бог?

— Так, наскільки можу зрозуміти, це був Господь. Я почув Його голос...

— Тоді випишуй чек і віддавай!

Ні про що більше не думаючи, я виписав чек, сів у машину — ту саму, у якій возив доньку — і поїхав у церкву до знайомого пастора. Зайшовши в його офіс,

поклав чек на стіл зі словами: «Бог сказав мені віддати ці гроші для твого проєкту», й одразу ж поїхав.

Цікаво, що дорогою назад я відчув таку радість, якої досі не відчував. Людям цього світу я здався б божевільним: «Чому ти радієш? У тебе на рахунку більше нічого немає, а ти веселишся...».

Однак усередині я чув Божий голос: «Ти навіть не уявляєш, який це привілей — жертвувати й бути частиною Моєї справи на цій землі. Інші хотіли б, але не можуть. А тобі Я дав таку нагоду. Це жертва, угодна Мені».

У той момент я побачив різницю між двома пануваннями, про які навчав Ісус: пануванням видимого світу й пануванням невидимого світу. **Через жертву Бог звільняє нас від влади видимого світу під повну владу невидимого Бога.**

Пройшло небагато часу, і Бог почав направляти до мене людей, які один за одним почали жертвувати гроші особисто мені. У підсумку Бог дав мені можливість придбати набагато кращу машину, ніж я міг би купити на зібрані нами гроші.

Що ж робить жертва?

По-перше, жертва звільняє місце в серці для Божого панування, а також повертає серце до вічних цінностей Царства Божого. Ми не купляємо Бога

жертвою — навпаки, даємо Йому можливість ще більше панувати в нашому житті.

По-друге, кожного разу, коли Бог говорив мені про жертву, Він показував мені ґрунт, куди потрібно сіяти, і завжди **це було пов'язано з поширенням Царства Божого**. Ви сієте туди, куди хочете прийти. Ви сієте туди, де хочете мати жнива. Ви не кидаєте дорогоцінне зерно в будь-яку землю, а поміщаєте його в плодоносний ґрунт, на який вказує вам Бог.

По-третє, кожного разу, коли Бог просив жертвувати, я знав, що Він переводить мене в новий сезон. Цей духовний принцип я бачив у Писанні. Коли Соломон приніс жертву, угодну Богові, Господь прийшов до нього й перевів його в інший сезон (див.: 1 Царів 3:4–14). Сотник Корнилій, який був язичником, давав багато милостинь і завжди молився Богові — цим він привернув увагу Господа (див.: Дії 10). Тому Бог послав до нього ангела й апостола Петра, щоби перевести його в новий сезон.

Запам'ятайте: покора Богові є найбільшою жертвою. **Справа не в сумі, яку ви можете пожертвувати, а в слухняності Божому голосу**. Через слухняність Бог починає вести вас до виконання Своєї волі, крок за кроком звільняючи вас від влади видимого світу і приймаючи під Своє панування. Жертва грає в цьому процесі одну з ключових ролей.

У кожного своя міра жертви, у якій Бог поведе вас — у Нього індивідуальний підхід. Тому не повторюйте за кимось. Ми вражаємо Бога не сумою жертви, а вірою, слухняною Йому й даючи місце Його пануванню. Тому **не віддавайте Богові все, але віддавайте все, що Він вам скаже.**

Жодного разу в моєму житті не було такого, щоби після моєї слухняності Богові в жертві я не побачив Його вірності та панування. Такого не було. І я вірю, що чим більше я це роблю, тим сильніше Він захоплює моє життя. Він Господь і Пан мого дихання, і все, що я маю, служить Його цілям і Його Царству.

Отець віри

Через вашу слухняність голос Божий буде вести вас далі у вашому призначенні і виконанні волі Божої. Перечитайте історію Авраама. Написано: «І повірив Авраам Самому Богу». Його віра виражалася в слухняності. За словом Господа він вийшов з Уру Халдейського й пішов у землю, якої не знав. Це був квиток в один кінець — зі своєї землі, від своєї родини до виконання Божої волі. Авраам повністю надав себе Богові, щоби Бог вивів від нього великий і сильний народ — народ Божий.

Віра Авраама виражалася не тільки в словах, але й у повній слухняності Богові. **Слухняність не може**

бути без жертви, і кожна жертва супроводжується маленькою смертю нашого «я». Інакше кажучи, послух пов'язаний із жертвою, а жертва — зі смертю. І якщо насіння не вмере, то не оживе. Ви вмираєте для себе і воскресаете для Нього. Це жертва, що угодна Богу!

Одного разу Бог повів Авраама далі в посвяті Йому і сказав: «Віддай Ісаака!». Навіщо? Бог бачив набагато далі земного життя Авраама. Він бачив виконання Своєї волі — завжди доброї, приємної та досконалої — через Авраама та його жертву. А Його воля полягала в тому, щоб на землі з'явився Божий народ.

Насправді Бог не збирався забирати Ісаака. Він хотів, щоб це насіння стало благословенням для всіх народів, але для цього Аврааму потрібно було звільнити своє серце від Ісаака для повного панування Бога. Дозвольте повторити: Бог вів Авраама до цього через послух і жертву:

— Аврааме, на початку шляху Я сказав, що благословлю тебе й дам тобі сина.

— Так, Боже.

— Мої думки з роду в рід. Моя воля полягає не тільки в тому, щоби благословити тебе, але також у тому, щоб **через тебе** принести таке благословення на землю, щоб усі, хто стикатиметься з ним, були б благословенними. Це передаватиметься з роду в рід.

Авраам, мова йде не тільки про тебе. Це насіння має стати благословенням для всіх народів. Але, згідно з духовними законами, якщо насіння не помре, воно не оживе. Щоб здійснити Мою волю, Мені потрібно, щоб ти щось зробив.

— Добре, Господи! Нехай буде воля Твоя!

Мислення Авраама будувалося на повній довірі та слухняності Самому Богу.

— Аврааме, люди цього світу не зрозуміють тебе, родичі та сусіди не зрозуміють, це зрозуміє лише людина віри. Твоє мислення прийшло в той стан, щоб вірити понад надію. Це зрозуміємо лише Я і ти. Як Я вивів тебе з Уру Халдейського й дав тобі обіцяного сина, так само Я поведу тебе далі у Своєму призначенні. Візьми свого єдиного сина й піднімися з ним на гору, яку Я покажу тобі, і там принеси його Мені в жертву.

*Тоді Бог звелів: Візьми твого сина, свого єдиного, якого ти любиш, Ісаака, і йди в землю Морія та принеси його там у всепалення **на одній з гір**, яку тобі покажу.*

Буття 22:2, виділення автора

Першою реакцією звичайної людини було б: «Боже, як Ти можеш таке просити? Адже це єдиний

довгоочікуваний син, спадкоємець, найдорожче, що має Авраам!».

Авраам дуже любив Ісаака. Але Бог хотів умертвити не Ісаака. Ви пам'ятаєте, що написано: «Де ваш скарб, там буде й серце ваше». Богові треба було взяти серце Авраама й помістити його в інший скарб. Він хотів приліпити серце Авраама до того, чого не бачить око й не чує вухо.

У покорі Авраам мав принести таку жертву, що породить народ Божий; віру Божу, яка називає те, що не існує, як існуюче, оживляє мертвих і творить волю Бога. Усе це було закарбоване в насінні Ісаака.

*Вставши рано-вранці, Авраам осідлав свого осла, взяв із собою двох слуг і свого сина Ісаака. Нарубав дров на всепалення і пішов до **місця**, на яке йому вказав Бог. На третій день, підвівши свої очі, Авраам **побачив те місце** здалека.*

Буття 22:3-4, виділення автора

Читаючи цей уривок, хочеться сказати Аврааму:

— Аврааме, ти більше не повернешся звідти таким, яким піднімаєшся туди. Твоє життя буде іншим. Те, що ти зараз здійснюєш, покладе Господню руку на твого сина, на насіння твого сина й на весь рід Божий за

вірою, так що воля Божа буде успішно виконуватися рукою Господа на цій землі.

*Тому Авраам сказав своїм слугам:
Залишайтеся тут з ослом, а ми з хлоп-
цем підемо он туди. Поклонимось Богові і
повернемося до вас.*

Буття 22:5

Справа в тому, що найманці не пішли далі. Так-так, найманці залишилися внизу з ослом, а Авраам пішов поклонитися Богові. Хочу знову наголосити, що на гору піднімався тільки Авраам та його жертва!

Дозвольте пророчо пояснити цю картину. Є місце в серці Бога, куди Він хоче підняти тебе як сина, щоб зробити від тебе новий рід. Але туди зможеш піднятися лише ти і твоя жертва. Тільки ти і твоя жертва!

Тож узяв Авраам дрова для всепалення і поклав на свого сина Ісаака. Сам же взяв у руки вогонь та ножа, і пішли обидва разом. Йдучи, Ісаак заговорив до свого батька Авраама: Батьку мій! Той відповів: Я слухаю, мій сину! Ісаак запитав: Ось вогонь і дрова, а де ж ягня на всепалення?

Авраам відповів: Бог знайде Собі ягня на все-палення, мій сину. Так йдучи разом далі...

Буття 22:6-8

Авраам відповів: «Синку, я дійсно не розумію... **Я просто вірю.** Я не бачу зараз агнця, але Бог бачить, і Він углядить жертвовного агнця...».

Божа віра бачить не те, що Бог забирає, а те, що Він помножує. І набагато пізніше, через століття, цей Агнець через послух Богу принесе таку жертву, яка з'єднає нас навіки з Отцем Небесним і зробить нас синами Бога та спадкоємцями всіх Його обітниць.

І йшли далі Авраам і його жертва:

...вони прийшли на місце, вказане Богом. І збудував там Авраам жертовник, розклав дрова і, зв'язавши свого сина Ісаака, поклав його на дрова жертовника. Після цього Авраам простягнув свою руку і взяв ножа, аби принести в жертву свого сина. Та Господній ангел кликнув до нього з неба і сказав: Аврааме, Аврааме! Той відповів: Ось я! Не піднімай руки твоєї на хлопця, – промовив ангел, – не чини йому нічого, бо тепер Я знаю, що ти боїшся Бога і не пошкодував для Мене свого улюбленого сина.

Підвівши свої очі, Авраам побачив: аж ось позаду нього баран заплутався в гущавині своїми рогами. Тож пішов Авраам, взяв барана і приніс його на всепалення замість свого сина.

Буття 22:9-13

Та не хотів Бог, щоб Авраам убив Ісаака фізично! Авраам умертвив свого сина не на горі; він умертвив його у своєму серці по дорозі. І завдяки цьому Бог поєднав серце Авраама з вічним небесним скарбом. Ви думаєте, що Ісус помер на хресті? Ні, на хресті розіп'яли лише Його тіло. Ісус повністю віддав Себе в жертву ще в Гетсиманському саду, Він помер по дорозі на Голгофу.

Коли Авраам підняв ніж, він бачив зв'язане тіло свого сина, а Бог через віки бачив тіло Свого Сина, зв'язане гріхом, прокляттям і хворобами, тому що Син узяв на Себе весь гріх світу і віддав Себе на заклання. У Ньому вмирає стара людина і воскресає нова, створена за подобою Божою. Бог бачив, що Дух Господній оживотворить тіло, яке виконуватиме Його волю тут, на землі, як і на небі. **Бог бачив покоління Агнця, яке прийде через цю жертву; людей не від цього світу — рід Божий.**

Про це пророкує Ісаїя: «але рід Його хто пояснить?» Богові угодно було вразити Його, тому що Він бачив потомство довговічне, яке ні ад, ні біси, ні смерть — ніщо не зможе зупинити; і рукою Бога Його воля буде здійснюватися тут на землі, як на небі (див.: Ісаї 53).

Коли Бог побачив, що Авраам був слухняний до кінця і не пошкодував свого єдиного сина, Він проголосив: «Раніше Я тобі просто обіцяв, а тепер Я тобі присягаюсь!!!»

*...Клянуся Собою, – каже Господь, – оскільки ти виявив послух і не пошкодував для Мене свого сина, твого єдиного, то Я вельми поблагословлю тебе, розмножу твоїх нащадків, як небесні зорі, як пісок на березі моря. Такими будуть твої нащадки, що успадкують міста своїх ворогів. **І будуть благословенні у твоїх нащадках всі народи землі** за те, що ти послухався Мого голосу.*

Буття 22:16-18, виділення автора

Бог не клявся йому спочатку, а тепер поклявся Собою: «Авраам, ти не пошкодував свого єдиного сина, але звільнив своє серце, щоб Я посів на престолі твого серця. Ти дав Мені місце! Я клянуся, що це насіння не просто прийде, але оволодіє, візьме владу,

володарювання, управління. Так благословлю насіння твоє, що воно оволодіє містами ворогів своїх і будуть благословенні у твоїх нащадках усі народи землі».

Так Авраам став отцем віри, і не просто віри, а **Божої віри**.

Ви навіть не уявляєте собі Божі плани і мрії про ваше життя! Але ви не зможете піднятися туди без повного посвячення, повної слухняності й повної жертви — ці три чинники грають ключову роль. На гору не підніметься мислення найманця або раба. Туди не вийде зійти з пастором, братами, родичами, друзями чи чиеюсь думкою — усе це потрібно залишити внизу. Це ваш вибір, ваша слухняність і ваша жертва.

Бог закликає вас до більшої близькості з Ним, але на цю гору зможете піднятися тільки ви і ваша жертва.

Упродовж усієї цієї книги Господь говорив до вашого розуму й серця. Це не просто інформація — Бог хоче маніфестувати у вашому житті Своє панування, славу та велич. І є лише один шлях до цього: він пов'язаний з особистою молитвою, постом і жертвою. Бог каже: «Я вкажу тобі місце та жертву, і ця жертва зможе поєднати твоє серце з Моїм». Бог хоче перевести вас з одного сезону до іншого.

Бажаєте бачити славу Божу на цій землі у своєму поколінні? Надайте себе Богові. А це означає повну посвяту, повну жертву й повний послух.

Ми почали цю книгу з роздумів про близькі стосунки з Богом, але вони мають привести вас до повного панування Бога у вашому житті та посвяти себе Йому, щоб здійснилася Його воля. Чим більше ви будете з'єднуватися з Ним, тим більше будете перетворюватися в Його образ; тим менше буде вас і більше Бога через вас. У результаті ви досягнете того стану, про який писав апостол Павло: «... і живу вже не я, а Христос живе в мені...» (Галатам 2:20).

На жаль, ми, християни, звикли постійно чогось чекати: прийде слава Божа, прийде пробудження, прийдуть жнива... *Але як усе це прийде?* Через твоє і моє повне посвячення Самому Богу. **Пробудження безпосередньо пов'язане з повною посвятою.** Чим сильніше посвята Богу, тим яскравіше пробудження. Чим більше утвердиться Його панування, тим повніше здійсниться Його воля. Зі Своєї присутності Бог буде висилати вас здійснювати Його волю — не чекати, а здійснювати!

Я бачу в душі, як підіймається ціле покоління, яке повністю присвятить себе Господеві, і Божа віра в них почне творити справи Божі. Вони повірять Самому Господу, не думаючи про те, що темрява покриває економіку, політику, освіту та інші сфери життя.

Вони почнуть руйнувати справи диявола й нести Божественне світло у всі сфери суспільства. І Божа воля буде на землі, як на небі. Бог не лише обіцяє, Він виконує це!

Бог зараз по всьому світу відновлює одкровення про синівство й Царство — це пов'язано з останнім часом і з великими останніми жнивами. Синівство — це наша ідентифікація, а Царство Боже — наше призначення. Якщо ти син, то це і твоє Царство і твоя відповідальність. Ісус, усвідомлюючи Свою відповідальність, руйнував діла диявола. Так само Божі сини вийдуть із Його присутності й будуть руйнувати справи диявола. Сини починають бачити, як Отець, вони побачать навколо себе натовпи народу, мільярди голодних, змучених, залежних, неспасених людей. Бог хоче їх спасти, адже всі вони Його діти, які живуть під чужим пануванням.

Бог показав мені, що в духовному світі Він зараз відділяє для Себе людей, кладе на них руку й каже: «Вони будуть Моїми — Моїми синами, Моїм родом!».

Бог говорить:

«Хто повірить почутому? Кому це буде довірено? Кому відкриється м'яз Господній? Мій рід хто пояснить? Кому Я зможу проявити Свою силу, щоб забудувати віковічні пустелі, відбудувати давні руїни, відновити спустошені міста, зруйновані впродовж багатьох поколінь? Довго Я стримувався, мовчав і не відповідав. Я не

буду більше мовчати, Я кричатиму, як породілля, тому що Я народжую Мій рід, Моє насіння, Мою віру, нове покоління! Я кричатиму, бо Я народжую інший рід, Я народжую віру Божу на цій землі. Це люди не від цього світу — Мої сини, Мій рід!».

Сьогодні дозвольте Богу вказати вам жертву й повести вас далі! Бог вказав жертву Аврааму. Він покаже вам жертву і переведе вас у новий сезон. Дозвольте Йому говорити до вашого серця. Це такий святий момент, який побачить Бог. Він знає міру, у якій Він звільняє ваше серце — вона не у всіх однакова. Я не прошу вас сіяти в моє служіння, я не вказую вам ґрунт — хай його покаже вам Бог. Я сьогодні робитиму це разом із вами. Ви звільняєте місце для свого майбутнього в Богові. Ваш скарб буде в Ньому, ваше серце буде прив'язане до Нього. Я цим живу із сезону в сезон, приносячи жертви Господу, щоб Він був Паном мого серця, і я міг стати благословенням для всіх народів, племен і мов — тому що це воля мого Батька.

Я хочу закінчити цю книгу на колінах:

Батьку, візьми мене, я Твій. Нехай Твій вогонь зійде на цю жертву. Я повністю посвячую себе Тобі до останнього дихання. Із цього моменту моя їжа — творити волю Твою і звершити справу Твою на землі. Я разом з іншими приношу зараз цю жертву — нехай через моє життя підніметься великий рід, Твій рід; покоління, яке буде творити волю Твою. Це моя мрія!

Боже, я хочу бачити мільйони спасених душ. Я хочу бачити Твою славу. Я хочу бути частиною Твого руху, Твоєї віри, Твого роду. Візьми мене. Використовуй мене. Я хочу бути Твоїми руками й ногами, Твоїм голосом. Захопи всього мене. Я хочу бути частиною Твоїх жнив і Твого руху. Моє життя — це Твоє життя. Я Твій. Я весь Твій. В ім'я Ісуса!

Отче, я молюсь зараз, щоб через цю книгу Ти захопив безліч людей для Себе. Дорогоцінний Дух Святий, підійми їх на висоти, недосяжні для них. Я молюсь про кожного, хто читає ці рядки, щоб ці люди ніколи не повернулися до колишнього способу мислення та колишнього життя. Торкнись їх, поклади Свою руку на їхнє життя, відділи їх для Себе.

Молюсь, щоб через цю книгу, якою б мовою вона не видавалася, завжди текло свіже помазання, і Ти звільняв людей від усього, що не Тобою насаджено, відновлюючи їх у синівстві. Нехай через їхню посвяту почнеться Твій рух і з'явиться Твоя слава, щоб Ти міг сказати про них: «Це Мої сини й доньки, Мій рід!».

Я благословляю вас і кожну сферу вашого життя. Батьку, утверди і виконай це слово в їхньому житті. В ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Я не прощаюся, а говорю вам «до побачення»!

З любов'ю,

Андрій.

Додаток 1
ЯК НАС ЗНАЙТИ

Facebook: www.facebook.com/AndreyShapovalPage

Instagram: www.instagram.com/ffministry

YouTube: www.youtube.com/ffministry

Telegram: t.me/AndreyShapovalMinistry

Якщо у вас є свідчення, пов'язане із цією книгою, будь ласка, напишіть про нього на електронну пошту: **andrey@ffministry.com**

Щоб дізнатися більше про пастора Андрія Шаповала та служіння **Flame of Fire** та стати частиною цього бачення, відвідайте наш сайт: www.shapovalministries.com

Якщо ваша організація чи церква бажає запросити Андрія Шаповала взяти участь у конференції чи іншому заході, будь ласка, зв'яжіться з офісом служіння:

Email: **admin@ffministry.com**

Телефон: +1 (916) 472-0847

Телефон: +1 (916) 338-3390